

ฤดูร้อน ปีที่สิบสอง

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

ฤดูร้อน ปีที่สิบสอง

จิอะเตียน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

ฤดูร้อนปีที่สิบสอง

เรื่องและภาพ : จีอะ โอดะ

วรรณกรรมเยาวชน แนวก้าวผ่านวัย สำหรับเด็กอายุ ๑๔ ขึ้นไป
ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๕
ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก
ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

หน้าร้อนในปีนั้นดำรงอยู่ในความทรงจำไม่เคยลืม

ต้นฉบับลิขสิทธิ์
วรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชน
2565

เกริ่น

"พุ่มนี้จะมาเล่นด้วยกันไหม"

"มาสิ"

"สัญญาแล้วนะ"

"อืม"

"เจอกันวันพุ่มนี้นะหมอก"

"เจอกันวันพุ่มนี้"

เด็กสองคนโบกมือลาให้กัน พวกเขาใส่ชื่อเกินกว่าจะคิดว่าจะมีใครบางคนผิดคำสัญญา และคำว่า 'พุ่มนี้' ระหว่างทั้งคู่จะไม่มีวันเกิดขึ้นอีก

บทที่ ๑

ท่ามกลางอากาศร้อนระอุ ลางร้ายปรากฏ
ตัวอย่างเงิบเงียบ ไม่เคยมีใครคาดคิดว่าจะเกิดอุบัติเหตุ
ในหมู่บ้านของเราและยิ่งไปกว่านั้นคนที่จากไปคือคนที่ผม
คุ้นเคยเป็นอย่างดี

"ผมพูดจริง ๆ นะครับคุณ ผมเห็นเด็กคนนี้อยู่ที่
ริมคูจริง ๆ ถ้ามันไม่วิ่งหนีป่านนี้เพื่อนมันรอดไปแล้ว"

คำกล่าวหาของลุงมิ่งที่ให้การกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ
ทำให้พ่อที่ทนฟังมาสักพักพุ่งตรงเข้าไปกระชากคอเสื้อจน
ชกต่อยกันซูลมุน

เนื่องจากครอบครัวเราทั้งคู่มีปัญหากันเรื่องที่ดิน
มาก่อนอยู่แล้ว การที่ลุงมิ่งมาพูดลอย ๆ ไร้หลักฐานและชี้
เข้ามาที่ผมยิ่งทำให้พ่ออารมณ์ขึ้นยิ่งกว่าเก่า ถ้าหากคน

รอบข้างต้องคอยห้ามรวมถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจสามนายที่ กำลังดูที่เกิดเหตุอยู่ด้วย

"มึงอย่ามาพูดเหลวไหล"

"กุพูดเรื่องจริง! ไม่ใช่ถามลูกมึงดูสิ"

ลุงมิ่งสะบัดตัวเองออกจากการควบคุมของ ชาวบ้าน เขากอดอกมองมาด้วยสีหน้าเยาะเย้ยราวกับ ตัวเองเป็นผู้ผิดงความยุติธรรมแล้วพ่อของผมเป็นพวก ยอมรับความจริงไม่ได้ พ่อหันมามองผมแวบหนึ่ง สีหน้า ของเขาดูเหมือนคนไม่มั่นใจ ก่อนจะหันไปเผชิญหน้ากับลุง มิ่งอีกครั้ง

"เออละ ๆ ไว้ค่อยไปคุยกันที่โรงพัก ยังไงวันนี้ก็ ต้องไปด้วยกันทั้งหมดอยู่แล้ว"

เจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่ใกล้ ๆ เห็นท่าไม่ดีจึงมายืน ขวางทั้งสองฝ่าย กางมือกันแยกทั้งคู่ออกจากกัน เมื่อเห็น ว่าสงบสติอารมณ์ได้แล้วจึงสบตาเข้ากับผม

"รวมถึงหนูด้วยนะ"

"ทำไมหมอกต้องไปด้วยคะ แกยังไม่ทำอะไร เลย คุณตำรวจเชื่อคำพูดพล่อย ๆ ของลุงนั่นหรือ"

คราวนี้เป็นเสียงของแม่ที่ยืนซ้อนอยู่ด้านหลัง มือที่วางบนไหล่ผมอยู่ก่อนหน้าจิกเกร็งจนรู้สึกเจ็บ ผมเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าของแม่ที่เริ่มมีน้ำตาคลอ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังยืนหยัดที่จะปกป้องผมจากคำกล่าวหาของลุงมิ่ง

"ถ้าบริสุทธิ์ใจจะกลัวทำไม" ตำรวจวัยกลางคนเข้ามาสมทบ ดูจากดาวที่ประดับอยู่บนบ่าผมก็พอเดาได้ว่าน่าจะมียศสูงกว่าคนก่อนหน้าอยู่หลายชั้น

เมื่อตอนเกิดเหตุผมยังจำได้ว่าตาลุงคนนี้อาแต่ยืนชี้โบ้ชี้เบ้ให้คนอื่นทำงาน ส่วนตัวเองได้แต่ยืนอยู่เฉย ๆ แลมน้ำเสียงที่เธอใช้ยังดูเหมือนถากถางมากกว่าขอความร่วมมือเสียด้วยซ้ำ

ผมรู้ว่าลึก ๆ แล้วแม่ไม่ได้กลัวเรื่องที่เราต้องไปให้ปากคำที่โรงพักหรอก แต่แม่กลัวว่าพวกเราจะไม่ได้รับความยุติธรรมมากกว่า เพราะคราวก่อนที่บ้านถูกทុบบหน้าต่างจนแตกไปหลายบาน เจ้าหน้าที่ก็แค่ลงบันทึกประจำวันและไม่สืบสวนอะไรเพิ่มเติม พวกเขาอ้างว่าข้าวของข้างในยังอยู่ครบ แม้จะมีรอยเท้าทิ้งไว้ต่างหน้าแต่ก็อาจเป็นของคนวิกลจริตที่หลงเข้ามาไม่ก็คงจะเกิดจาก

สัตว์ และด้วยความที่พ่อไม่อยากจะเสียเวลาไปมากกว่านี้ จึงตั้งใจไม่เอาความ เรื่องทั้งหมดจึงจบลงโดยที่เราหาตัวคนร้ายไม่ได้

ถัดไปไม่กี่ไกล ผมเห็นน้ำเดือนแม่ของดาวเหนือก้มหน้าให้คำปากคำกับเจ้าหน้าที่อีกนายโดยมีบ้าน้อยเจ้าของร้านชำประคองอยู่ข้าง ๆ เธอเล่าทั้งน้ำตาว่า

"ฉันทะเลาะกับลูกเมื่อเช้าแล้วก็ออกไปทำงาน หลังจากนั้นก็ไม่รู้แล้วค่ะ" น้ำเดือนสายหัว เธอก้มหน้าเอามือปิดตาพร้อมกับปฏิเสธว่าสภาพจิตใจตนเองยังไม่พร้อมที่จะคุยอะไร ผมเห็นท่าทางของเธอแล้วรู้สึกปวดใจเพราะรู้ว่าคนที่รักดาวเหนือจนยอมแลกชีวิตได้ก็คือน้ำเดือน

ผ่านไปนานกว่าสามสัปดาห์แต่ไม่มีวีแววว่าจะหาเจอ อาจเพราะว่าช่วงนี้น้ำไหลแรงจึงทำให้ต้องใช้เวลา ถึงจะไม่ได้ยืนยันว่าใครคือผู้โชคร้าย แต่จักรยานคันเก่าที่จอดไว้บนเนินดินก็ทำให้ชาวบ้านพันธงเชื่อไปแล้วว่าคนที่เสียชีวิตในวันนี้คือดาวเหนือ และนั่นยิ่งทำให้สภาพจิตใจของคนเป็นแม่พังยิ่งกว่าเดิม

เป็นความจริงที่บรรยากาศรอบตัวเต็มไปด้วยความตึงเครียดแต่ก็ไม่วายมีเสียงซุบซิบจากชาวบ้านผ่านเข้ามาให้ได้ยินเป็นระยะ บ้างก็บอกว่าตัวเองรู้จักครอบครัวที่สูญเสียดี หรือบางคนก็บอกว่าเพื่อนของผมมีบุญน้อย แต่สิ่งที่คุณจะเป็นประเด็นสำคัญและสนุกสนานในหมู่ของคนช่างคุยคงหนีไม่พ้นสาเหตุที่ดาวเหนือตกลงไปในน้ำ

ผู้หญิงคนหนึ่งที่ยืนห่างไปจากครอบครัวของเราไม่เท่าไร เธอกำลังเปิดประเด็นเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของครอบครัวดาวเหนือโดยที่ไม่สนใจเลยว่ามีใครที่เสียใจกับเหตุการณ์นี้บ้าง

...วันก่อนฉันได้ยินเสียงทะเลาะดังลั่นบ้าน แม่เด็กนี่แหละตัวดี เผลอ ๆ ใจเหินฉันจนใจลงไปเองมากกว่ามั้ง

...น่าสงสารจริง ๆ ต้องมาตายตั้งแต่อายุยังน้อย

...แล้วที่เขาล้อกันว่านั่งเดือนไล่ให้ลูกไปอยู่กับผัว
แก่นี่จริงมัยวะ

พ่อที่ฟังมาสัปดาห์ทนไม่ไหวทำท่าว่าจะเดินเข้าไป
ในวงของชาวบ้านที่จับกลุ่มคุยกันเสียงดัง แต่ยังไม่ทันที่จะ
ก้าวเท้าออกไปแม่ก็คว้าแขนเอาไว้ก่อน ประจวบกับเวลา
นั้นมีเสียงเจ้าหน้าที่ตะโกนขึ้นมาจากน้ำพอดิบพอดิ
เสียงพูดคุยจึงเบาลง

"เจอแล้ว ๆ เด็กผู้ชาย"

"ช่วยกันดึงขึ้นมาเลย"

"หลบทางให้เจ้าหน้าที่ด้วยครับ"

สารพัดความวุ่นวายเกิดขึ้นภายในพริบตา
หลังจากเจ้าหน้าที่ตะโกนว่าเจอร่างเด็กแล้ว คนที่
ปฏิบัติการอยู่บนบกจำเป็นต้องขอความร่วมมือให้
ชาวบ้านและพวกเราถอยออกไป เว้นระยะห่างให้ผู้มีหน้าที่
ทำงานได้อย่างเต็มที่

แค่เพียงไม่กี่นาที ผมก็เห็นร่างซีดเผือดของ
เด็กผู้ชายคนหนึ่งถูกยกขึ้นมาวางไว้บนเปลสีเหลือง พร้อม
กันนั้นก็ได้ยินเสียงคนกรีดร้องและตะโกนขอยาดม
เนื่องจากน้ำเดือนเป็นลมล้มหมดสติไปเสียแล้ว

"เสียชีวิตแล้วครับ" เสียงฮือฮาเหมือนผึ้งแตกรัง โอบล้อมอยู่รอบตัวผม และยิ่งดังมากขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเผยใบหน้าของผู้เสียชีวิต

ผมพยายามเพ่งมองเพื่อยืนยันว่าร่างนั้นคือดาวเหนืออย่างที่คุณเขาพูดกัน พอเอาตัวเองมาอยู่ในมุมที่มองเห็นได้ชัดแล้ว หลังจากนั้นหัวของผมก็เหมือนเครื่องยนต์ที่ถูกสับสวิตช์และไม่ได้ยินเสียงอะไรอีก

นั่นไม่ใช่ดาวเหนือสักหน่อย

ก้นบึ้งของจิตใจผมบอกแบบนี้ ร่างที่นอนแน่นิ่งอยู่ตรงนั้นไม่มีทางเป็นเพื่อนผมแน่นอน เมื่อวานเขายังปั่นจักรยานมาหาผมที่บ้านอยู่เลย ป่านนี้คงจะสนุกกับการเล่นซ่อนแอบที่ทำให้คนในหมู่บ้านเชื่อจนสนิทอยู่ก็ได้

"ออกมาได้แล้วดาวเหนือ ทุกคนเขาเชื่อกันหมดแล้วนะ!" ผมตะโกนออกมา มองซ้ายขวาเพื่อหาร่างของเพื่อน ชาวบ้านเองก็มองมาที่ผมด้วยสายตาแปลกประหลาด

แต่ช่างเถอะ ตอนนี้ผมไม่มีจิตใจที่จะสนอะไรทั้งสิ้น ผมแค่อยากเห็นดาวเหนือตัวจริง ไม่ใช่ร่างที่นอนอยู่บนเปลร่างนั้น

ผมเดินหาดาวเหนือไปทั่ว เป็นพ่อที่ทนไม่ไหว กระจกแซนผมให้หยุดการกระทำที่ตกเป็นเป้าสายตาของคนรอบข้าง แต่ผมยังดื้อดั่ง

"พอได้แล้ว" แม่เดินเข้ามาประคองผมให้เข้าไปอยู่ในอ้อมกอด ลูบหลังปลอบเหมือนที่ทำเป็นประจำ ผมขึ้นตัวออกมาทำท่าจะเดินหาต่อ ยิ่งทำให้แม่ร้องไห้มากกว่าเดิม

"หมอก ถู่ว่าพ่อขอ" เมื่อเห็นหน้าพ่อและแม่ที่มองมาด้วยความเป็นห่วง ผมจึงตัดสินใจหยุดเดินและปล่อยให้พ่อคว้าตัวเข้าไปกอด

"ดาวเหนือตายแล้วจริง ๆ เหรอพ่อ"

"ตายแล้ว"

เหตุการณ์ทุกอย่างเกิดขึ้นฉับไวและผมไม่ได้เตรียมใจมาฟังอะไรแบบนี้ ร่างกายจึงต่อต้านโดยอัตโนมัติ

ท้องของผมปั่นป่วน และมีอาการพะอืดพะอม ในปากมีน้ำขม ๆ จ่อรออยู่ที่คอหอย ผมพยายามเอามือปิดปากแต่ก็ไม่อาจหยุดอาการได้ ไม่ก็อึดใจต่อมาผมก็อาเจียนออกมาเป็นน้ำสีขาว ของเหลวที่ออกมาจากปากส่งกลิ่นเหม็นเปรี้ยวคลุ้งไปทั่ว

คนรอบข้างเริ่มออกห่างจากจุดที่เรายืนอยู่ที่ละคน จนผมจะอาศัยตามมาเป็นรอบที่สองและสาม คนกลุ่มใหญ่จึงตัดสินใจถอยห่างจากเรา

"ไอหม้อยู่ลูก" แม่เข้ามาประคอง

จากมุมนี้ผมมองเห็นร่างดาวเหนือได้ชัดเจน รวมถึงมือที่โผล่พ้นออกมาจากผ้าขาว ข้อมือข้างซ้ายของเขาสวมกำไลเหล็กและเป็นข้อมือเดียวกับที่ผมเห็นมันอยู่บนผิวน้ำไม่กี่นาทีก่อนจะจมหายไป

วินาทีนั้นผมตระหนักแล้วว่าผมได้สูญเสียคนสำคัญไปตลอดกาล หลังจากนั้นสิ่งที่เราเคยทำด้วยกันจะไม่เกิดขึ้นอีก

ผมอยากร้องไห้ อยากทำอะไรสักอย่างที่ยืนยันว่าผมเป็นเสียใจกับการจากไปของเขา แต่แม้ว่าผมจะเสียใจขนาดไหนน้ำตามันก็ไม่ยอมไหลออกมา

ผมมองไปยังร่างของเพื่อนเป็นครั้งสุดท้าย เห็นเจ้าหน้าที่กำลังช่วยกันยกร่างดาวเหนือขึ้นรถกู้ภัย เมื่อ

เสร็จสิ้นภารกิจแล้วจึงส่งต่อให้เป็นหน้าที่ของตำรวจในการสืบสวน

ส่วนลุงมิ่งกำลังให้ปากคำเพิ่มเติมเพราะถือว่าเป็นคนพบร่างคนแรก ช่าง ๆ กันคือน้ำเดือนที่เพิ่งได้สติกำลังร้องไห้อย่างหนัก ความรู้สึกผิดตาโถมเข้ามาารวกับคลื่นซัดฝั่ง หลังจากนั้นผมคงไม่กล้ามองหน้าน้ำเดือนอีก

ผมไล่สายตาจากแขนไปจนถึงหัวไหล่ของน้ำเดือน เห็นมือสีขาวซีดที่คู้้นตาคำกำลังจับไหล่ของเธออยู่ มือข้างนั้นเหมือนกับร่างของดาวเหนือเมื่อกี้ไม่มีผิด ผมอาจจะตาฟาดไปก็ได้ ผมบอกตัวเองแบบนี้ ดังนั้นผมจึงมองข้อมือนั้นอีกรอบ แต่คราวนี้สิ่งที่ฉายชัดในดวงตากลบกลายเป็นใบหน้าเป็ยกขึ้นของดาวเหนือที่กำลังจ้องมาที่ผม ยังไม่ทันที่สมองจะคิดอะไรได้ทัน ผมก็ได้ยินเสียงของดาวเหนือกระซิบที่เข้าที่ข้างใบหูจนขนอ่อนลุกชันไปทั่วทั้งร่าง

“ทำไมถึงไม่ช่วยเราล่ะหมอก”

น้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วยความผิดหวัง ยิ่งทำให้
ผมจดจำมันได้ดีกว่าอะไร

ดาวเหนือหายไปแล้ว แต่เสียงเมื่อครู่ยังวนเวียน
อยู่ในหัวผมซ้ำ ๆ และมันก็ไม่เคยหายไปเลย

ราวกับว่าจะให้ผมจดจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในฤดู
ร้อนวันนั้น สลักมันไว้ในจิตใจจนไม่มีวันลืมได้ลงไปตลอด
ชีวิต

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

บทที่ ๒

หลังจากเหตุการณ์ในครั้งนั้นก็ผ่านมาสองปีและเป็นสองปีที่ทำให้ครอบครัวของเราเปลี่ยนไปมาก

สาเหตุการเสียชีวิตของดาวเหนือในครั้งนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจลงความเห็นว่าเป็นอุบัติเหตุ และไม่มีหลักฐานที่สื่อถึงคนร้าย น่าเดือนเองก็ไม่ตั้งใจ คดีจึงจบลง

แต่คำกล่าวหาของลุงมิ่งทำให้ความสัมพันธ์ของพวกเรากับคนในหมู่บ้านไม่เหมือนเดิมอีก

ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ผม รวมถึงเพื่อนในชั้นเรียนที่เคยมีสัมพันธ์ที่ดีกันมาก่อนอย่างดีณ เขานิ่งขึ้นมาก พูดกับผมน้อยคำ ไม่แน่ใจว่าเขาเชื่อข่าวลือพวกนั้นมากน้อยแค่ไหนแต่ผมไม่สนใจอีกแล้ว

นอกจากนั้นแล้ว สิ่งที่ทำให้ผมเป็นที่พูดถึงในหมู่ชาวบ้านคงเป็นเรื่องที่ผมยังใช้ชีวิตเหมือนกับตอนที่เพื่อน

ยังมีชีวิตอยู่ทุกอย่าง ตอนนั้นผมแยกไม่ออกว่าสิ่งไหนคือเรื่องจริง หรือสิ่งไหนคือภาพที่ตัวเองสร้างขึ้นมา บางครั้งผมถึงขนาดปั่นจักรยานไปหน้าบ้านน้ำเดือนเพื่อรอดาวเหนือออกมาเล่นด้วยกัน พอมีใครมาเห็นก็ยิ่งทำให้ข่าวลือที่พูดถึงตัวผมหนาหูมากกว่าเดิมเสียอีก

ผมใช้ชีวิตอย่างนั้นเป็นเวลาเกือบหกเดือนจนจบชั้นป.หก เมื่อเห็นว่าสภาพจิตใจผมไม่ดีขึ้นเลย พ่อและแม่จึงตกลงกันว่าควรให้ผมได้ไปเจอกับสถานที่ใหม่ ๆ เพื่อฟื้นฟูสภาพจิตใจ พวกเราเลยจำเป็นต้องประกาศขายบ้าน

หลังจากนั้นไม่กี่เดือน เราสามคนก็ย้ายถิ่นฐานจากบ้านเกิดเข้าสู่เมืองหลวง โดยที่ไม่มีเวลาแม้แต่จะรำลือใคร ไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่ที่เคยสนิทชิดเชื้อกันมาก่อนอย่างน้ำเดือนหรือบ้าน้อยก็ตาม

ครอบครัวของเราย้ายเข้ามาอยู่บ้านหลังใหม่ย่านชานเมืองใกล้กับที่ทำงานของพ่อ ส่วนแม่ลาออกจากการประจำเพื่อมาดูแลสภาพจิตใจของผมโดยเฉพาะ ตัวผมเองก็สมัครเข้าเรียนชั้นมัธยมต้นในโรงเรียนที่ไม่ไกลจากบ้านหลังใหม่

แม่บอกผมเสมอว่าพวกเราเริ่มชีวิตใหม่ และ
ขอให้ผมลืมเรื่องอดีตในตอนนั้นไปให้หมด ผมเองก็ตั้งใจ
จะทำเช่นนั้น หากว่าผมยังทำใจไม่ได้ที่สูญเสียเพื่อนไป
กะทันหันและตัวผมเองไม่ถูกยอมรับจากคนที่

ภาพที่แม่คาดหวังว่าผมจะมีความสุขและราย
ล้อมไปด้วยเพื่อนมากมายมันคงไม่มีวันเกิดขึ้น...

แต่ผมไม่โทษแม่หรอก หน้าซ้ำผมยังเข้าใจดีเรื่อง
การเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่แม่ย้ายอยู่เสมอ เพราะตอนนี้ผมไม่มี
ดาวเหนือแล้ว ชีวิตหลังจากนี้อาจเป็นชีวิตใหม่ที่ผมสมควร
จะได้รับจริง ๆ

"หน้าไปโดนอะไรมานะลูก" ผมพาสารรูปที่ดูไม่ผิด
ของตัวเองเดินฝ่าแม่ที่มีท่าที่เป็นห่วง มุ่งตรงสู่ห้องนอนบน
ชั้นสอง ลงกลอนประตูกันไม่ให้สิ่งใดเข้ามาวุ่นวายแม้ว่า
คนนั้นจะเป็นแม่ก็ตาม

ผมโยนกระเป๋าออกไปให้พ้นตัว ไม่ได้สนใจว่ามัน
จะหล่นที่ไหนของห้อง ก่อนจะล้มตัวนอนลงบนเตียงและ
ไม่อยากคิดอะไรอีก

แต่แม้ว่าอยากจะพักผ่อนมากแค่ไหนอาการเจ็บที่
แล่นขึ้นมาบริเวณสะโพกก็ทำให้นึกถึงเรื่องเมื่อตอนเย็นอยู่
ดี

ผมมีเรื่องชกต่อยกับรุ่นพี่ จะเรียกอย่างนั้นก็คงไม่
ถูกนัก ความเป็นจริงมีแค่ผมที่ถูกอัดและอยู่ฝ่ายเดียว
มากกว่า ผั่งนั้นตัวใหญ่และมีคนเยอะ ผมรู้ว่ายังไงก็ไม่มี
ทางสู้ได้ วิธีป้องกันของผมจึงทำแค่เอากระเป๋าบังหน้าไว้
แล้วปล่อยให้พวกนั้นระบายโทสะเท่านั้น

ผมเคยคิดว่าพวกมันจะเบื่อแล้วหยุดการกระทำ
ต่ำทรามนี้เข้าสักวัน หรือไม่ก็ขอให้ใครสักคนเดินผ่านมา
เห็นแล้วจับพวกนี้เข้าตารางไปสักที แน่นอนว่าทุกสิ่งที่ผม
หวังมันไม่เคยเกิดขึ้นเลย

หากให้นับเหตุการณ์ความรุนแรงทั้งหมดที่เจอ
ครั้งนี้คงเป็นครั้งที่สามและเป็นครั้งแรกที่ผมตัดสินใจสวน
หมัดออกไปปะทะกับพวกมัน ก่อนที่ตัวผมจะถูกอัดกลับมา
ด้วยสภาพที่ละไม่เป็นท่า

ผมเคยสงสัยว่าทำไมชีวิตตัวเองถึงต้องมาเจอกับ
เหตุการณ์อย่างนี้ แต่คำตอบที่ได้รับมีเพียงแค่ความ
หมั่นไส้ส่วนตัวเท่านั้น พวกมันไม่ชอบที่ผมเมินเฉย และไม่

เจียมตัวที่ตัวเองอายุน้อยกว่า ผมไม่อยากจะยอมรับเหตุผลไร้สาระที่พูดออกมา แต่บางทีก็ต้องทำความเข้าใจว่าคนบางประเภทก็เกินเยียวยาไปมาก อีกทั้งผมไม่ควรไปหาความชอบธรรมอะไรกับพวกอันธพาลอีก

"หมอกเปิดประตูให้แม่เดี๋ยวนี้ละ! ครูโทรมาบอกหมดแล้ว ลูกทำแบบนี้ได้ยังไง" แม่โวยวายอยู่ด้านนอกพร้อมกับเสียงบึงบึงที่ประตู

โชคดีที่ผมเก็บกุญแจไว้กับตัวเลยเสี่ยงที่จะคุยกับแม่ได้สักระยะ แต่ความโชคร้ายก็คือเหตุการณ์ในวันนี้มีคนเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นและเอาไปโพยหน้าจวนครุประจำชั้นรู้อย่าง

"อยู่แค่ม.สองก็มีเรื่องให้แม่ปวดหัวขนาดนี้ ทีนี้แม่จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน" แม่โวยวายอีกครั้ง

"แม่อีกเอาไว้ที่เดิมนั่นแหละ" ผมโต้กลับ

"ทำไมพูดแบบนี้กับแม่!"

ผมหันหลังให้ประตู ยกมือขึ้นมาปิดหู ปล่อยให้เสียงโวยวายของแม่หยุดลงที่หน้าประตูนั้น ก่อนจะผล็อยหลับไปในที่สุด

แล้วผมก็ฝัน...

ในฝันผมเห็นตัวเองกำลังวิ่งไล่จับกับเพื่อนสนิท
กลางทุ่งหญ้า ตอนนั้นดูเหมือนว่าทุกอย่างจะสนุกไปหมด
แม้จะถูกแดดเผาจนรู้สึกแสบร้อนหรือมีเม็ดเหงื่อผุดขึ้นเต็ม
ใบหน้าก็ไม่อาจหยุดพวกเราสองคนที่กำลังวิ่งไปข้างหน้า
ได้เลย

สักพักหนึ่งภาพก็ตัดไปที่ตอนเราสองคนกำลังนั่ง
กินไอศกรีมแดงโมที่หน้าร้านชำ ก่อนจะตัดสลับไปมาอย่าง
รวดเร็วจนผมมองไม่ทัน ภาพสุดท้ายที่ฉายในห้วงความฝัน
คือภาพของเหนือที่กำลังเดินลงคูน้ำ ผมรีบวิ่งตามไปแต่
กลับไม่ทันเพราะขาข้างหนึ่งของเขาอยู่ในน้ำไปแล้ว

จู่ ๆ ภาพทั้งหมดก็หยุดนิ่ง ทิวทัศน์รอบตัวเหมือน
ถูกเวลาแช่แข็ง มีเพียงแค่ดาวเหนือคนเดียวที่ยังเคลื่อนไหว
ได้

เขาค่อย ๆ หันหน้ามาหาผม ขยับปากเป็นคำว่า
'รักษาตัวให้ดี' ก่อนที่ภาพทั้งหมดหายวับไปต่อหน้าต่อตา

ผมสะดุ้งตื่น ปาดเม็ดเหงื่อผุดขึ้นบนใบหน้าออก
ผมฝันถึงดาวเหนืออีกแล้ว เป็นครั้งที่เท่าไรไม่รู้ที่ตัวตนของ
เขามาปรากฏให้เห็นในฝัน จนบางครั้งผมก็เผลอคิดว่าเขา
ยังไม่ไปไหน ยังคงคอยอยู่ข้าง ๆ แม้ว่าผมจะมองไม่เห็นก็ตาม

แต่อีกใจหนึ่งผมก็คิดว่านั่นไม่ใช่เพื่อนผมหรือก
ดาวเหนือที่ตายไปคงไม่ใจดีกับผมขนาดนั้น ทั้งที่ในวันนั้น
ผมเป็นคนเดียวที่พอจะช่วยเขาได้ แต่ผมกลับปล่อยเขาไป
ต่อหน้าต่อตา

พอนึกถึงเหตุการณ์ที่ไรผมก็รู้สึกพะอืดพะอมไป
เสียทุกครั้ง ผมเอามืออุดปากกลืนก้อนขมปนเปรี้ยวให้ลง
คอ ก่อนจะปรับลมหายใจให้เป็นปกติ

เวลานี้รอบตัวผมมีตสนิทคิดว่าคงจะเลยเวลา
อาหารเย็นไปสักพักแล้ว ผมพยุงร่างที่ซุ่มไปด้วยเห็
พร้อมกับอาการปวดระบมของบาดแผลให้ลุกขึ้น คลำหา
สวิตช์ไฟท่ามกลางความมืดตามสัญชาตญาณ และเมื่อ
ห้องกลับมาสว่างอีกครั้ง ผมก็เห็นเงาสะท้อนของตัวเองอยู่
บนกระจกฝั่งตรงข้าม

ร่างที่สะท้อนอยู่บนนั้นคือเด็กผู้ชายที่ตาบวมเป่ง
มุมปากขวามีรอยคราบเลือดแห้งกรัง เนื้อตัวเป็นจ้ำเขียว
กับม่วงอยู่ประปราย เมื่อเดินเข้าไปใกล้และสำรวจทุกซอก
ทุกมุมของใบหน้าอย่างถี่ถ้วนแล้ว ผมถึงได้นึกสงสัยว่าสิ่งที่
เห็นอยู่ตอนนี้คือตัวผมจริงหรือ เพราะภาพที่สะท้อน

กลับมา^{นั้น} ดูไม่ต่างอะไรกับซากขยะที่เดินได้แม้แต่ชนิดเดียว

หลังจากนั้นสองอาทิตย์ก็ถึงเวลาที่ผมต้องย้ายโรงเรียนตามคำแนะนำของพ่อ

เป็นเรื่องปกติของนักเรียนที่ย้ายเข้ามากลางเทอม จะได้รับความสนใจมากเป็นพิเศษ ตัวผมเองก็เป็นหนึ่งในนั้น คำว่า 'เด็กมีปัญหา' กลายเป็นสิ่งที่ใช้แทนชื่อผมไปโดยปริยาย ผมคงได้ภูมิด้านทานจากที่เก่ามาพอสมควร เวลาที่ได้ยินคนพูดถึงผมในแง่ดี ผมเลยไม่รู้รู้สึกเจ็บช้ำอะไรอีก

ผมย้ายเข้ามาในโรงเรียนเครือสาธิตที่ตั้งอยู่ใจกลางเมืองห่างจากบ้านไปหลายสิบกิโลเมตร หนทางเดียวในการไปโรงเรียนคือการนั่งรถไฟฟ้า ระหว่างเดินทางผมเจอคนร่วมชั้นเรียนหลายคน แต่คนเหล่านั้นไม่มีท่าทีว่าอยากจะคุยกับผม ผมเองก็ทำเช่นเดียวกัน ดังนั้นเวลาที่พวกเราเจอกันจึงทำได้แค่มุ่งหน้าไปยังที่ของตนเองเท่านั้น ชีวิตของผมวนเวียนอยู่เช่นนี้ มันออกจะน่าเบื่อแต่ผมก็ทำใจยอมรับไว้แล้ว

หากแต่วันนี้ต่างออกไปนิดหน่อย

"สุขสันต์วันเกิดนะลูก ขอให้มีความสุขมาก ๆ นะ"

แม่บอก

วันเกิดเวียนมาอีกครั้ง ต่างจากครั้งนี้พวกเรา
ฉลองกันในที่ที่แตกต่างจากสิบปีที่ผ่านมา ผมเกือบลืม
วันนี้ไปแล้วหากไม่กลับมาเจอก่อนเค้กวานิลลาวางไว้บน
โต๊ะกินข้าว บนนั้นมีข้อความอวยพรที่เขียนลงบนแท่งด้วย
ไวท์ช็อกโกแลตเป็นคำสั้น ๆ ว่า

'สุขสันต์วันเกิดลูกรัก'

"หมอก พ่อชื่อมาให้" พ่อบอกก่อนจะวางของลง
ตรงหน้า

"ส่วนอันนี้ของแม่จะ โตขึ้นอีกปีแล้วนะ"

ผมรับของขวัญจากทั้งคู่มาไว้ในอ้อมแขน ก่อนที่
พวกเขาจะนั่งกินข้าวกันพร้อมหน้าพร้อมตาอยู่พักหนึ่ง

พ่อเล่าเรื่องงานในบริษัท ส่วนแม่เองก็เหมือนจะมี
สัมพันธ์ที่ดีกับคนละแวกบ้าน ถึงขนาดได้ของฝากมากิน
อยู่บ่อย ๆ มีแค่ตัวผมที่ไม่รู้จะเล่าอะไรเลยขอแยกตัวขึ้นมา
บนห้องพร้อมกับก้อนเค้กสามเหลี่ยมปักเทียนไว้เล่มหนึ่ง

เมื่อเข้าห้องผมจัดแจงแกะของขวัญที่ได้รับ แม่ให้ สมุดไดอารี่หุ้มด้วยปกผ้าพร้อมโน้ตเล็ก ๆ ที่บอกว่ารักผม มากขนาดไหน ส่วนพอให้ปากกาที่ดูมีราคาเล่มหนึ่งเป็น ของเข้าคู่กับไดอารี่

พอคิดว่าพวกเขาจะไปเลือกของขวัญด้วยกัน ความรู้สึกซาบซึ้งแผ่ซ่านอยู่ในหัวใจของผมแต่ดำรงอยู่ เพียงแค่ครู่เดียวเท่านั้น เมื่อผมนึกได้ว่าวันนี้เป็นวันสำคัญ ของใครอีกคนความรู้สึกยินดีพวกนั้นก็อันตรธานหายไป

เพราะว่าวันนี้เป็นวันเกิดของดาวเหนือเช่นกัน

ผมจุดเทียนบนเค้กที่นำขึ้นมาก่อนหน้า หวนนึก ถึงช่วงวัยเด็กที่เราเคยฉลองวันเกิดด้วยกัน แย่งกันกินเค้ก ที่ครอบครัวของเราทั้งคู่ออกเงินซื้อมาให้จนครีมเปื้อนหน้า ไปหมด ของขวัญชิ้นสุดท้ายที่ผมได้รับจากเขาเป็นโมเดล จากการ์ตูนเรื่องหนึ่งที่ซื้อด้วยเงินเก็บของเหนือ ผมจำได้ว่า มันเป็นสิ่งที่เขาชอบและห่วงแหนมากที่สุด เขาเองก็รู้ว่าผม ชอบเหมือนกัน แม้ตอนที่ยื่นให้เขายังมีท่าทีลังเลอยู่บ้าง แต่ก็รีบจับมันยัดใส่มือของผมพร้อมกำชับว่าดูแลให้ดี

ของชิ้นนั้นยังคงตั้งอยู่บนโต๊ะทำงานของผม บน ตัวโมเดลไม่ได้คงสภาพดีเหมือนตอนที่ได้รับมาอีกแล้ว

แขนข้างหนึ่งของมันหายไป ทำให้ใบหน้าที่เป็นรอยยิ้มดู
เศร้าหมองลงไปมาก ผมพยายามหาเท่าไรก็ไม่เจอและ
ไม่รู้ว่าคุณทำอะไรลงไปตั้งแต่เมื่อไร

ผมอยากขอโทษที่ทำตามคำขอของเพื่อนไม่ได้
ทั้งที่เขาตัดใจของขึ้นสำคัญให้ผมดูแล ถึงแม้จะรู้อยู่แก่
ใจว่าผมเป็นพวกไม่รักษาก็ตาม

ผมนั่งมองความร้อนของไฟค่อย ๆ เผาไหม้ตัว
เทียนไปที่ละชนิด น้ำตาเทียนเจิ่งนองไหลลงบนตัวของมัน
เมื่อสัมผัสกับอากาศเย็นก็เริ่มก่อตัวเป็นก้อนไขติดหนึบอยู่
บนแท่ง ที่ร่องรอยการเผาไหม้เอาไว้ ไม่ได้สวยงามเหมือน
ตอนแรกอีกต่อไป เมื่อถึงจุดที่เทียนเริ่มมอด ผมอวยพร
ให้แก่เพื่อนที่ล่วงลับและหวังว่าเขาจะได้ยินจากที่ไหนสัก
แห่ง

"สุขสันต์วันเกิดดาวเหนือ เพื่อนที่ดีที่สุดของเรา"

เปลวเทียนดับลง เหลือเพียงกลุ่มควันที่ลอยขึ้นสู่
อากาศ

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาผมรักษาสมดุลระหว่างตนเองและคนรอบข้างได้เป็นอย่างดี ค่อนข้างสงบสุขกว่าโรงเรียนเก่าอยู่มากโข อย่างน้อยคนอื่นก็เปลี่ยนคำเรียกจาก 'เด็กมีปัญหา' กลายมาเป็น 'คนไม่เอาสังคม' ผมคิดว่าคำหลังฟังดูดีกว่าคำแรกนิดหน่อย แม้ว่าจะรู้แะใจดีว่าเป็นคำที่พวกเขาพูดถึงในแง่ลบก็ตาม

จนกระทั่งวันหนึ่งที่แม่แนะนำให้รู้จักกับผู้ชายที่ชื่อ 'โซ' และบอกว่าจากนี้เราสองคนจะกลายเป็นเพื่อนกัน กำแพงความสงบที่ผมสร้างขึ้นมาอย่างเงียบเชียบก็มีอันต้องพังทลายลง

โซเป็นลูกของคนละแวกบ้าน แม่ฝากฝังผมไว้กับเขาเพราะช่วงนั้นอาการภูมิแพ้กลับมากำเริบและบังเอิญเหลือเกินที่เราสองคนดันอยู่โรงเรียนกัน จากนั้นโซก็ยึด

เยียดตัวเองเข้ามาในวงโคจรของผม กลายมาเป็นเพื่อนสนิทเพียงหนึ่งเดียวในโรงเรียน

แต่ถึงบอกว่าสนิทกันก็เถอะ ผมกับเขามีสิ่งที่เข้ากันไม่ได้อยู่มาก โซเป็นคนชอบเข้าสังคมส่วนผมชอบอยู่คนเดียว เห็นได้ชัดก็ช่วงสมัยม.ต้นที่เขาหลอกผมให้ไปเล่นฟุตบอลกับคนละแวกบ้านและตอน ม.ปลายที่เขาพยายามดันให้ผมรู้จักกับคนอื่น ๆ ในฐานะหัวหน้าห้อง แถมยังโน้มน้ำหนักสำเร็จเสียด้วย

"หน้าบูดเหียว" โซหยอกขณะที่ผมกำลังเดินกลับห้องเรียน

วันนี้มีประชุมหัวหน้าห้องและใช้เวลานานจนทำให้ผมพลาดอาหารกลางวัน ยิ่งตอนขากลับผมเดินไปได้ยินข่าวลือเรื่องในอดีตของตัวเองกับดาวเหนือเข้า ก็พาลให้อารมณ์ที่ไม่ดีอยู่แล้วแยงกว่าเดิม

ผมสงสัยว่าพวกเขาเหล่านั้นไปฟังมาจากไหน และพยายามนึกถึงความเป็นไปได้ทั้งหมดที่สามารถเกิดขึ้นได้ โซที่ยืนมองอยู่นานเลยยื่นนมกล่องหนึ่งมาให้เตือนสติว่าอีกไม่กี่นาทีเราทั้งคู่ต้องเข้าเรียนในวิชาที่แสนทรมานอย่างคณิตศาสตร์ หากไม่กินอะไรเข้าไปคงไม่มีแรง

ไปคำนวณ ผมถึงหยุดคิดเรื่องดาวเหนือและหันไปสนใจ
นมกล่องแทน

ก่อนกลับบ้านผมเจอตัวการที่ทำให้เรื่องในอดีต
กลับมาเป็นที่พูดถึง ตุลาเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนสมัยประถม
ของผมและดาวเหนือ เขาย้ายตามที่บ้านเข้ามาเรียนใน
เมืองตอนม.ห้า บังเอิญอีกแล้วที่หมอนั่นดันเจอผมและเข้า
มาทักกันตรง ๆ ผมเลยถือโอกาสถามเรื่องข่าวลือที่คนอื่น
บอกว่าได้ยินมาจากปากเขา

"มีคนมาถามเรื่องบ้านเกิดเลยพูดให้ฟังเฉย ๆ"
ตุลาบอก "แต่พวกเรื่องแปลก ๆ ที่ได้ยินคนอื่นคงแต่งเพิ่ม
เข้ามามั้ง กูไม่เกี่ยวนะ" เขาตอบปิดพร้อมกับเล่นโทรศัพท์
ไปด้วย

"แล้วที่บอกว่าดาวเหนือฆ่าตัวตายล่ะ" ผมถาม
นั่นเป็นหนึ่งในสิ่งที่ผมรับไม่ได้มากที่สุดในบรรดาข่าวลือ
ทั้งหมด เพราะดาวเหนือที่ผมรู้จักไม่มีทางทำแบบนั้น

"อันนั้นกูพูดเอง" ตุลาเงยหน้ามองผมตรง ๆ

"หลังมึงย้ายออกไม่เท่าไร มีคนบอกว่าเห็นเหนือ
เดินลงไปในน้ำ คนบ้านกูยังสงสัยมึงอยู่เลยที่กลายเป็น
แพะรับบาป"

"ไม่จริงหรอก" ผมแย้ง

"ไม่เชื่อก็ลองกลับไปถามคนที่นั่นดูสิ"

"มีอะไรจะถามอีกมั๊ย" เขาถามย้ำ ผมตอบไม่ทัน
เพราะมัวแต่คิดเรื่องดาวเหนือ รู้อีกที่เขาก็ทำท่าจะเดินจาก
ไปเสียแล้ว

"เดี๋ยวก่อน" ผมคว้าไหล่ตุลาเอาไว้ เขาหันกลับมา
พร้อมกับเอ่ยประโยคที่ทำให้ผมชะงักไปครู่หนึ่ง

"จนปานนี้แล้วยังคิดว่าตัวเองทำให้เพื่อนตายอยู่
อีกเหรอ" ผมไม่กล้าเอ่ยปากถามอะไรเขาอีก ได้แต่ปล่อย
มือที่จับไหล่แล้วมองเขาเดินจากไป

ย่างเข้าสู่ฤดูหนาว ตะวันตกดินเร็วกว่าเวลาปกติ
เพียงหกโมงเย็นท้องฟ้าที่เคยสว่างกลับกลายเป็นความมืด
มืด กระแสลมเย็นผ่านเข้าห้องจนต้องปิดหน้าต่าง ดูท่าว่า
คืนนี้อุณหภูมิกงจะลดลงเรื่อย ๆ

เมื่อมาถึงบ้าน โมเดลที่ได้รับจากดาวเหนือครึ่ง
สายตาผมไวกว่าสิบห้าปีที่แล้ว ผมมีความคิดที่จะเก็บมัน
ใส่กล่องไปให้พันสายตา แต่ทุกครั้งที่พยายามทำแบบนี้ก็
ตั้งใจทำไม่ได้สักที เพราะมันเป็นของสิ่งเดียวที่ยืนยันว่า
ดาวเหนือเคยมีตัวตนอยู่

ผมทรมานกับความรู้สึกแบบนี้เหลือเกิน
ความรู้สึกที่โหยหาแต่ทำอะไรไม่ได้ มันจุกอยู่ข้างในอก
เพียงแค่หายใจก็ยังลำบาก ทุกครั้งที่รู้สึกแบบนี้ผมทำได้แค่
บังคับตัวเองให้นอนหลับหรือไม่ก็ทำตัวให้ยุ่งเพื่อที่จะไม่
คิดถึงเขา ผมรู้ว่าดาวเหนือได้พรากเอาครึ่งหนึ่งของตัว
ผมให้ตายไปกับเขาด้วยและไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไรผมถึงจะ
เติมเต็มส่วนที่เหลือของตัวเองได้สักที

ตกดึกคืนนั้นผมก็นึกอะไรออก รีบคว้ากระดาษ
แบบสอบถามอาชีพในอนาคตออกมา พยายามคิดถึง
ความฝันในวัยเด็กที่เราเคยคุยด้วยกัน

ดาวเหนือเคยบอกว่าอยากเป็นครู ผมเองก็เห็น
ด้วย เขาชอบเรื่องสัตว์และพืชมาก บางครั้งเราสองคนก็

สวมบทบาทครูกับนักเรียนเดินผจญภัยไปในป่าหลังบ้าน เพื่อตามหาเห็ดหน้าตาแปลก ๆ

เขาบอกผมว่าเห็ดคุยกันได้เหมือนคนและเสริมว่ามันเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีศรัทธา ผมเคยถามเขาว่า "ทำไมถึงรู้เรื่องพวกนี้เยอะจัง" เพราะดาวเหนือคู่มือมีความรู้รอบตัวเกินกว่าเด็กในวัยเดียวกัน ทีแรกเขาดูไม่ค่อยอยากตอบ แต่พอเห็นว่าผมรอให้พูด ดาวเหนือเลยยอมบอกว่าสมัยที่อยู่กับพ่อเขาถูกบังคับให้อ่านหนังสือ ผมพยักหน้าตอบรับแต่ไม่ได้พูดอะไรต่อ เพราะรู้อยู่แก่ใจว่าเขาไม่อยากจะเอ่ยถึงพ่อตัวเองเท่าไร

"หมอก" เขาเรียก

"ว่าไง" ผมตอบ

"โตขึ้นเราเป็นครูแล้วกลับมาสอนเด็ก ๆ ที่นี่ดีไหม"

ดาวเหนือถาม

"เอาสิ"

"แล้วหมอกล่ะ...อยากเป็นอะไร" ดาวเหนือถาม

"เหนือเป็นอะไรเราก็จะเป็นด้วย"

"จะอยู่ด้วยกันไปจนโตเลยหรือ" เขายิ้ม

"ใช่แล้ว" ผมตอบอย่างมั่นใจ

ความจริงแล้วผมแค่อยากจะเล่นกับเพื่อนคนนั้น
ต่อไปเรื่อย ๆ ฉะนั้นคำตอบที่ให้กับดาวเหนือว่าอยากเป็น
ครูเหมือนกันผมไม่ได้ใส่ใจเลยสักนิด

มาถึงตอนนี้อาจถึงเวลาแล้วที่ผมต้องขอใช้ให้แก่
เขา ดังนั้นผมจึงจรดปากกาเขียนอาชีพในฝันลงบนใบ
กระดาษที่ได้รับมาจากคาบแนะแนวถึงอาชีพที่เขาอยาก
ทำมาตลอด และหวังว่าสิ่งนี้มันจะช่วยเติมเต็มส่วนที่พร่อง
ของตัวเองไปได้สักนิด

...ผมตัดสินใจแล้ว

ผมจะเป็นครูเพื่อขอชดเชยให้กับชีวิตของดาวเหนือที่
เสียไป

วันเวลาไม่เคยรอใคร มันผ่านไปรวดเร็วเสมอ รู้ตัว
อีกทีผมก็กำลังจะเรียนจบชั้นมหาวิทยาลัยและสอบเข้า
บรรจุครู ถ้าบอกว่าเหตุการณ์ในครั้งนั้นเป็นจุดเปลี่ยนที่ทำให้
ให้ตัวผมเข้าเรียนในคณะครุศาสตร์ก็คงไม่ผิดนัก

โซยังคงเป็นเพื่อนและเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัย
เดียวกัน เขายังชอบเข้าสังคมและพาผมไปร่วมกิจกรรมกับ

เพื่อนเขาอยู่หลายครั้ง คราวแรกผมปฏิเสธแต่เมื่อผมลอง
ไปครั้งหนึ่งและได้คุยกับคนหลายประเภทก็ทำให้ผมเริ่ม
เปิดใจ

แล้วผมก็มารู้ทีหลังว่ามันไม่ใช่หรอก สิ่งที่ผมทำ
อยู่มันคือการไหลไปตามสังคมเฉย ๆ ผมนี่ก็อยู่เสมอว่า
ตนเองสวมบทบาทเป็นคนอื่น เล่นตามบทที่พวกเขาอยาก
ให้ผมเป็น ดังนั้นพวกเขาจึงจดจำผมในฐานะนักแสดง
บรรยากาศที่ดีคนหนึ่ง เมื่อกลับเข้าสู่พื้นที่ของตัวเองผมก็
กลับมาเป็นผู้ชายไม่เอาสังคมตามเดิม หมกตัวอยู่แต่ใน
ห้องจะออกไปข้างนอกแค่ตอนเรียนหนังสือเท่านั้น

ผมรู้ว่าโซพยายามช่วยให้ผมดีขึ้น เขาเข้าจริง
เขาช่วยผมมามากพอแล้ว ทั้งเรื่องการหาเพื่อนหรือ
แม้กระทั่งเรื่องสภาพจิตใจที่ไม่สู้ดีของผมก็ตาม

"เล่าอะไรให้ฟังบ้างสิ" โซถามขึ้นขณะที่ผมกำลัง
นอนอ่านหนังสือ ช่วงปิดเทอมนี้เขามาขลุกอยู่ที่ห้องผม
บ่อย ๆ

"ให้เล่าอะไร" ผมถามกลับ

"เรื่องเพื่อนคนนั้น" เขาคงหมายถึงดาวเหนือ เป็นความจริงที่ผมไม่เคยเล่าอะไรให้เขาฟังเลย โชอาจเคยได้ยินเรื่องนี้ตามข่าวลือมาบ้างแต่ผมไม่คิดจะทำความต่อ

"พูดไม่ได้หรอก" เขาย้ำ

"ไม่อยากพูด"

"เป็นเพื่อนกันมาตั้งหลายปี แต่คุณไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับมึงเลย" เขาถามต่อ

"หรือคิดว่าเราไม่สนิทกัน" ผมไม่ตอบ เพราะรู้อยู่แก่ใจว่าสิ่งที่เขาพูดไม่ผิดไปจากที่ตนเองคิด ลึก ๆ แล้วผมยังไม่ได้ยอมรับเขาเท่าไร มีแค่ดาวเหนือที่ผมสามารถเรียกได้เต็มปากว่าเพื่อนสนิท ส่วนกับโช...ผมเองก็ยังไม่ค่อยแน่ใจ

"ตอนนั้นไม่น่ารับปากไปเลยวะ" ผมเข้าใจในสิ่งที่เขาพูดดี หากตอนนั้นโชไม่รับปากแม้ว่าจะคอยดูแลคนอย่างผมให้ ชีวิตเขาอาจจะเจอเพื่อนที่ดีกว่านี้

"อันที่จริงก็เป็นเพื่อนกับมึงนานพอ ๆ กับคนนั้นด้วยซ้ำ" เขาว่าต่อ "เขาดีมากเลยหรือไง" ผมมั่นใจว่าโชพอจะรู้ว่าระหว่างผมกับดาวเหนือเกิดอะไรขึ้น และการที่

เขามาพูดแบบนี้มันยิ่งทำให้ผมอารมณ์เสียมากกว่าเดิม
ผมปิดหนังสือลงก่อนจะเผชิญหน้ากับเขาตรง ๆ

"เห็นปะ พูดถึงแค่นี้ยังโมโห" โธ่พูดต่อ

"เลิกพูดเหอะ ไม่อยากทะเลาะด้วย" ผมบอกปิด

"ก็เล่าอะไรให้ฟังบ้างดิ" โธ่เริ่มอารมณ์เสียจนเก็บ
สีหน้าไม่อยู่

"มันไม่ใช่เรื่องของมึง"

"ทำไมมึงพูดแบบนี้วะ" เขาเว้นจังหวะสูดลม
หายใจแล้วพูดต่อ

"ก็ปีที่กูเป็นเพื่อนกับมึง อยากช่วยให้มึงดีขึ้น แต่
มึงแหม่ง ไม่เคยพูดอะไรเลย"

"กูไม่เคยขอให้มึงมาเป็นเพื่อนเลยนะ"

เราทั้งคู่ยืนมองหน้ากันโดยที่ไม่มีใครพูดอะไรอีก
ความตึงเครียดแผ่ขยายไปทั่วทุกตารางนิ้ว อึดอัดเสียจน
หายใจไม่ออก

สักพักหนึ่งโธ่ก็เก็บกระเป๋าแล้วเตรียมตัวออกจาก
ห้อง ก่อนที่จะก้าวออกไปเขาหันกลับมาพูดกับผมด้วย
น้ำเสียงเรียบ ๆ เหมือนที่เคยพูดเป็นประจำ แต่ไม่รู้ทำไม
ผมถึงรู้สึกว่าเขากำลังเสียใจ

"เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่ามึงไม่เคยมองว่าเราเป็นเพื่อน
กัน"

โซ่ออกไปแล้ว เหลือแค่ผมที่ยืนอยู่ในห้องเพียง
ลำพัง ความหึงหะงของผมในตอนนั้นสูงเกินกว่าจะเอ่ย
ปากรั้งเขาเอาไว้ หากตอนนั้นผมใจเย็นกับเขาสักหน่อย
แล้วเราค่อย ๆ ปรับความเข้าใจกัน เรื่องทั้งหมดคงไม่ลง
เอยแบบนี้

เพราะว่าเช้าวันถัดมาผมได้รับสายจากเพื่อนคน
หนึ่งในมหาวิทยาลัยว่าโซ่ประสบอุบัติเหตุ ตอนนั้นเองที่ผม
รู้สึกว่าคุณเองทำพลาดอีกแล้ว...

บทที่ ๔

ผมมาถึงโรงพยาบาลก็ตอนที่หมอบอกว่าไซ่ฟัน
ซี่ดอันตรายแล้ว แต่เนื่องด้วยอาการบาดเจ็บที่ศีรษะและ
กระดูกแขนขวาหักทำให้เขาต้องรักษาตัวที่โรงพยาบาลไป
อีกสักพัก ผมทราบเรื่องจากแม่เขาว่าหลังจากออกจาก
ห้องผมไปเธอก็ติดต่อลูกชายไม่ได้ รู้อีกทีก็มีสายโทรมา
แจ้งเรื่องอุบัติเหตุ ดูจากสภาพรถที่ยับเป็นจมนึกภาพเดิม
ไม่ออกแล้ว ใคร ๆ ต่างก็พูดกันว่าไซ่รอดตายอย่าง
ปาฏิหาริย์

ผมไม่รู้ว่าตัวเองควรรู้สึกยินดีหรือเสียใจเพราะ
สาเหตุหนึ่งที่ทำให้ไซ่เป็นแบบนี้น่าจะมีส่วนมาจากผม เมื่อ
วานไซ่เพิ่งกลับมาจากค่ายปลูกป่าและไม่อยากขับรถกลับบ้าน
ตอนดึก ๆ เขาเลยมาขอค้ำด้วย ผมลืมเหตุผลข้อนี้ไป

สนิท แถมยังใช้อารมณืบีบให้เขาออกไปจากห้องจนต้อง
มาตอกอยู่ในสภาพแบบนี้

"เมื่อคืนโซบอกล่าวว่าจะไปนอนกับหมอก เขาไป
จริง ๆ ไช้มั้ลูก" แม่เขาถามขึ้นขณะที่เราสองคนยืนอยู่ใน
ห้องผู้ป่วยของโซที่ตอนนี้อยู่ไม่ได้สติ

"ใช่ครับ"

"แล้วทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้" น้ำเสียงเธอสั้น
เครือ เหมือนคนจะร้องไห้อยู่รอมร่อ

"เราทะเลาะกัน แล้วเขาก็ออกจากห้องไป" ผม
ตอบไปตามความจริง ไม่กล้าสบตาเพราะละอายใจเสีย
เหลือเกิน หลังจากได้ยินคำตอบของผมเธอก็นั่งลงกับโซฟา
ร้องไห้และสะอื้นเงิบ ๆ พร้อมทั้งบอกว่าครอบครัวของ
ตนเองเหลือกันแค่สองคน หากว่าโซเป็นอะไรขึ้นมาเธอเอง
ก็คงจะอยู่ไม่ไหว

ผมตัวชาไม่กล้าแม้แต่กระดิกนิ้วเพราะเหตุการณ์
และคำพูดแบบนี้คลັບคล้ายคลັบลาคว่ามันเคยเกิดขึ้น
มาแล้วเมื่อสิบปีก่อนในกรณีของดาวเหนือ

ตอนนั้นผมทำอะไรบ้างนะ

ใช่แล้ว...

ผมไม่ได้พยายามอะไรเลย...

ไม่ว่าจะผ่านไปสักกี่ปี สิ่งที่ผมเลือกที่จะทำคือการ
ยื่นมองครอบครัวของเพื่อนร้องไห้ โดยที่ทั้งหมดมีสาเหตุ
มาจากตัวเองทั้งสิ้น

เปลสีเหลือง ผ้าสีขาว แขนชิดของดาวเหนือและ
ภาพของน้ำเต้านที่กำลังร้องไห้ เมื่อภาพเหล่านี้วนอยู่ในหัว
ก็หอบเอาความรู้สึกตอนนั้นตีวนกลับมา เป็นอีกครั้งที่ผม
มวนท้องและรู้สึกพะอืดพะอม จึงขอแยกตัวจากแม่ของโซ
เพื่อไปเข้าห้องน้ำ จากนั้นผมก็ตัดสินใจขอตัวกลับโดยให้
เหตุผลว่าปวดท้องกะทันหัน

สองวันหลังจากนั้นผมได้แต่หมกตัวอยู่ในห้อง ไม่
มีหน้าจะกลับไปเยี่ยมเขากอีก ได้แต่อ้างว่าตนเองป่วยและ
ฝากถามอาการของโซผ่านทางเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัย โลง
ใจไปเพราะหนึ่งเมื่อรู้ว่าเขารู้สึกตัวแล้ว แต่ความสัมพันธ์

ของเราหลังจากนี้จะเป็นยังไงต่อ ก็ไม่สามารถคาดเดาได้เลย

สำหรับตัวผมแล้ว โชเป็นคนสำคัญพอ ๆ กับดาวเหนือ มิตรภาพที่เขายื่นมาให้ไม่มีอะไรที่จะตอบแทนได้เมื่อก่อนเคยคิดว่าโชคือคนที่แม่ให้वानให้เข้าหาผม ใจจริงเขาคงไม่ได้อยากทำเช่นนั้น หลายครั้งเลยเลือกจะมองข้ามความเอาใจใส่ของเขาเพราะคิดว่าระหว่างเราทั้งคู่มันคือการรู้จักแบบผิวเผิน

แต่ผ่านมาเกือบสิบปีเขาก็ไม่เคยจากไปไหน สิ่งที่เขาหวังจากผมมีเพียงแค่การเปิดใจให้กัน เป็นสิ่งเล็กๆ ๗ เพียงแค่นั้น แต่ตลอดระยะเวลาที่เราเป็นเพื่อนกันผมกลับทำให้เขาไม่ได้เลย

ลึก ๆ แล้วผมรู้ตัวดีว่ายังไม่พร้อมที่จะเปิดบาดแผลในอดีตให้ใครได้ดู โดยเฉพาะแผลที่ผมพยายามกรีดข้าลงไปทุกครั้งที่มีโอกาส ผมกลัวที่จะหายดีเพราะมันคงไม่ยุติธรรมกับดาวเหนือที่เสียไป แต่บางครั้งผมก็ลืมไปว่าโชก็มีความรู้สึกเหมือนกัน

ดึกคืนนั้นผมฝันว่าตัวเองกำลังหนีอะไรบางอย่าง บางอย่างที่มีลักษณะเป็นเหมือนกลุ่มหมอกสีดำ ตาสี เหลืองกำลังวิ่งไล่ตามผม มันเร่งความเร็วขึ้นเรื่อย ๆ จนถึง จุดหนึ่งก็ผ่อนความเร็วลงและหยุดนิ่งอยู่กับที่ มันไม่ตาม ผมอีกแล้วแต่กระนั้นผมยังคงวิ่งต่อไป

ผมวิ่งไปเรื่อย ๆ โดยไม่ได้สนใจว่าตนเองมาไกล ขนาดไหน และไม่ได้สนใจว่ากลุ่มหมอกสีดำก็อนั้น แปรเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นไปแล้ว จนกระทั่งเสียงค้อนหูดังมาจากด้านหลัง เรียกผมหยุดชะงักแล้วหันไปมอง...เป็นดาว เหนือที่เรียกผมไว้

"หมอก" เขาเรียก ช่าง ๆ เขามีกลุ่มควันสีดำรูปร่าง คล้ายกับคนยืนอยู่

"วิ่งหนีอะไรอยู่" ดาวเหนือถามซ้ำ เวลาที่เขา ปรากฏตัวในฝัน ผมไม่เคยตอบกลับเขาเลยสักครั้ง

"หนีเราหรือ" เขาพูดต่อ ผมอยากปฏิเสธว่าไม่ใช่ แต่ก่อนที่จะพูดออกไปผมก็เหลือบไปเห็นว่าควันปริศนา ช่างกายของดาวเหนือแปรเปลี่ยนเป็นร่างของไขไปเสียแล้ว และด้านหลังของทั้งคู่มีเงาดำก้อนใหญ่ค่อย ๆ คืบคลาน เข้ามา

อินตรายา!

แต่ซาผมไม่ยอมขยับ ไม่กล้าแม้แต่จะเข้าไปดิ่งให้
พวกเขาทั้งคู่หลุดพ้นจากเงายักษ์นั้น ผมได้แต่ยืนตัวสั้น
มองดูเงาดำค่อย ๆ กลืนกินร่างของดาวเหนือและโซไปต่อ
หน้าต่อตา

ก่อนร่างดาวเหนือจะหายไปสนิท เขาได้ทิ้ง
บางอย่างเอาไว้เป็นประโยคสั้น ๆ ที่แม้จะหลุดจากฝันก็ยัง
จำได้ขึ้นใจ

"ถ้าเอาแต่หนีอยู่อย่างนี้ คนที่จะเสียใจที่สุดก็คือ
หมอกนะ"

จากนั้นผมก็ถูกเงายักษ์กลืนกินจนสะดุ้งตื่น

หลังจากตื่นจากฝันและข่มตานอนไม่หลับอีก ผม
เลยใช้เวลาช่วงนั้นทบทวนเรื่องราวที่ผ่านมา แล้วผมก็
พบว่าตนเองกำลังหนีอย่างที่ดาวเหนือว่าไม่มีผิด

ผมปฏิเสธความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นในอดีต อีกทั้ง
ยังหันหลังให้ความจริงที่เกิดขึ้นและการสูญเสียของตนเอง

หากผมรู้ตัวเร็วกว่านี้สักนิด ผมคงจะคิดได้ว่ามี
บางอย่างไม่ถูกต้องมาตั้งนานแล้ว

ทั้งเรื่องความทรงจำเมื่อสิบปีก่อนและการ
เสียชีวิตของดาวเหนือที่ตุลาเคยพูดเอาไว้ ผมพยายามนึก
ถึงเหตุการณ์ก่อนดาวเหนือจากไปอยู่หลายครั้ง แต่
นอกจากเสียงไซเรนกับร่างของเพื่อน เรื่องอื่น ๆ ในช่วงนั้น
ดูจะเลือนลางไปหมด

ไม่แน่ว่าอาจมีหลายอย่างที่ไม่ถูกต้องตั้งแต่วันที่ดาว
เหนือจากไปแล้วก็ได้

หลังจากนั้นผมเลยตัดสินใจทำอะไรบางอย่าง

บ่ายวันอาทิตย์กลางเดือนเมษายน

หลังจากที่จัดการธุระที่ควรทำเสร็จแล้ว ผมก็
ตัดสินใจส่งข้อความไปหาไซเพื่อรายงานสถานการณ์ของ
ตนเอง และหวังอยู่ลึก ๆ ว่าเมื่อเขาหายดีแล้วเขาจะยังรอ
เพื่อนคนนี้กลับมา

ระหว่างที่หอบสัมภาระขึ้นรถไฟ ผมก็อดตื่นตื่น
กับการตัดสินใจครั้งนี้ของตัวเองไม่ได้

เพราะว่าวันนี้ผมกำลังกลับไปเยือนสถานที่ที่
ตัวเองจากมานานกว่าสิบปี

การเดินทางด้วยรถไฟไพลานานกว่าสี่ชั่วโมง บัดนี้
ทิวทัศน์ข้างทางที่เคยเป็นตัวเมืองก็เริ่มเข้าสู่เส้นทางชนบท
และเมื่อรถไฟชะลอความเร็วลงจนจอดสนิท ผมก็รู้ได้ทันที
ว่าตนเองมาถึงแล้ว

...บ้านเกิดของผม สถานที่ที่เป็นจุดเริ่มต้นของทุก
สิ่งทุกอย่าง

บทที่ ๕

ผมไม่เคยคิดว่าเวลาผ่านไปเร็ว จนได้กลับมา
เยือนบ้านเกิด

แม้เมืองจะมีจำนวนประชากรไม่มากและไม่ได้มี
สิ่งอำนวยความสะดวกเท่าเมืองหลวง แต่ก็พอเห็นภาพว่า
สิบปีที่ผ่านมาทุกอย่างเปลี่ยนไปมากขนาดไหน อย่างถนน
สายเล็กที่เมื่อก่อนมีความกว้างพอให้จักรยานยนต์ขี่ผ่าน
บัดนี้กลายเป็นเส้นทางหลักที่ผู้คนในเมืองใช้สัญจร บริเวณ
ที่เคยเป็นคูน้ำถูกถมด้วยดินแล้วสร้างเป็นถนนตัดผ่านด้วย
เช่นกัน

"ตกใจเลยล่ะสิ" คนข้าง ๆ เอ่ยถาม ขณะที่มือสอง
ข้างกำพวงมาลัยบังคับรถ สายตาจ้องมองไปที่ทาง
ข้างหน้า

"เรื่องไหนล่ะ" ผมถาม เรื่องที่สภาพแวดล้อม เปลี่ยนไปก็เรื่องหนึ่ง แต่เรื่องคนที่กำลังขับรถให้เป็นเพื่อน ในกลุ่มก็น่าตกใจไม่แพ้กัน แกรมยังเป็นเจ้าของโฮมสเตย์ที่ ผมจองเข้ามาอีก

ดิฉันเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกับผมและดาวเหนือ เรา รู้จักกันตั้งแต่สมัยอนุบาล เขามีนิสัยที่คล้ายกับดาวเหนือ อยู่ชนิดน้อยแต่ดิฉันมีบุคลิกที่นิ่งกว่ามาก เขาพูดน้อยและ เงียบขรึม ถึงอย่างนั้นก็ยังเป็นที่โปรดปรานของคุณครูและ เพื่อน ๆ จนได้รับเลือกเป็นหัวหน้าห้องเสมอ

ความสัมพันธ์ของเราทั้งคู่ไม่ได้แน่นแฟ้นเท่ากับที่ ผมมีให้ดาวเหนือ ด้วยความที่บ้านดิฉันอยู่ห่างจากบ้านของ ผมไปพอสมควร เราเลยไม่ได้ใช้เวลาร่วมกันมากนัก ความ สนิทสนมที่เราสองคนมอบให้กันเลยมีช่องว่างอยู่ พอสมควร

"ทุกอย่าง" เขาตอบ

"อืม เปลี่ยนไปจนเกือบจำไม่ได้เลย" ผมหันไปมอง วิวที่กระจก เห็นโรงเรียนเก่าตั้งอยู่ไม่ไกลจากสายตา หาก เป็นเมื่อก่อนคงไม่มีทางที่จะมองเห็นโรงเรียนจากมุมนี้

เพราะบริเวณส่วนใหญ่ล้วนเป็นป่าห้วยารกชั้นและไม่มีใคร
ใช้สัญจร

ก็ยังจำได้อยู่นี่นา

"สิบปีที่แล้วพวกเรายังปั่นจักรยานอ้อมป่าอยู่เลย
เนอะ" เขาถามเหมือนรู้ว่าผมกำลังคิดอะไร ผมพยักหน้า
เห็นด้วย การเดินทางไปโรงเรียนส่วนใหญ่ของคนในชุมชน
หากเป็นเด็กเล็กพ่อแม่จะรับผิดชอบไปรับส่ง พอขึ้นมาชั้น
ประถมส่วนใหญ่ก็จะขอเดินทางไปเองโดยใช้จักรยาน ผม
กับดาวเหนือก็เป็นหนึ่งในนั้น รวมถึงติดที่กำลังขับรถให้อู่
ตอนนี้ด้วย

แต่การปั่นจักรยานก็มีข้อจำกัดเหมือนกัน เพราะ
ระยะทางไกลเลยต้องตื่นแต่เช้าตรู่ บางครั้งก็ไปถึงก็
ทันเวลาเฉียดฉิว บางครั้งก็สายจนถูกทำโทษ ตอนนั้นพวก
เราไม่ได้ใส่ใจกฎระเบียบมาก เหตุที่เลือกจักรยานก็
เพราะว่าอยากมีเวลาคุยกับเพื่อนระหว่างไปเรียนมากขึ้นก็
เท่านั้น

"แต่เดี๋ยวนี้ไม่ค่อยมีใครปั่นจักรยานแล้ว ส่วนใหญ่ก็ขี่มอเตอร์ไซค์กันหมด" ติดนเล่าต่อ ผมเห็นแย้งกับที่เขาบอกนิดหน่อย เพราะข้างหน้าเรามีเด็กคนสองคนอายุประมาณสิบขวบกำลังจูงจักรยานสวนมา คนหนึ่งจูงจักรยานส่วนอีกคนซ้อนอยู่เบาะหลัง ชวนให้นึกถึงตัวเองกับดาวเหนือสมัยก่อน

รถเคลื่อนตัวเข้าไปใกล้พวกเขามากขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงระยะที่สามารถมองเห็นได้ชัด ผมกำลังจะเรียกติดใจให้ดูพร้อมกัน แต่ระยะที่จักรยานของทั้งคู่กำลังผ่านกระจกข้าง รู่ ๆ พวกเขาก็หายไปเหมือนไม่เคยปรากฏมาก่อน

ผมเอี้ยวตัวหันไปมองกระจกหลังอีกทีเพราะกลัวว่าจิตใต้สำนึกจะสร้างภาพขึ้นมาหลอกตัวเอง ค่อยยังชั่วที่เห็นทั้งสองคนจูงจักรยานผ่านรถเราไปแล้ว เมื่อที่ผมอาจมองไม่เห็นจริง ๆ

"มีอะไรหรือเปล่า" ติดนถามขณะที่เลี้ยวรถไปตามทางโค้ง พอดีกับจังหวะที่เห็นว่าหัวโค้งข้างหน้ามีเด็กคนหนึ่งกำลังปั่นจักรยานสวนมา

"เด็กแถวนี้ใช้จักรยานเยอะเหมือนกันนะเนี่ย นึกถึงสมัยก่อนเลยว่ะ" ผมบอก

"ปั้นแถวนี่รถชนตายพอดี" คิดว่าช้า ๆ มีอย่าง
ประคองพวงมาลัยเช่นเดิม ผมเริ่มรู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติ
จากคำพูดของเพื่อนแต่ถึงอย่างนั้นในใจก็ยังยืนยันกราน
ปฏิเสธว่าไม่ใช่ กลางวันแสด ๆ คงไม่มีผีโผล่มาหอรอกั้ง

รถเคลื่อนตัวไปข้างหน้าเรื่อย ๆ ภาพของเด็กชาย
ที่ปั้นจักรยานก็เริ่มแจ่มชัดในดวงตา จังหวะที่รถกำลังเข้า
ใกล้เด็กคนนั้นไม่ได้หายไป นั่นเลยทำให้ผมโล่งใจไปเปราะ
หนึ่ง

แต่ในช่วงที่สวนกันเพียงเสี้ยววินาที หางตาก็ดัน
เหลือบไปเห็นว่าเด็กคนนั้นหันมามองที่กระจกฝั่งผมตรง ๆ
และเมื่อสายตาของเราทั้งคู่ประสานกัน ใจผมก็แทบร่วง
ออกมาจากอก

"มึงโอเคเปล่า" ผมสะดุ้งทันทีที่ติดจับไหล่ เมื่อ
รู้สึกตัวก็รีบหันไปมองกระจกหลังทันที ภาวนาไม่ให้เป็น
อย่างที่ตัวเองเชื่อ โชคไม่ดีที่ผมไม่เห็นอะไรเลย ผมมั่นใจว่า
รถเพิ่งขับผ่านเขาได้ไม่ไกลแต่เด็กคนนั้นก็กลับหายไป
เหมือนกับว่าไม่เคยปรากฏตัวบนเส้นทางนี้มาก่อน

"เป็นอะไรเนี่ย ทำหน้าอย่างกับเห็นผี" คนข้างกาย
ถามด้วยความเป็นห่วงหลังจากเห็นผมนิ่งไม่ติดกับที่มา

สองครั้งติด ผมไม่รู้ว่าควรจะรู้สึกอย่างไรเพราะสิ่งที่เห็น
เมื่อครู่ก็ยากจะฟันธงว่านั่นคือคน

"เมื่อก็มึงเห็นเด็กปั้นจักรยานผ่านไปปะ" ผมกลั้น
ใจถาม

"ซั้บมาตั้งนานนุกยังไม่เห็นจักรยานสักคัน" เขาตอบ
เสียงเรียบ ถึงอย่างนั้นผมก็ยังตั้งต้นจะเล่าต่อ

"เมื่อก็กูเห็นเด็กปั้นจักรยานสวนทางมา"

"อืม" ติดนดูไม่ค่อยตกใจ ผมคิดว่าตนเองคงเป็น
คนพึ่ยนในสายตาของเพื่อนไปแล้ว จึงล้มเลิกความคิดที่
จะเข้าชี้แล้วหันกลับมาองวิวข้างทางตามเดิม

หากว่าอีกอึดใจหนึ่งผมไม่ลอบมองใบหน้าของ
ติณ ผมก็คงไม่รู้ว่าตอนนี้เขากำลังประหมาเช่นกัน ติดนกำ
พวงมาลัยแน่น สีหน้าไม่สู้ดีเท่าไร ข้างขมับก็มีเหงื่อผุด
ออกมาเรื่อย ๆ แต่สีหน้าแบบนั้นก็ปรากฏให้เห็นเพียงแวบ
เดียวเท่านั้น

"สงสัยมึงคิดถึงบ้านจนหลอนมั้ง" เขาพูดติดตลก
แต่ไหนแต่ไรเพื่อนผมคนนี้ก็มักจะเป็นคนที่คอยทำให้
สถานการณ์ดีขึ้นอยู่เสมอ ผมอ้าอึ้งไม่รู้จะตอบยังไง จะ

ปฏิเสธไปเลยก็ไม่กล้าฟันธง เลยได้แต่นั่งเงยบบนรถที่แล่นไปเรื่อย ๆ

"ถึงแล้ว" รถค่อย ๆ ชะลอความเร็วลง ก่อนจะหักเลี้ยวเข้าไปจอดในโฮมสเตย์ที่ผมจองไว้ ภาพที่เห็นตรงหน้าคล้ายกับภาพบนอินเทอร์เน็ต ถ้าจำไม่ผิดที่นี่น่าจะเป็นบ้านของดิณที่รีโนเวทใหม่

"ยินดีต้อนรับกลับบ้านนะ" ดิณพูดพร้อมกับปลดเข็มขัดนิรภัย ก่อนจะเปิดประตูลงจากรถ จับพลันภาพในหัวของผมก็นึกถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ ภาพเด็กคนนั้นที่หันมาประจันหน้ากับผม มุมปากเหยียดขึ้นคล้ายจะดีใจแต่ก็เจือความเศร้าส่งยิ้มมาให้ เสียงกระซิบที่แว่วผ่านหูเป็นประโยคเดียวกับที่ดิณเพิ่งพูดออกมาเมื่อกี้ ใบหน้าที่ผมไม่เคยลืมแม้ว่าจะผ่านมานานเท่าไร

"ยินดีต้อนรับกลับบ้านนะหมอก"

เด็กคนเมื่อก็คือดาวเหนือแน่นอน

ฝนตกพริ้ว ๆ อีงอ่างส่งเสียงแว่วมาให้ได้ยินเป็นระยะ ผมนั่งอยู่ตรงชานบ้าน ยืดขาออกไปสัมผัสอากาศด้านนอกก่อนจะหงายตัวลงนอนกับเสื่อที่ปูไว้ พลังคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย

อากาศเริ่มเย็นลงตามเวลา ผมและติณใช้เวลาคุยกันหลายชั่วโมงตามประสาคนที่ขาดการติดต่อกันมาเป็นสิบปี ผมได้ข้อมูลมาว่าเพื่อนคนอื่น ๆ ททยอยย้ายออกจากเมืองเราไปเรื่อย ๆ ส่วนใหญ่คนที่ยังปักหลักอยู่ที่นี่มีแต่คนเฒ่าคนแก่ ระหว่างทางมาที่พัก ผมเห็นบ้านร้างหลายหลังถูกแทนที่ด้วยหญ้ารกชัฏให้ความรู้สึกเหมือนว่าธรรมชาติกำลังทวงคืนแผ่นดินของตัวเอง ติณบอกว่าระยะหลังมานี้มีบ้านร้างเยอะมากถ้ารอให้ขายออกก็ใช้เวลาหลายปี คนบางส่วนจึงจำใจทิ้งบ้านแล้วย้ายออกไปอยู่ที่อื่นแทน

อาจเพราะที่นี่ไม่ใช่เมืองท่องเที่ยว ถึงจะเจริญมากกว่าสิบปีก่อนแต่ก็มีหลายอย่างที่ล้ำหลังกว่าเมืองหลวง สิ่งเดียวที่พอจะนำรายได้เข้ามาก็มีแค่บริเวณท่าเรือเล็ก ๆ เท่านั้น อีกทั้งนักท่องเที่ยวที่มาที่นี่มีเฉพาะกลุ่มดั่งนั้นไฮมสเตย์ของติณจึงกลายเป็นที่พักแห่งเดียวในเมือง

ของเรา แถมช่วงนี้ก็ไม่ใช่ว่าฤดูท่องเที่ยวผมเลยกลายเป็น
ลูกค้าวีไอพีเพียงคนเดียวในที่พัก

"กูมีของจะให้" บทสนทนาของเราเริ่มขึ้นในตอน
สายของวันถัดมา ผมนั่งอยู่ตรงชานบ้าน ยัดขาออกไป
สัมผัสอากาศด้านนอกก่อนจะหันไปมองเจ้าของเสียงที่เดิน
เข้ามาใกล้

ดิถยีนห่อผ้าอันหนึ่งมาให้ตรงหน้า

"อะไรวะ" ผมรับมา พินิจดูของที่อยู่ในมือให้ดีก็
พบว่ามันเป็นกล่องคุกกี้ขนาดเล็กที่ห่อด้วยผ้าฝ้ายเก่า
ลักษณะภายนอกเหมือนผ่านเวลามาพอสมควร

"น้ำเต๋องฝากมาให้มึง" ผมตกใจเจ้าของชื่อจน
เกือบปล่อยของหลุดจากมือ เมื่อเห็นผมนิ่งไปดิถยเลย
อธิบายต่อ

"เขาฝากของไว้กับกู เพื่อวันหนึ่งจะติดต่อมึงได้ มึง
ก็รู้ใช่ไหมว่าตัวเองย้ายบ้านออกไปไม่บอกใครเลย" ดิถยพูด
ถูกทั้งหมด ครอบครัวของผมย้ายออกจากที่กะทันหันไม่ทัน
ที่จะรู้ว่าใครแม้แต่เพื่อนสนิท เมื่อก่อนผมไม่มีโทรศัพท์อีก
ทั้งไม่รู้ว่าจะตนเองจะย้ายไปที่ไหน วันแรกที่ผมกับดิถยเจอกัน

เลยตกใจกันใหญ่ เพราะนอกจากตุลาแล้ว ผมก็ไม่คิดว่า
โชคชะตาจะพาให้ตนเองกลับมาพบกับเพื่อนอีกคนหนึ่ง

"มันคืออะไร" ผมลองถามทั้งที่ใจเต้นไม่เป็นล่ำ
กลางสังหรณ์บอกว่าในกล่องนี้มีอะไรบางอย่างที่เกี่ยวข้อง
กับดาวเหนือ

"ไม่รู้เหมือนกัน" ตินมเบี่ยงหน้าไปอีกทาง "กูไม่เคย
เปิดดู" เขาพูดเสียงเบา

"งั้นแกะตรงนี้ได้มัย"

"ตามสบาย" ตินมตอบตกลงและลุกเข้าไปในครัว
ผมจึงค่อย ๆ แกะปมผ้าที่ขมวดกันเอาไว้

เมื่อผ้าเริ่มคลี่ออก ผมถึงมั่นใจว่าของสำคัญต้อง
อยู่ภายในกล่อง เพราะผ้าผืนนั้นเป็นเพียงแค่ผ้าห่อไม่มี
อะไรแอบซ่อนไว้ ไม่รอช้าผมรีบเปิดฝากล่องออกทันที ก่อน
จะพบว่าสิ่งที่อยู่ในนั้นผิดคาดไปจากที่คิดไว้

"เจออะไรมัย" เขาถือน้ำอัดลมสองกระป๋อง
ออกมาจากห้องครัว ยื่นให้ผมกระป๋องหนึ่งพร้อมกับหย่อน
กายนั่งลงข้างกัน

"ไม่เห็นมีอะไรเลยนี่หว่า" ผมโซวีกล่องเปล่าให้ดู
เพื่อยืนยันว่าตนเองไม่ได้โกหก "มึงหลอกกูปะเนี่ย"

"จะเป็นไปได้ไง ก็ในเมื่อ..." ตินจงใจไม่พูดต่อ
ใบหน้าเขาซีดลงอย่างเห็นได้ชัด มีบางอย่างบอกผมว่าเขา
แปลกไป

"เดี๋ยวก็ไปลองถามน้ำเดือนว่าส่งกล่องเปล่ามาให้
ทำไม" ผมลองหยิ่งเชิง

"ไม่ต้อง" เขาปฏิเสธทันที ยิ่งทำให้หน้าสงสัยเข้าไป
ใหญ่

"มึงกินนี่ไปก่อนนะ เดี่ยวจะมา" ตินพยักเพยิดหน้า
มาที่น้ำอัดลมที่ผมถืออยู่ ก่อนที่ตนเองจะลุกพรวดออกไป
ผมสังเกตเห็นเขาตรงไปที่ห้องนอนของตนเองแล้วรีบปิด
ประตู มีบางอย่างไม่ชอบมาพากลอย่างที่คิดไว้จริง ๆ ไม่
แน่ว่าตินอาจเคยเปิดกล่องนี้ก่อนนำมันมาให้กับผม แต่ว่า
เขาทำจะแบบนั้นไปทำไม

บ่ายวันนั้น หลังจากมองเห็นผ่านหน้าต่างชั้นสอง
ว่าตินขับรถออกไปข้างนอก ผมจึงหยิบซองจดหมายที่
ซ่อนไว้ในกระเป๋ากางเกงขึ้นมา มันเป็นจดหมายในกล่อง
คุกกี้ที่ผมขวยโอกาสตอนตินไม่ทันมองจับยึดเข้ากระเป๋า

ในจดหมายมีกระดาษเก่า ๆ ถูกพับไว้ เมื่อคลี่ออก ก็พบว่าหมึกที่ใช้เขียนบนกระดาษเจือจางไปมากแล้ว ถึง กระดาษก็ยังพอจับใจความได้อยู่เพราะเจ้าของลายมือคือ ดาวเหนือที่ผมคุ้นเคย

ผมกวาดสายตาอ่านเนื้อหาบนกระดาษ ความว่า

'หมอกจำที่เราคุยกันไว้สัปดาห์ก่อนได้ไหมว่า
อยากจะทำอะไร ตอนนี้อะไรเตรียมของไว้พร้อมแล้วนะ
เราชอบของเขาไว้สามที มีคำใบ้ให้ด้วย

คำใบ้ที่ ๑ สถานที่ที่เรารู้จักกันครั้งแรก

ส่วนคำใบ้ที่ ๒ อยู่กับของชิ้นแรก ถ้าหาชิ้นแรกไม่
เจอก็จบเกมเลยนะ ฮ่า ๆ น่าตื่นเต้นใช้มั๊ย แต่เราไม่ให้
หมอกแพ้ง่าย ๆ หรือ มาถามคำใบ้เอาจากเราก็ได้ เราจะ
คอยช่วยหมอกเอง

ถ้าหมอกได้อ่านจดหมายฉบับนี้แสดงว่าเราชอบ
ของไว้ครบหนึ่งอาทิตย์พอดี เราจะรอหมอกอยู่ที่หลังบ้าน
นะ ถึงคราวที่หมอกต้องเป็นคนหาบ้างแล้ว'

ผมพยายามควบคุมมือตัวเองไม่ให้สั่น เมื่อรู้ว่าบุคคลที่ดาวเหนือจ้องใจส่งข้อความหาคือตัวผม และยังเป็นสารจากตัวเขาเมื่อสิบปีก่อน ความโล่งที่แสดงออกผ่านทางจดหมายห่อหุ้มหัวใจผมให้มีความสุข แต่กระนั้นก็รู้สึกเจ็บปวดเมื่อนึกภาพว่าเจ้าของลายมือได้จากผมไปนานแล้ว

ตอนเขียนที่จดหมายฉบับนี้ ดาวเหนือคงกำลังจินตนาการภาพที่เราสองคนออกผจญภัยตามคำใบ้ต่างๆที่เขาวางแผนเอาไว้ เพียงแต่ดาวเหนือคงไม่ได้คิดว่าจดหมายฉบับนี้ใช้จะเวลาเป็นสิบปีกว่าจะถึงมือผม และเขาคงไม่ได้คิดว่าตนเองจะจากไปก่อนที่เราจะได้เริ่มเล่นกัน

หากวันนั้นคนที่ตกลงไปในน้ำเป็นผมก็คงจะดี...

หลังจากเก็บจดหมายฉบับนั้นใส่ซองอย่างทะนุถนอมและเริ่มส่งบสตีอาร์มด์ ผมก็ลงไปชั้นล่าง มองหายานพาหนะเพื่อไปยังสถานที่หนึ่ง ก่อนจะพบกับจักรยานคันเก่าของดิณพิงอยู่ที่ข้างกำแพง เมื่อดูสภาพโดยรวมว่า

ยังพอใช้ได้เลยถือวิสาสะหยิบมันออกมาแล้วมุ่งหน้าไป
ทันที

ท่ามกลางท้องฟ้าสีแสดในยามเย็น ผมปั่น
จักรยานไปเรื่อย ๆ อาศัยความทรงจำในวัยเด็กนำทาง แม้
จะมีหลายอย่างเปลี่ยนไปแต่เส้นทางที่เคยใช้ก็พาผมมาถึง
จุดหมาย

ผมทิ้งจักรยาน เปิดประตูรั้วสนิมที่ติดป้ายหน้า
บ้านว่า 'ยึดทรัพย์' ครอบครัวย้ายบ้านไปนานแล้วก็จริง
แต่สภาพบ้านที่กลายเป็นสถานที่รกร้างกลับไม่เคยอยู่ในสำนึก
ของผมมาก่อน ขณะที่ปั่นจักรยานผมคิดไปต่าง ๆ นานาว่า
หากมีเจ้าของอยู่ที่นี่ผมจะเข้าไปในบ้านได้อย่างไร แต่ผมไม่
คิดเลยว่ามันจะกลายเป็นบ้านที่พุงเช่นนี้ เถาวัลย์และ
วัชพืชที่ขึ้นรอบด้านทำเอานึกภาพไม่ออกว่า ณ จุดที่ยืนอยู่
อดีตเคยเป็นชานบ้านที่เราเคยใช้สร้างความทรงจำด้วยกัน
มากมาย

ผมเดินเข้าไปลึกขึ้นแหวกพงหญ้าเพื่อทะลุเข้าไป
ด้านหลัง คงไม่มีใครรู้จักที่นี่ดีเท่าผมอีกแล้วเพราะที่แห่งนี้
คือบ้านเก่าที่ผมเติบโตขึ้นมา

ลานหลังบ้านเงียบสงบ มองไปรอบตัวเห็นแต่
หญ้าสีเขียวปกคลุมไปทั่วบริเวณ ตอนนี้พระอาทิตย์ใกล้ตก
ดินทำให้บรรยากาศแลดูมัวหม่น

อะไรบางอย่างบอกผมว่าต้องมาที่นี่ แม้ความ
เป็นไปได้เพียงน้อยนิดก็อยากจะลองดู เมื่อมาถึงจึงรู้ว่า
ตนเองประเมินสถานการณ์ผิดไป เพราะนอกจากสภาพ
บ้านที่เปลี่ยนไปแล้ว ที่นี้กลับไม่มีใครอยู่เลยสักคน

ขณะถอดใจกลับโฮมสเตย์ มีลมเย็นวูบพัดผ่าน
ท้ายทอย ผมหันกลับไปตามสัญชาตญาณ ก่อนจะพบว่ามี
ร่างหนึ่งยืนอยู่กลางพงหญ้า

เขาค่อย ๆ เดินเข้ามาใกล้ เมื่ออยู่ในระยะที่เห็น
ใบหน้าได้ชัดแล้ว ผมก็นิ่งค้างไป

เป็นดาวเหนือจริง ๆ

ใจผมเต้นระส่ำจันแน่นหน้าอก มีเสียงก้องเข้ามา
ในหัวบอกผมว่าดาวเหนือตายไปแล้ว ภาพที่เห็นเป็นเพียง
เรื่องหลอกลวง แต่ร่างกายกลับไม่เชื่อฟังเลือกทำในสิ่ง
ตรงกันข้าม ยิ่งเห็นว่าเขาเดินเข้ามาใกล้ ขาผมก็ยิ่งก้าวไม่
ออก ใจหนึ่งผมอยากรู้ว่าเขาจะทำอะไร จะบีบคอผมให้สา

สมกับที่ผมปล่อยให้เขาจมน้ำ หรือจะสาปแช่งให้ชั่วชีวิตใน
ผมต้องเจอกับความโชคร้าย

แต่เนื้อแท้ของดาวเหนือไม่ใช่แบบนั้น

"ในที่สุดก็หาเราเจอสักที" เราทั้งคู่สบตากัน ดาว
เหนือว่ายมึน ๆ ร่างกายของเขายังคงเหมือนเมื่อสิบปีก่อน
ใบหน้าสดใสราวกับมีชีวิต นานแค่ไหนแล้วที่ผมไม่เห็น
ภาพแบบนี้

"เรารอหมอกมาตั้งนาน" ขอบตาผมร้อนผ่าวแต
น้ำตาไม่ไหล แวบหนึ่งผมรู้สึกเหมือนตัวเองกลับไปเป็น
ตัวเองในอายุสิบขวบอีกครั้ง ยิ่งมองเห็นใบหน้าของเขาก็
เหมือนไม่โกรธอะไรยิ่งทำให้ผมละอายใจ

ผมเหมือนนักโทษที่ได้รับการให้อภัย แต่กลับไม่
ยอมออกจากห้องขังเพราะกลัวจะกระทำความผิดซ้ำเดิม
อีก แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ยังตอบรับดาวเหนือที่ยืนอยู่
ตรงหน้าว่า

"เรากลับมาแล้ว"

ไม่รู้ว่าตอนนี้ดาวเหนือเป็นวิญญาณหรือภาพ
หลอน ผมไม่มั่นใจเลย แต่มีสิ่งหนึ่งที่ผมยืนยันได้นั่นคือ
ความรู้สึกยินดีที่ผมได้เห็นเขาอีกครั้ง

บทที่ ๖

อาการนอนไม่หลับเข้าจู่โจม และเมื่อพยายามข่มตานอนช่วงตีสี่ อากาศอบอ้าวในหน้าร้อนเร่งให้ตื่นนอนตั้งแต่เช้าตรู่ นับ ๆ ดูแล้วผมนอนไปแค่สามชั่วโมงเท่านั้น อีกทั้งยังมีอาการเวียนหัวและปวดที่เบ้าตา

หลังจากทำธุระเสร็จเรียบร้อยผมก็เดินลงมาข้างล่าง ตั้งใจว่าจะออกไปจากที่พัก บังเอิญเหลือเกินที่เจอกับติณตที่กำลังง่วนอยู่กับการมัดฝุ่นบนผนัง โชคดีที่เขาไม่ทันสังเกตเห็นผม ไม่อย่างนั้นเราสองคนคงต้องหยุดคุยเรื่องเมื่อวานกันอีกยาว

แต่ผมพลาดอีกแล้ว

"เมื่อวานมึงไปไหนมา" ติณตัก เขาจะมีมือออกจากไม้มัดฝุ่นเดินตรงเข้ามาหา

"ไปปั่นจักรยานเล่น" ผมตอบอย่างมั่นใจ คิดเข้าข้างตนเองว่าอีกฝ่ายไม่มีทางจับพิรุณได้แน่นอน ติดนเล็กคิ้ว มองมาอย่างไม่ค่อยเชื่อสักเท่าไร แต่เมื่อเห็นว่าผมไม่มีท่าที่จะเปิดปากเขาก็ไม่ถามต่อ

"แล้วเมื่อวานมึงไปไหน" ผมลองถามกลับ แล้วก็ป็นดั่งคาด สีหน้าของติดนเปลี่ยนไป ก่อนจะกลับมาตีหน้านิ่งตอบเสียงเรียบว่า "ออกไปทำธุระ"

ผมพยักหน้ารับและไม่ถามต่อ นำพาความเงิบเข้ามาระหว่างบทสนทนาของเราทั้งคู่ ติดนหันกลับไปสนใจงานบ้านที่ทำค้างไว้ ส่วนผมขอตัวไปข้างนอก โดยที่ไม่ลืมบอกเจ้าของจักรยานว่าวันนี้มีเหตุให้ต้องใช้อีกแล้ว

"จะไปตามหาของเธอ" เสียงปริศนาพูดแทรกขึ้นขณะที่ผมกำลังปั่นจักรยานบนถนนที่ตัดผ่านทุ่งนา ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ที่มีใครบางคนซ่อนตัวอยู่ที่เบาะหลัง

เมื่อหันไปปะทะเข้ากับใบหน้าของเขา ผมตกใจ ผลพลอย่มือจากแฮนด์ทำให้จักรยานส่ายไปจนเกือบเซ ถลาตกลงไปในนา

"มาได้ไงเนี่ย" ผมจอดจักรยาน หันไปถามตัว
ต้นเหตุ ใจเต้นระส่ำตักใจกับเหตุการณ์เมื่อครู่ ทั้งเรื่องที่จะ
เกือบจะเกิดอุบัติเหตุ และดาวเหนือที่โผล่มาแบบไม่ให้ชุ่ม
ให้เสียง

"ไม่รู้เหมือนกัน จู่ ๆ ก็มาโผล่มาตรงนี้แล้ว" เขายิ้ม
แผลเหมือนเด็ก ๆ ซีนีวไปที่ที่ตนเองกำลังนั่งอยู่ พร้อมทั้ง
คะยั้นคะยอให้ผมปั่นไปสักที

แน่นอนว่าผมเชื่อฟัง

"หมอกไม่เห็นคือเหมือนตอนเด็กเลย" ดาวเหนือ
เอ่ยเสียงเบา

"เราก็คือแบบนี้มาตั้งนานแล้วนะ" ผมเถียงกลับ

"ไม่หรอก" เขาเว้นจังหวะ "หมอกเปลี่ยนไปเยอะ"
ผมไม่แน่ใจว่าเขาจะสื่ออะไร เมื่อลองถามกลับไปดาว
เหนือก็ไม่พูดต่อ ผมเลยไม่คิดจะสาวความอีก

บางทีอาจเป็นแค่ความคิดเด็ก ๆ ในตัวของดาว
เหนือก็ได้

ขณะที่ปั่นจักรยานผมพยายามนึกถึงสถานที่ที่เรา
สองคนเจอกันครั้งแรก ตั้งแต่จำความได้ผมก็อยู่เมืองนี้มา

ตั้งแต่เกิด พอเข้าอนุบาลสามดาวเหนือก็ย้ายเข้ามาที่นี้กับแม่ของเขา เราเจอกันครั้งแรกก็คงจะเป็นที่...โรงเรียน

แต่เส้นทางที่ผมกำลังไปดูเหมือนจะผิดทาง เมื่อคิดได้ตั้งนั้นผมจึงบังคับจักรยานย้อนกลับไปยังเส้นทางที่ผ่านมาเมื่อครู่ มุ่งหน้าสู่ถนนที่ตัดเข้าโรงเรียนทันที

ผมหันไปมองเบาะหลังเป็นระยะเพื่อเช็คว่าเขายังอยู่ ดาวเหนือเหม่อมองไปที่ไหนสักแห่ง สายตาของเขาเหมือนกับตุ๊กตาไร้ชีวิต

"ทำไมเมื่อวานถึงหายไปทั้งอย่างนั้นล่ะ" ผมลองถาม หลังจากสิ้นเสียงเอ่ยทักของผมที่เกิดขึ้นเมื่อวาน ดาวเหนือก็หายตัวไป ผมยืนรออยู่ตรงนั้น...นานจนพระอาทิตย์จวนจะตกดิน แต่เขาก็ไม่กลับมา

"ไม่รู้" เขาตอบชื่อ ๆ ผมขมวดคิ้ว นี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่ดาวเหนือตอบว่าไม่รู้โดยไม่มีสาเหตุ

"เราไม่รู้จริง ๆ นะหมอก" ผมไม่ต้องมองหน้าก็พอเดาจากน้ำเสียงได้ว่าเขากำลังจริงจัง คำพูดที่ใช้เหมือนสมัยเด็กที่กลัวผมโกรธไม่มีผิด

ผมบอกเขาว่าไม่ได้ถือสาอะไรและเบนความสนใจไปที่การปั่นจักรยานดั้งเดิม

สองข้างทางที่เราปั่นผ่านชนาบด้วยทุ่งนาหลายร้อยไร่ มีรถยนต์คันใหญ่ผ่านไปเป็นระยะ เมื่อปั่นมาถึงแยกที่ไม่คุ้นเคยผมเลยตัดสินใจไปทางซ้ายตามสัญชาตญาณ

แต่ลืมไปสนิทว่าเมื่อก่อนไม่เคยมีทางแยกตรงนี้

กลางสังหรณ์ไม่ดีแวบผ่านเข้ามา เหมือนลมหนาวที่ซ่อนอยู่หลังกำแพง ผมขมใจว่าเรื่องไม่ดีที่จินตนาการไว้คงไม่เกิดขึ้น ผ่านมาสิบปีเป็นธรรมดาที่สถานที่จะเปลี่ยนแปลง

เมื่อเลี้ยวมาสักพักก็เห็นว่าม็ฟเพิงเล็ก ๆ ตั้งอยู่ข้างทาง บริเวณนี้เป็นทุ่งนาและเงียบสงบมาก ไม่มีแม้กระทั่งรอยของล้อรถที่ทิ้งเอาไว้ แสดงว่าคงไม่ใช่เส้นทางหลักที่ชาวบ้านใช้สัญจร

ผมไม่คุ้นกับทางนี้เลย และเหมือนจะไม่เคยเห็นสถานที่แบบนี้มาก่อนด้วย

ขณะที่กำลังตัดสินใจว่าจะกลับไปทางเดิมหรือ
เดินหน้าไปต่อ สายตาก็เลื้อยไปเห็นคุณน้ำอยู่ไม่ไกล เพียง
แค่บันข้ามเนินตรงหน้าไปก็ถึง

แต่ผมกลับเบรคจักรยานทันที

แค่ได้ยินเสียงน้ำไหลตัวก็ผมเกิดอาการชาตาม
ร่างกาย ผมหายใจกระชั้นและถี่มากขึ้นเรื่อย ๆ หัวใจบีบรัด
จนแน่นหน้าอก สติล่องลอยจนสับสนว่าตนเองมาทำอะไร
ที่นี่ และเมื่อรู้ตัวว่างกำลังจะเสียการควบคุม ผมเลย
พยายามอย่างมากเพื่อปรับลมหายใจให้กลับมาเป็นปกติ
ทุกอย่างดูเข้ารูปร่างเรียบร้อยแล้วมีเพียงแต่ขาที่ยังสั้นอยู่

ผมหอบเหนื่อย เวลาเกิดอาการแพนิคมักจะ
ตามมาด้วยความรู้สึกตึงจนถึงขีดสุดเสมอ อาการนี้เกิดขึ้น
หลังจากที่ผมเสียดาวเหนือไป

มีครั้งหนึ่งที่ครอบครัวของเราเลือกที่จะไปพักผ่อน
ที่ทะเล ปรากฏว่าเมื่อเห็นคลื่นซัดเข้าชายฝั่งผมก็รู้ได้ทันที
ว่าไม่สามารถทนเห็นน้ำลึกได้ ผมเข้ารับการรักษาและกิน
ยาอย่างต่อเนื่องแต่ยังไม่หายขาด หากเจอสิ่งกระตุ้นอย่าง
เช่นวันนี้ อาการก็พร้อมจะกลับมากำเริบอีกครั้ง

อาจเพราะผมใช้เวลาควบคุมอาการตัวเองอยู่นานเลยไม่รู้ว่าเบาะหลังจักรยานไร้คนซ้อนตั้งแต่เมื่อไรเมื่อเอี่ยวตัวหันไปมองอีกที่ดาวเหนือก็ไม้อยู่ตรงนั้นแล้ว

จู่ ๆ ท้องฟ้าก็มืดคร้้ม มีเมฆฝนตั้งเค้าอยู่ไม่ไกลนึกแปลกใจที่พยากรณ์อากาศไม่ได้แจ้งเตือนว่าจะเกิดพายุกุฎรู้ออน

ผมตัดสินใจปั่นจักรยานกลับไปที้เส้นทางเดิม แต่โชคชะตามักจะซ้ำเติมคนอย่างผมอยู่เสมอ บันไปได้เพียงไม่นานยางหลังก็รั้ว คราวแรกผมว่าจะเข็นมันไปด้วย หากหมดหนทางจริง ๆ คงต้องโทรหาติณให้มารับ แม้จะต้องแลกด้วยการตอบคำถามจากเจ้าตัวก็ตามที

แต่เอาไว้ในกรณีที้ฝนไม่ตกลงมากะทันหันแบบนี้ล่ะนะ

เมื่อไม่มีทางเลือก ผมเลยจำใจเข็นจักรยานลุยฝนแล้วย้อนกลับไปยังเส้นทางที้มีคูน้ำเพราะตลอดทางที้ผ่านมามีเพียงตรงนั้นที้เดียวที้พอจะหลบฝนได้ พอเห็นว่าเพิงหลังเก่าไม่มีคนอาศัยอยู่ ผมเลยถือวิสาสะนั่งรอข้างในโดยจอดจักรยานวางไว้ที้ข้างเพิง

ลมข้างนอกพัดพาพายุฝนโหมกระหน่ำ เสียง
กระทบกันของสังกะสีแฉ่วเข้ามาเป็นระยะ ผมที่ตัวเปียกอยู่
ก่อนแล้วต้องนั่งห่อตัวเพราะความหนาว อีกทั้งหลังคายังมี
รูรั่ว ยิ่งทวีคูณความเย็นที่ประสบอยู่ให้หนักเข้าไปอีก

อยู่ ๆ ภาพเหตุการณ์เมื่อสิบปีก่อนก็วนกลับมา
ในหัว ความรู้สึกที่ว่าดาวเหนือตอนจมน้ำต้องเผชิญกับ
ความหนาวเหน็บยิ่งกว่าผมในตอนี้ทำให้ผมรู้สึกชื่นชมใน
อก

ผมพับหน้าลงกอดเข้า ให้ตะกอนความรู้สึกผิด
ตกลงไปยังก้นแข็งของหัวใจ หากคราวใดที่แผลอมีความสุข
มากเกินไป ผมจะได้กลับไปทวงให้ตะกอนที่อยู่ใต้ล่างลอย
ขึ้นมาอีกครั้ง ย้ำเตือนให้รู้ว่าตนเองจะไม่มีวันลืมเรื่อง
ที่เกิดขึ้นเมื่อสิบปีก่อนเป็นอันขาด

ผ่านไปนานกว่าสิบห้าปีที่ ผมไม่มีท่าทีว่าจะหยุด
ตก อุณหภูมิเย็นลงอย่างต่อเนื่องและดาวเหนือยังไม่
กลับมา ผมทำได้แค่รออยู่อย่างนั้น พร้อมทั้งโอบกอด
ตัวเองท่ามกลางความหนาวในท่าฝน

"พ่อ มีคนนั่งอยู่จริง ๆ ด้วย" ผมเงยหน้าขึ้นตาม
เสียง เห็นรถกระบะจอดอยู่ เขาลดกระจกลงครึ่งหนึ่งในนั้น

มีผู้หญิงและผู้ชายวัยกลางคนมองผมด้วยแววตาตกใจ
คนขับรถที่เป็นผู้ชายตะโกนถามมาว่า

"หลงทางหรือไอ้หนู"

"เปล่าครับ ผม..." ผมปฏิเสธ แคร่รถให้ฝนหยุด
ไม่ได้หลงทางอย่างที่เขารู้ว่าจริง ๆ

"ช่างมัน ๆ เอ็งขึ้นรถมาก่อน อีคนานกว่าฝนจะ
หยุด"

"คือ...ผมมีจักรยานมาด้วย" ผมเบนสายตาไปทาง
จักรยานที่จอดตากฝน ลุงคนขับปลดสายคาดเบรค เปิด
ประตูจากรถแล้วยกจักรยานผมขึ้นหลังกระบะทันที

ทุกอย่างเกิดขึ้นฉับไวโดยที่ผมไม่ทันตั้งตัว รู้ตัว
อีกทีผมก็นั่งตากแอร์ที่เบาะหลังของรถเขาพร้อมทั้งบอก
ปลายทางเรียบร้อยแล้ว

"บ้าไม่มีผ้าเลยลูก ทนหนาวไปก่อนนะ" คุณบ้าที่
นั่งข้างคนขับเอี้ยวตัวหันมาบอก ผมตอบว่าไม่เป็นไรแม้ว่า
จะหนาวมากก็ตาม แค่เขาให้ติตรถกลับมาด้วยผมก็รู้สึก
เกรงใจมากพอแล้ว

"ตอนลุงเห็นเอ็ง ลุงนึกว่าโดนผีเล่นซะแล้ว" ลุง
คนขับว่าช้า ๆ ก่อนที่จะถูกบ้าฟาดไหล่ไปหนึ่งที

"ทางเส้นนี้มันไม่มีใครเขาใช้กันหรอกลูก เขาถือกันว่ามีผีหลอก ถ้าไม่มีธูระลูกกับป้าก็ไม่อยากขับผ่าน" ป้าบอก

"ผีเด็กที่จมน้ำตายไง" ลูกพูดแทรกขึ้นมา

"พ่อนี้ก็พูดไปเรื่อย ใจเหินอ มันไม่ได้จมน้ำสักหน่อย" ป้ามองผมแวบหนึ่ง ก่อนใช้สายตาบอกเป็นนัยให้ลูกหยุดพูด แต่เหมือนว่าจะยิ่งกระตุ้นอาการคันปากของสามีตนเองมากกว่าเดิม

"ก็พ่อได้ยินคนเขาบอกว่าเป็นใจเหินนี่"

"ป้านี้มันไปเกิดแล้วมั้ง พูดอะไรไร้สาระ" ป้าเอ็ด

"ใช้คนที่ชื่อว่าดาวเหนือหรือเปล่าครับ" ผมเสียมารยาทพูดแทรกขึ้นมา รู้สึกเอะใจตั้งแต่คำว่าผีเด็กจมน้ำแต่ไม่กล้าพูดแทรก

"รู้จักมันด้วยเหรอ แต่หน้าเ็งนี่คุณ ๆ อยู่นะ ไข่มีแม่" ผมกับลูกสบตากันผ่านกระจกมองหลัง ก่อนที่ป้าจะหันมามองผมอีกครั้ง เขาส่ายหน้าบอกว่าไม่เคยเห็นหน้าผมมาก่อน และลูกน่าจะจำคนผิด

"ผมเพิ่งมาจากในเมืองนะครับ ได้ยินคนจากที่พักเขาพูดกัน" เมื่อสังเกตดูแล้วว่าพวกเขาทั้งสองน่าจะจำผม

ไม่ได้จริง ๆ อีกทั้งตัวผมเองก็ไม่มี ความทรงจำที่เกี่ยวข้อง กับคนทั้งคู่ เลยตัดสินใจปล่อยเลยตามเลย

"พูดถึงมันแล้วก็สงสาร ตอนนั้นลุงก็ไม่ได้ อยู่ใน เหตุการณ์หรอก แต่เขาก็เล่า ๆ กันว่าเด็กมันทะเลาะกับแม่ แล้วน้อยใจเลยคิดสั้น" น้ำเสียงของลุงเจือแววเห็นใจใน ชะตากรรมของดาวเหนือ

"มัวแล้วพ่อ แม่ได้ยินมาว่าไอ้เหนือมันยืนคุยกับ เด็กคนหนึ่งก่อนตกลูกน้ำต่างหาก" บ้าพูดเสริม

"ไอ้เด็กคนนั้นหรือเปล่า...ที่ไอ้มึงมันบอกว่าไม่ ช่วยเหนือ คราวนั้นเขาว่ามีปัญหาอันใหญ่โต" ผมนั่งเกร็ง ไม่กล้าขยับกาย เพราะคนที่ลุงเอ่ยถึงเมื่อครู่คือคนใน ครอบครัวและตัวผม

"เหมือนว่าจะเป็นอีกคนนะ แม่ก็จำไม่ได้ด้วย พ่อ แก่ตัวก็หลง ๆ ลืม ๆ" บ้าว่า ขณะนั้นก็มียายเรียกเข้าจาก โทรศัพท์พอดี เธอจึงหยุดพูดแล้วหันไปสนใจโทรศัพท์แทน

ผมเริ่มไม่แน่ใจว่าสิ่งไหนเรื่องจริง สิ่งไหนคือข่าว ลวง ข้อมูลดาวเหนือที่รู้เพิ่มเติมไม่ตรงกันเลยสักแห่ง แต่ที่ น่าตกใจคือข่าวลือเรื่องที่ว่าดาวเหนือได้เจอคนอื่นก่อนเจอ

กับผม คนคนนั้นจะเป็นสาเหตุที่ทำให้ดาวเหนือตกลงไปใน
น้ำหรือเปล่า

ไม่ใช่สิ...ถึงเขาจะทำให้ดาวเหนือตกลงน้ำ แต่คน
ที่ปล่อยให้เขาอยู่ในสภาพนั้นมันก็ไม่ใช่หรือไม่

"ความจริงเป็นยังไงเราก็ไม่รู้ นอกจากปลุกคน
ตายมาถามนั่นแหละ"

"นั่นสิครับ"

บางทีผมก็อยากลองถามดาวเหนือดูให้รู้ตัวรู้แดง
แต่ถ้าทำแบบนั้นก็เหมือนเป็นการตอกย้ำว่าเขาตายไปแล้ว
ไม่ใช่หรือไม่...

"ไม่รู้เลยว่าจะอยู่ได้อีกนานแค่ไหน" คราวนี้ลุง
ไม่ได้พูดกับผมแล้ว เหมือนพิมพ์กับตนเองมากกว่า พ่อ
ผมก็ชอบพูดแบบนี้เหมือนกัน

อาจเพราะอายุที่มากขึ้นทุกปีและร่างกายไม่
แข็งแรงเหมือนแต่ก่อน พวกเขาเคยมองชีวิตเหมือนกับ
นาฬิกาทราย นับถอยหลังรอวันที่ทรายเม็ดสุดท้ายจะร่วง
หล่น...

พ่อและแม่ย่าเสมอว่าผมยังมีเวลาอีกเยอะที่จะใช้
ชีวิต อยากให้มุ่งไปข้างหน้า แต่บางครั้งพวกเขาก็ลืมนึกไปว่า

ความตายไม่เคยเลือกอายุและเวลา อย่างเช่นกรณีของ
ดาวเหนือ

ฝนเริ่มซาลง ลุงหันมาย้ำกับผมอีกที่ว่าจุดหมายที่
จะไปคือโฮมสเตย์ที่บอกไว้ตอนแรกใช่ไหม ผมรีบปฏิเสธไป
ว่าไม่ใช่ และขอให้เปลี่ยนเส้นทางพาไปส่งที่โรงเรียนที่

แหวงตาของลุงที่มองผ่านกระจกหลังฉายชัดว่าเขา
แปลกใจ ผมแก้ตัวไปว่ามีนัดกับเพื่อนเก่าที่นั่น เขาจึงไม่
ถามอะไรอีก

"ถึงแล้วลูก"

รถจอดเทียบหน้าประตู ผมกล่าวขอบคุณที่อาสา
มาส่งผมถึงที่ พวกเขาอวยพรให้ผมโชคดี ก่อนที่จะจากไป

ผมเซ็นจักรยานจอดไว้ที่ข้างกำแพง มองทะลุเข้าไป
ไปเห็นสนามหญ้า ข้างในมีเด็กผู้ชายกลุ่มหนึ่งกำลังเล่น
ฟุตบอลด้วยกัน เสื้อผ้าของพวกเขาเปียกชุ่มไปด้วยน้ำฝน
แต่ใบหน้ากลับแดงไปด้วยรอยยิ้ม

ถัดไปไม่กี่ไกล ผมเห็นเงาผู้ชายตัวโตคนหนึ่งยืนอยู่
ไม่ห่างจากคนกลุ่มนั้น เขายืนนิ่ง แหวงตามองเหม่อไปไกล
ผมลองเดินเข้าไปใกล้ขึ้นโดยที่ยังไม่ละสายตาออกจากร่าง

ของเขา และเมื่อถึงระยะห่างที่พอจะมองเห็นใบหน้าชัด
แล้ว ผมถึงรู้ว่าคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นคือติน

จังหวะที่เราประสานสายตากัน เขาดูตกใจจน
หน้าซีด ก่อนจะปรับท่าทีกลับมานิ่งขรั้มตามนิสัยตนเอง
ดั้งเดิม

"มาทำอะไรที่นี่" น้าแปลกที่เขาเลือกจะถามผม
ก่อน ทั้งที่คำถามนั้นผมควรจะเป็นฝ่ายถามเขามากกว่า

"แล้วมึงล่ะ...มาทำอะไร"

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

"ถ้าบอกว่ามาหาดาวเหนือมึงจะเชื่อมั๊ย"

ผมตอบไปทั้งอย่างนั้น และคิดว่าเขาคงไม่ใช่ใจ
กับสิ่งที่ผมพูดนัก ผมมีความคิดมาตลอดว่านอกจาก
ตัวเองและน้ำเต๋อนที่ไม่อาจลืมเรื่องของดาวเหนือได้ลง
ติดอาจเป็นหนึ่งในนั้น

แต่ตลอดระยะเวลาจัดงานศพของดาวเหนือ ผม
กลับไม่เคยเห็นเขามาเยือนเลยสักครั้ง

สำหรับติดดาวเหนือคงเป็นแค่เพียงเพื่อนในวัย
เด็กที่บังเอิญเสียชีวิตกะทันหัน ไม่ได้สำคัญอะไร

"พูดอะไรวะ" ผมสาบานว่าผมไม่ได้มีเจตนาจะยั่ว
ให้เขาโมโห แต่ดูจากคำพูดและปฏิกิริยาที่ติดตอบกลับมา
ก็อดที่จะคิดแบบนั้นไม่ได้

"มึงจะอารมณ์เสียทำไม กูก็แค่พูดเล่น ๆ"

"กูไม่ชอบ ตั้งแต่กลับมามึงก็ชอบพูดแต่เรื่องผี คนตายไปแล้วจะไปพูดมาพูดอีกทำไม" ภาพลักษณ์ที่ติดเคยวางไว้ว่าเป็นคนเงียบขรึม ถูกสลัดออกไปภายในไม่กี่นาที น้ำเสียงของเขาเจือความไม่พอใจ รวากับคนชมอารมณ์

สิ่งที่ผมไม่เข้าใจเลยคือการทำเขามีพฤติกรรมแปลกไปทุกครั้งที่ผมเอ่ยถึงดาวเหนือ หากว่าติดไม่ติดกับเพื่อนคนนี้มาก่อน ผมคงเข้าใจเขาได้มากกว่านี้ แต่ในเมื่อเราสามคนเคยใช้ชีวิตช่วงหนึ่งด้วยกัน ทำไมติดถึงไม่พอใจขนาดนั้น

"ก็เพราะดาวเหนือไม่ใช่คนอื่นไง"

สำหรับผมแล้วดาวเหนือไม่ใช่แค่คนโชคร้ายที่บังเอิญจากไปก่อนวัยอันควร แต่เขาเป็นเพื่อน เป็นครึ่งหนึ่งในชีวิตของผม และเป็นคนที่ผมรู้สึกผิดมาตลอด

หลังจากเงียบไปพักหนึ่ง ติดก็ถามกลับมาว่า "มึงกลับมาทำอะไรกันแน่"

"แล้วมึงละ ทำไมถึงยังอยู่ที่นี้อีก" ผมเลือกที่จะถามเขากลับไป เป็นสิ่งที่ตะขิดตะขวงใจผมตั้งแต่มารู้

ที่นี้ใหม่ ๆ เขาบอกว่าพ่อแม่เสียหมดแล้ว ธุรกิจที่ดำเนินอยู่ก็ไม่ได้ทำกำไรได้มาก และที่อยู่ได้ก็เพราะอาศัยมรดกเก่าที่ร่อยหรอไปทุกวัน

วันที่เรานั่งคุยกัน อาจด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่ทำให้เขาหลุดปากบอกผมว่าอยากไปที่อื่น แต่เหมือนนึกได้ว่าพลาดแล้วจึงเปลี่ยนเรื่องกะทันหัน ทุกอย่างที่ผมปกติผมจำได้ทั้งหมด ดังนั้นผมเลยหาสาเหตุไม่ได้ว่าทำไมติดถึงยังอยู่ที่นี้ ขณะที่คนวัยเดียวกันออกไปจากเมืองเราเกือบหมดแล้ว มีอะไรบางอย่างกำลังรั้งเขาไว้หรือเปล่า

"ไว้กลับไปคุยที่บ้าน" เขาบอกผมแบบนั้น พร้อมกับชำเลืองไปทางกลุ่มเด็กที่ยืนอยู่ไม่ไกล เด็กกลุ่มนั้นหยุดเล่นแล้วมุงความสนใจมาที่เราสองคน

ดังนั้นผมเลยหยุดต่อปากต่อคำ เขียนพอแล้วกับการตกเป็นขี้ปากของชาวบ้าน

ผมไม่สนใจติดอีกแล้ว เพราะต้องกลับมาคิดว่าตนเองจะเริ่มหาของจากตรงไหน พักเดียวเท่านั้น หางตาก็เหลือบไปเห็นขาเล็ก ๆ ของคนแวบผ่านไปตรงหัวโค้งโรงยิม ผมรีบเดินตามไปทันทีเพราะนั่นอาจเป็นดาวเหนือ

ติณตะโกนไล่หลังมา เขาถามผมว่าจะไปที่ไหน
เวลานี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาอธิบายปรากฏการณ์ลึกลับที่กำลัง
เกิดขึ้น และเขาเองก็ยืนยันกรานว่าไม่ชอบ ผมจึงไม่ตอบอะไร

ผมเดินตามเงาขานั่นจนผ่านโรงยิม และหยุดอยู่ที่
สนามเด็กเล่นในประถมศึกษา เมื่อไล่สายขึ้นไปก็เห็นว่า
ดาวเหนือกำลังนั่งอยู่บนชิงช้าและมองตรงมาที่ผม

"มาช้าจัง" เขาทัก ชิงช้าเขือกเก่าส่งเสียงดังเคียด
อืด ไปตามจังหวะที่ดาวเหนือไกว

สัปดาห์เขาก็กระโดดลงมา ทิ้งสายตาค้างไว้ที่พื้น
ดิน ดาวเหนือส่งสายตาเป็นนัยว่า 'ที่นี่แหละ' แต่ผมก็ยังไม่
เข้าใจอยู่ดี

สถานที่แห่งนี้มีอะไรดาวเหนือฝากไว้อย่างนั้น
เหวอ ดูยังไงมันก็เหมือนสนามเด็กเล่นร้าง ที่ไม่มีใครใช้
แล้วไม่ใช่หรือไง

"หมอกลองนึกดูดี ๆ สิ" ดาวเหนือยิ้ม ตอนนีเข
ยืนอยู่ข้างผม ตัวสูงประมาณสะโพก แววดาฉายแววสดใส
ไม่เหมือนตอนเช้าที่มองเหม่อไปไกล

จู่ ๆ ดิถังก็เดินเข้ามายืนหยุดอยู่ข้างหลัง ผมลอง
สังเกตว่าดิถังมองเห็นดาวเหนือเหมือนที่ผมเห็นไหม แต่เขา
กลับไม่มีท่าที่ตื่นตระหนกอะไร และยังดูปกติทุกอย่าง

"ไม่ได้มาที่นี่นานแล้วนะ" ดิถังพูด ผมหันกลับไป
มอง เห็นเขาทิ้งสายตาไว้ที่ชิงช้า มันไกวไปมาแม้จะไม่มีคน
นั่ง

"มึงไปนั่งมาหรือ" เขาบ่นุ่ยปากไปทางนั้น ผมส่าย
หัวปฏิเสธ อยากบอกว่าคนที่นั่งเป็นดาวเหนือต่างหากแต่
เขาคงไม่เชื่อ

ความเจียบแทรกตัวเข้ามาคั่นกลางระหว่างบท
สนทนาระหว่างเรา ผมลองเดินไปใกล้ชิงช้าตัวนั้น เห็นว่า
ดาวเหนือยังมองนิ่งอยู่ที่เดิม ที่แห่งนี้นอกจากจะเป็นสนาม
เด็กเล่นที่เราเคยใช้เวลาด้วยกันแล้ว มันยังมีอะไรแอบแฝง
ไว้อีกหรือ ผมนึกไม่ออกเลย

ผมมีเรื่องมากมายจะถามดาวเหนือ แต่เวลานี้คง
ไม่เหมาะทำอะไร เพราะนอกจากจะมีดิถังจะเป็นก้างขวางคอ
แล้ว หมอนั้นยังจ้องจับผิดพฤติกรรมผมอีกต่างหาก

"กูเจอพวกมึงครั้งแรกที่นี่" เสียงของดิถังไม่ได้ดัง
มาก มันแผ่วเบาเสียจนนึกหวั่นว่าลมจะหอบเอาเสียงเขา

ไปด้วย แต่ท่ามกลางกระแสลมที่พัดแรงนั้น ผมกลับได้ยินเสียงเขาชัดเจน

เพียงแค่ประโยคเดียว แต่ก็สำคัญมากพอที่จะทำ
ให้ฉันกะไรออก

มันเป็นความทรงจำเลือนราง ปะติดปะต่อ
เหตุการณ์ได้ไม่ชัดเจน ผมจำได้แค่ว่าวันนั้นเป็นวันเปิด
เทอม ป.๑ และตัวเองยังติดพ่อแม่อยู่ พอรู้ว่าจะต้องมา
เรียนก็ร้องไห้งอแง หนีมาแอบที่สนามเด็กเล่น วันนั้นเองที่
ผมได้เจอกับดาวเหนือ...

เด็กผู้ชายตัวเล็กนั่งอยู่ที่ชิงช้าอยู่ก่อนแล้ว เมื่อ
เห็นว่าผมเดินเข้ามาเขาก็ทำตัวสลับ ผมเลี้ยงไม่นั่งชิงช้าตัว
ที่ว่างข้างเขาแต่เดินไปนั่งที่ม้านั่ง เขยิบดินไปพราง พร้อมทั้ง
น้ำตาที่หยดแฉะ ตอนนั้นผมอยากกลับบ้านมากจริง ๆ

สักพักเด็กชายอีกคนก็ลุกขึ้นมา เขามาหยุดอยู่
ตรงหน้าผม อันที่จริงเท้าของเขาเหยียบย่ำรูปต้นไม้ที่ผม
วาดลงดินจนเละไปหมด แต่ดูเหมือนเขาจะไม่สังเกต

เพราะแม้แต่ความหาของในกระเป๋าางเกง จนผมชักสงสัยว่าเขากำลังทำอะไร

"อะ เราให้" เขายื่นตุ๊กตาชิ้นเล็กมาให้ เมื่อมองให้ดีจึงเห็นว่ามันเป็นตุ๊กตาหุ่นนิ้ว ผมส่ายหน้าบอกว่าไม่เอา
ได้ แต่เขายังไม่ย่อท้อ

"แม่เราบอกว่าเป็นของนำโชคนะ" ผมลองมองดูอีกที ก็ไม่เห็นว่ารูปร่างมันจะนำโชคตรงไหน เท่าที่เห็นก็เป็นแค่ตุ๊กต้าย ๆ หมี่หูแหลมสีเทาเท่านั้นเอง

"มันเรียกว่าโทโทโร่ เป็นเทพผู้พิทักษ์" ดาวเหนือคะยั้นคะยอให้ผมดู อาจเป็นเพราะที่บ้านผมเชื่อเรื่องลี้ลับ และได้ยินเรื่องพวกนี้มาตลอด เลยทำให้ผมสนใจมันขึ้นมาบ้าง

ผมลองเอามือไปแตะ ๆ แต่ดาวเหนือกลับยึดมันไว้ผมสัมผัส

"เอาไปเลย เรามีหลายตัว" ผมแบมือออก มองตุ๊กตาตัวนั้นยิ่งกว้างเหมือนกับเจ้าของ เห็นแล้วก็อดขำออกมาไม่ได้

"นายหยุดร้องให้แล้ว โทโทโร่เป็นผู้พิทักษ์จริงด้วย" แววดาเขาเป็นประกาย ทั้งน้ำเสียงก็ดูตื่นเต้นมาก

ผมนี่ก็อีกฉากที่เขายังสนุกกับการตื่นเข้ามาโรงเรียนโดยไม่
งอแงได้อยู่

"เราชื่อดาวเหนือ นายชื่ออะไร"

"ชื่อหมอก"

"ต่อจากนี้หมอกไม่ต้องร้องให้แล้วนะ เดี่ยวเราจะ
อยู่เป็นเพื่อนที่โรงเรียนเอง"

ถึงผมจะมารู้ทีหลังว่าโทโทโร่ไม่ได้มีความ
เกี่ยวข้องกับตัวละครกลางตามที่เขาบอกเลยแม้แต่น้อยและมัน
เป็นเพียงตัวละครหนึ่งในแอนิเมชันยอดฮิตก็เท่านั้น

แต่ใครจะรู้...บางทีเทพโทโทโร่ในรูปแบบตุ๊กตาหุ่น
นิ้วอาจบันดาลพรให้ผมตั้งแต่วันนั้นแล้วก็ได้

"มึงทำอะไร" เมื่อเขาเห็นว่าผมกำลังนั่งจ้องพื้น
ตรงที่ดาวเหนือเคยอยู่ ตีตนก็มายื่นข้อนิ้วหลังพร้อมชะงัก
มอง

"ไว้กลับไปแล้วจะอธิบายให้ฟัง" ผมถอนใจ ไม่รู้จะ
สรรหาเหตุผลอะไรมาสนับสนุนกับสิ่งที่ตนเองจะทำต่อ
จากนี้ นอกเสียจากพูดอ้อม ๆ ให้เขารับรู้

ผมมองซ้ายมองขวาไม่เห็นอุปสรรคที่พอจะขุดดินตรงนั้นขึ้นมาได้ เลยพยายามใช้ก่อนหินค้อย ๆ แฉะหน้าดินที่แข็งออก โชคดีที่เวลานี้โรงเรียนปิดเทอมแล้วแต่บางส่วนเปิดเป็นพื้นที่สาธารณะ ผมเลยไม่ต้องกังวลว่าจะมีใครมาเจอตัวเองขุดดินแล้วแจ้งจับขอรื้อกรุกหรือเปล่า

"อย่างน้อยก็ช่วยบอกที่กำลังทำอะไร" ดิถนั้งลงตรงหน้าผม สายตาของเขาสื่อเป็นนัยว่าต้องการคำอธิบายกับสิ่งที่กำลังทำอยู่ ผมคิดว่ายังไงก็ไม่มีทางเลือก นั่นให้เราล้มหัวจมท้ายไปด้วยกันเสียทั้งหมดเรื่อง

"กำลังหาของ"

"อืม" เขาพยักหน้ารับ

"น่าจะถูกฝังไว้ได้นี้" ซึ่งที่จริงแล้วเป็นแค่สันนิษฐานของผมล้วน ๆ และมีโอกาสสูงที่เราจะคว้านน้ำเหลวถึงอย่างนั้นผมก็อยากจะลองดู

ดิถนลุกขึ้นเดินหาอะไรบางอย่าง ผมเห็นดาวเหนือมองตามแผ่นหลังที่เคลื่อนไหวของเขา แต่ก็ไม่ได้มีท่าทีว่าจะเข้าไปใกล้

สักพักดิถนก็กลับมาพร้อมกับเสียมเล็กด้ามหนึ่ง เขาโบกมือให้ผมถอยห่างไปแล้วลงมือขุดด้วยตนเอง

ไม่น่าเชื่อว่าคนที่กำลังช่วยผมอยู่ตรงนี้ คือคนเดียวกับที่จะมีปากเสียงกันเมื่อสิบนาทีก่อน

มาลองนึกดูดี ๆ แล้วตัวผมโชคคืออยู่มากโข เพราะตั้งแต่ใช้ชีวิตมาผมยอมรับว่าตนเองได้เจอกับมิตรแท้หลายคน ทั้งดาวเหนือ ติน และโซ ทั้งที่ตัวผมเองเป็นคนที่ไม่ทำอะไรดีแท้ ๆ

พอพูดถึงโซแล้ว ผมก็นึกขึ้นได้ว่าตั้งแต่กลับมาที่นี่ ผมก็ไม่ได้รับการติดต่อจากเขาอีก ข้อความแจ้งเตือนของผมมีเพียงแค่ว่าข้อความเป็นห่วงจากคนที่บ้านเท่านั้น หากคิดในแง่ดีโซอาจจะยังรักษาตัวและยังไม่ได้รับข้อความที่ผมส่งไปได้

"มึงมาดูนี่" เสียงของตินเรียกให้ผมหลุดจากห่วงความคิด เขานั่งเท้าแขนกับด้ามเสียม ปาดเม็ดเหงื่อที่ออกจากหน้าผาก แล้วชี้ลงไปยังหลุมที่เพิ่งขุดหมาด ๆ

ผมชะงักหน้าลงไปมองก็เห็นว่าวัตถุชิ้นเล็กที่โผล่พ้นขึ้นมา ครึ่งหนึ่งของมันจมอยู่ในดิน ผมลองใช้มือดึงมันออกมา แล้วก็พบว่ามันตุ้กตาตัวนั้นจริง ๆ

ตุ๊กตาตัวเล็กทรุดโทรมไปตามกาลเวลา สีถลอก จนดูไม่เหลือเค้าเดิม กฎของเวลาที่ผมรู้ดีคือเราไม่อาจ ย้อนกลับไปแก้ไขอดีตได้ หากถ้าจดหมายฉบับนั้นส่งถึงมือ ผมเร็วกว่านี้สักหน่อย มันอาจเปลี่ยนใจให้ผมไม่ย้าย ออกไป และตุ๊กตาหุ่นนิ้วที่เป็นดั่งเทพผู้พิทักษ์ของดาว เหนือคงไม่ตกอยู่ในสภาพแบบนี้

แต่เราก็ทำได้แค่เสียดายเท่านั้น...

ผมหันไปยืนยิ้มกับดาวเหนือที่ยืนมองเราสองคน ว่าไซของชิ้นนี้ใหม่ เขาพยักหน้าแล้วยิ้มให้ก่อนจะค่อย ๆ เดินมายืนหยุดที่ข้างติณ

"เพิ่งรู้ว่ามึงกับดาวเหนือเจอกันครั้งแรกที่นี้ เหมือนกัน" เป็นครั้งแรกที่ติณพูดชื่อดาวเหนือออกมา เขามองของที่อยู่ในมือผมด้วยแววตาอยากจะทำอะไร และผมดันจับอะไรแปลก ๆ ในประโยคที่ติณเพิ่งเอ่ยออกมาได้พอดี

หลังจากช่วยกันกลบหลุมฝังร่องรอยที่ซุดเอาไว้ ผมก็กลับโฮมสเตย์พร้อมเขา ระหว่างทางผมกล่าวขอโทษ

ที่ใช้อารมณ์กับเขาเกินไป เขาไม่ถือสาและขอโทษผมด้วย
ประโยคเดียวกัน

ดาวเหนือนั่งอยู่เบาะหลังมองผมทั้งสองโดยไม่พูด
อะไร ขณะที่รถกำลังแล่นไปข้างหน้า พวกเราทั้งสามนั่ง
เงียบกันไปตลอดทาง บรรยากาศขมุกขมัวที่เกิดขึ้นค่อย ๆ
บีบอัดลมหายใจที่ละนิด

อีกไกลกว่าจะถึงบ้าน ดิณเลยต้องเอื้อมมือไป
เปิดเพลง เพื่อให้บรรยากาศผ่อนคลายลง

เมื่อท่อนแรกของเพลงดังขึ้นมา ผมก็จำได้ทันทีว่า
นี่คือเพลงที่ตัวเองชอบ ผมฮัมฮัมเนื้อเพลงไปจนถึงท่อนฮุค
ก่อนชะงักตรงท่อนที่ว่า

'เราหัวเราะไปด้วยกัน...มองหาความฝันที่
เหมือนกัน'

มันทำให้ผมนึกถึงช่วงเวลาที่เราสามคนยังเป็น
เด็กไร้เดียงสา เอาแต่หัวเราะ วิ่งเล่นทำแสงแดดจนไม่รู้จักระ
คำว่ายเหนื่อย กลับกันเมื่อเราโตขึ้น ความกว้างของ
รอยยิ้มในช่วงเวลานั้นกลับมีระยะสั้นลงทุกที

ผมมองกระจกหลังเห็นดาวเหนือมองออกไปที่
ข้างหน้าต่าง จากมุมนี้เขากำลังคิดอะไรอยู่นะ...

ผมประคองตุ๊กตาหุ่นนิ้วไว้ในมือ ทะนุถนอมราว
กับว่ามันจะสลายไป ตึณชำเลื่องมาทางนี้เป็นระยะ ทำท่า
เหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง

"ดาวเหนือเคยให้กูดั๊ง" ตึณว่าต่อ

"บอกว่าเป็นผู้พิทักษ์อะไรสักอย่าง" ผมหลุดคำ ไม่
คิดว่าดาวเหนือจะใช้มุกนี้กับตึณด้วยเหมือนกัน

สีหน้าเขาผ่อนคลายลง เราสองคนอมยิ้มมองไปที่
ทางข้างหน้า แม้จะรู้ว่าเมื่อถึงโฮมสเตย์แล้วบรรยากาศ
ความสงบในตอนนี้จะแปรเปลี่ยนไปก็ตาม

'เราต่างข้ามฤดูกาลที่ผันผ่าน เดินหน้าไปยัง
อนาคตของวันพรุ่งนี้'

บทเพลงบทเดิมยังคงดำเนินต่อไป...ท่ามกลาง
ท้องฟ้าสีเทา

บทที่ ๘

พอถึงที่พัก ดาวเหนือก็หายไปแล้ว...

จากตอนแรกที่คิดว่าจะลงมาคุยเรื่องทั้งหมดกับ
ติณห์ให้รู้เรื่อง กลับกลายเป็นว่าผมดันป่วยเสียก่อน อาจ
เพราะว่าร่างกายไม่แข็งแรงเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว พอถูก
ละอองฝนและแดดเพียงนิดหน่อย ก็ทำให้ร่างกายประท้วง
ขึ้นมา

ผมนอนชมเพราะพิษไข้ใช้อยู่สองวัน ติณห์แวะเอา
ข้าวและยามาให้อยู่เรื่อย ๆ แม้ว่าสัญญาที่จองห้องมาจะ
หมดลงแล้วแต่ติณห์ก็ยังใจดีเอ่ยปากบอกให้ผมอยู่ต่อเท่าที่
สบายใจ ยังไงเสียที่นี่ก็ไม่มีใครเข้ามาพักอีกระยะหนึ่ง

"หายดีแล้วหรือ" ผมได้ยินเสียงทักตั้งแต่เช้ายังไม่
พ้นบันไดชั้นสุดท้าย เห็นติณห์กำลังหันแดงโมอยู่ในห้องครัว

หลังจากที่ถูกพายุฝนขโมยหน้าทีไปหลายวัน วันนี้
ฤดูร้อนก็กลับมาทำหน้าที่ของมันแล้ว ผมได้ยินเสียงกระดิ่ง
ลมส่งเสียงดังตามกระแสดลมที่พัดแรง รู้สึกถึงกลิ่นอายของ
หน้าร้อนเต็มเปี่ยม

"อ้อ อันนั้นเพิ่งชื่อมาแขวน" เขาคงเห็นผมที่นั่ง
สายตาไว้ที่กระดิ่งลมอยู่พักหนึ่งเลยอธิบาย วันนี้ดิฉันสวม
เสื้อฮาวายสีฟ้ากับกางเกงขาสั้น ผมเพิ่งสังเกตเห็นว่าชื่อ
แมลงวันใต้ตาที่เขาชอบบอกว่าเป็นจุดพร่องของตัวเองยัง
อยู่ที่ตำแหน่งเดิม ทั้งที่เมื่อก่อนเขาอายุจนเอ่ยปากว่าโตขึ้น
จะไปเลเซอร์ออกแท้ ๆ

สิบปีมานี้มีหลายสิ่งเปลี่ยนไปจริง ๆ

"มองอะไร" เขาขมวดคิ้วเพราะเห็นผมจ้องอยู่นาน
ผมยกไหล่เป็นเชิงบอกว่าไม่มีอะไร ก่อนจะทิ้งตัวลงบนเสื้อ
ที่ซานบ้าน นอนแผ่รับกระแสดลมอุ่นที่พัดมา โดยมีพัดลม
ตัวเล็กช่วยปรับอุณหภูมิไม่ให้สูงจนเกินไปอีกที

จริง ๆ แล้วผมยังมีหัวอยู่ แต่ตะกอนขุนที่อยู่ใ
ใจทำให้รู้สึกว่าจะเสียเวลาไปมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว สัปดาห
หน้าผมจะเปิดเทอมสุดท้าย หากว่าเสียเวลาช่วงนี้ไปก็ไม่ว
ว่าจะได้กลับมาอีกทีตอนไหน เลยต้องยอมฝืนสังขารแบก
ตัวเองลงมานอนตากอากาศและคุยกับติณให้รู้เรื่อง

"เข้าเรื่องเลยนะ" ผมเข้าเรื่องทันทีที่เห็นเขาหย่อน
ตัวลงข้าง ๆ ติณวางจานแตงโมที่เขาหันเมื่อครู่ไว้ข้างตัว
แล้วหยิบให้ผมชิ้นหนึ่ง ตัวเขาเองก็ถืออยู่หนึ่งชิ้นเช่นกัน

"อยากถามอะไร" ถึงรู้ว่าจะถูกซัก แต่เขายังคง
ความสงบในแบบของตัวเองได้ดีเสมอ

"มีงูใต้มันมีอะไรในกล่อง" ผมยันตัวขึ้นนั่ง จ้อง
หน้าคู่สนทนาตรง ๆ

"ไม่รู้" เขาปฏิเสธ

"วันนั้นที่สนามเด็กเล่นมีงูพิษขึ้นมาว่า 'เพิ่งรู้ว่ากู
เจอกับดาวเหนือครั้งแรกที่นี้เหมือนกัน' หมายความว่า
ยังไง" ติณนิ่งไป ผมเลยถือโอกาสพูดต่อ

"เรื่องนี้ไม่เคยบอกใคร แล้วตอนนั้นก็ไม่ได้หลุด
พูดด้วย"

ลมร้อนพัดผ่านมาอีกระลอก แต่ดิณยังคงไม่ปรี
ปาก

"ถ้าไม่ได้อ่านจดหมาย ยังไงก็ไม่มีทางรู้"

ผมพูดตามตรง หลังจากรอเขาอมรับมาหลาย
วัน อันที่จริงผมไม่ชอบกดดันใคร แต่ดูท่าแล้วดิณจะไม่
ยอมบอกง่าย ๆ ดังนั้นผมเลยต้องเลือกใช้วิธีนี้

"มึงจะโกหกทำไม" ดิณเงยหน้าสบตา ผมไม่คิดว่า
คำถามที่ตั้งใจจะถามเขาดันย้อนกลับมาเล่นงานตัวเอง

"มึงเก็บจดหมายฉบับนั้นไว้ทำไม"

"ใช่" ผมยอมรับ

"ทำไมวะ"

"กูไม่ไว้ใจมึง" เขาชะงักไป แวดตาของดิณสั่นไหว
ผมดูไม่ออกเลยว่าคนตรงหน้ากำลังคิดอะไรอยู่

"ทีนี้จะบอกได้หรือยัง" ผมเค้นถามอีกรอบ ดิณ
ถอนหายใจก่อนบอกว่า

"กูยอมรับว่าเคยอ่านจดหมาย" เขาเบนหน้าไป
ทางอื่น "แล้วก็เคยไปตามหาของ"

ผมเงยบ รอเขาพูดให้จบ

"แต่หาไม่เจอ..." นั่นทำให้ผมยังไม่เข้าใจเข้าไปใหญ่

"ทำไปทำไม" ผมถาม เพราะไม่รู้เลยว่าอะไรที่ทำให้ติณมีท่าที่แปลกไป

"สักวันคงรู้...แต่ไม่ใช่วันนี้" ประโยคหลังเขาพูดเสียงเบา คลื่นอารมณ์ที่ก่อตัวขึ้นระหว่างเราร้อนระอุเหมือนสภาพอากาศ ผมและเขาหันหน้ากันไปคนละทางราวกับว่าบรรยากาศผ่องคลายบนรถในวันนั้นไม่เคยเกิดขึ้น

พักหนึ่ง ผมก็ตัดสินใจว่าจะบอกบางอย่างที่ติดค้างเขาไว้ อย่างน้อยก็อยากพูดสิ่งนี้ให้ฟัง แม้ว่าเราสองคนจะอารมณ์ไม่ดีด้วยกันทั้งคู่ก็ตาม

"ตั้งแต่กลับมาที่นี่ก็เห็นดาวเหนือมาตลอด..." ติณหันกลับมา

"อันที่จริง เขาไม่เคยไปจากภูเลย" ท่ามกลางอากาศร้อนในเดือนเมษายน มีกระแสลมเย็นพัดผ่านเข้ามาวูบหนึ่ง กระดิ่งลมส่งเสียงกรังกรังไปทั่วบริเวณ ราวกับว่าเป็นคำทักทายของดาวเหนือ

"แล้วตอนนี้...เขายังอยู่ไหม" ติณถาม

"ไม่อยู่แล้ว" ประโยคนี้แฝงไว้สองความหมาย หนึ่งคือดาวเหนือไม่ปรากฏตัวให้ผมเห็นมาสองวันแล้ว อีกนัยหนึ่งคือเขาไม่อยู่บนโลกนี้แล้วจริง ๆ

สักพักผมก็ขอตัวกลับขึ้นห้องโดยไม่ลืมหยิบอาหารบางส่วนขึ้นไปกินด้วย ประจวบกับติดออกไปธุระข้างนอกพอดี บทสนทนาของเราเลยจบลงด้วยความคลุมเครือ

ผมหยิบตุ๊กตาหุ่นนิ้วขึ้นมา หมุนดูรอบ ๆ ตัว นี่เป็นครั้งแรกที่สังเกตอย่างละเอียดหลังจากที่เจอเมื่อวันก่อน

ช่องที่เคยเป็นที่สวมนิ้วถูกปิดด้วยอะไรสักอย่าง คล้ายดินน้ำมัน ผมลองดึงมันออกด้วยความหวังว่าข้างในอาจมีคำใบ้ของดาวเหนือทิ้งไว้ให้

ความหวังริบหรี่เหมือนเปลวเทียนดับลงในพริบตา เพราะเมื่อดึงกระดาษที่ซ่อนออกมาแล้วพบว่าหมึกบนกระดาษเจือจางจนอ่านไม่ออก ความรู้สึกวูบไหวเหมือนตกจากสะพานสูงก็แล่นผ่านหน้าอกทันที

หากบนโลกนี้มีคนที่ประสบความสำเร็จทุกอย่าง
คนอย่างผมนคงอยู่ฝั่งตรงข้าม เพราะบางครั้งผมก็รู้สึกว่
ดวงที่แย่ที่สุดในโลกอาจมาอยู่ที่ตัวผมหมดแล้ว

ผมลองตะโกนเรียกดาวเหนือเพื่อว่าเขาจะปรากฏ
ตัวให้เห็นอีกครั้ง แต่มันก็ไร้ความหมาย

รอบนี้ดาวเหนือหายไปนานขนาดกว่าปกติ ถ้า
หากเขาไม่กลับมาอีก คำใบ้ที่สองที่เขาทิ้งไว้ให้ผมนต้องไป
หามาจากที่ไหน

ขณะนั้นเองที่หน้าจอโทรศัพท์ปรากฏแสงสว่าง
แจ้งเตือนว่ามีข้อความเข้า เมื่อเห็นว่าคนที่ส่งมาเป็นใคร
ผมก็ลืมนความรู้สึกแย่ๆ ไปได้ช่วงหนึ่ง

sho: กลับมาไว ๆ

ผมตอบกลับข้อความทันที พร้อมกับอวยพรให้
เขามีสุขภาพแข็งแรง ถึงส่วนหนึ่งจะดีใจที่โชตอบข้อความ
แต่อีกส่วนก็เป็นกังวลว่าความสัมพันธ์ของเราจะเปลี่ยนไป
ในทางที่แย่ลง ถ้าเป็นแบบนี้ผมจะทำยังไง

ความรู้สึกด้านลบอย่างกรายเข้าสู่พื้นที่ในจิตใจ ทั้งวันผมเอาแต่นอนพลิกไปพลิกมา คิดไม่ตกทั้งเรื่องต่อจากนี้ และเรื่องที่เราเห็นอหายนะตัวไป แต่คิดเท่าไรก็หาทางออกไม่เจอ และคิดว่าว่าจะไม่มีคำตอบที่แน่นอนให้กับผมเลย

ต่อให้นอนต่อไปคงไม่มีอะไรดีขึ้น ผมเลยลุกไปแง้มผ้าม่านเพื่อดูว่าอากาศเป็นอย่างไร พอมองเห็นว่าแดดเริ่มหลบแล้ว ผมองก็สั่งให้ลูกออกไปรับอากาศข้างนอก แม้ว่าร่างกายจะยังไม่รู้สึกก็ตาม

กิจกรรมของดิฉันจบต้วหน้าบ้าน ล้อหลังอยู่ในสภาพสมบูรณ์แล้ว และตอนนี้เขายังไม่กลับมา ผมเลยถือวิสาสะคร่อมจักรยานแล้วปั่นออกมาจากบ้าน โดยที่ไม่ลืมถือคประตุให้เรียบร้อย

ผมมีเป้าหมายอยู่ที่หนึ่ง ตอนเด็ก ๆ เวลาผมเรื่องที่ไม่คิดไม่ตกผมและดาวเหนือกี้มักจะแวะไปที่นี้ เจ้าของร้านเป็นคุณป้าใจดี เนื่องจากเธอไม่มีลูกเลยเห็นดูเราทั้งคู่มาก ผมนับถือเธอเหมือนกับญาติผู้ใหญ่คนหนึ่ง

ลึก ๆ แล้วผมรู้สึกผิดที่ตอนย้ายออกจากบ้านไม่เคยไปลาเขา ผมรู้ว่าตอนนี้จะเป็นอย่างไรบ้าง

เส้นทางเดิมที่ใช้ในตอนเด็กยังใช้ได้ปกติ ผมปั่นมาเรื่อย ๆ จนมาถึงหน้าร้าน ตัวร้านยังมีสภาพเหมือนแต่ก่อน เป็นร้านค้าที่สร้างด้วยไม้ขยายต่อมาจากตัวบ้าน หน้าร้านมีม้านั่งที่ผมกับดาวเหนือชอบมานั่งกินไอศกรีมด้วยกันหลังเลิกเรียน บางครั้งที่เราติดลมเล่นหมากรอก จนถึงตอนเย็นก็มักจะไปกับข้าวผีมือบ้าน้อยกลับไปฝากคนที่บ้านด้วย

ความทรงจำในวัยเด็กพร่างพรูเข้ามาในหัวทุกครั้ง เมื่อเห็นสถานที่เก่า ๆ พอนึกถึงช่วงเวลานั้นที่โรยมมมักจะมีความสุขทุกที

แต่ดูเหมือนว่าวันนี้ร้านจะปิด ลองเดินไปทางหลังร้านที่เป็นตัวบ้านก็เงียบไว้แหว เหมือนไม่มีใครอยู่

"สวัสดิ์ครับ" ผมตะโกนถาม แต่ก็ไม่มีแววของสิ่งมีชีวิต

"บ้าน้อยอยู่มั๊ย นีหมอกเองนะ" เมื่อลองอีกครั้ง ผลลัพธ์ก็ยังคงเป็นเช่นเดิม ผมถอดใจคิดว่าวันนี้คงคว้าน้ำเหลวตามเคย แต่เมื่อหมุนตัวจะเดินไปที่จักรยาน ผมก็ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ด้านหลัง

ยังไม่ทันที่จะหันกลับไปเต็มตัว หน้าต่างบานหนึ่ง
ของตัวบ้านเปิดออก ผู้หญิงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับผม
โผล่หัวพ้นขอบชะงอกมองมา วินาทีที่เราสบตากันผมตกใจ
กลัวจนสะดุ้งโหยง

"ไม่ใช่ผีนะคะ" เธอรีบบอก

สิบนาทีก่อนหน้านั้น ผมและเธอก็มานั่งข้างกันที่
ม้านั่งหน้าร้าน หลังจากที่คุยกันไปสักระยะผมก็พอรู้ว่าเธอ
ชื่อเหมย อายุมากกว่าผมสามปี มีศักดิ์เป็นหลานสาวของ
ป้าน้อย

สาเหตุที่ทำให้ผมไม่คุ้นหน้าเลยเป็นเพราะเธอมา
ที่นี่เป็นครั้งแรก เธอเล่าว่าได้รับจดหมายจากป้าน้อยและ
พินัยกรรมที่ยกบ้านหลังนี้ให้ ถึงจะตกใจแต่ก็อยากกลับมา
ดูที่ที่ป่าเคยอยู่ ส่วนป้าน้อยคนเขียนนั้น...เสียชีวิตไปตั้งแต่
ต้นปีด้วยอาการหัวใจวายเฉียบพลัน

"เสียชีวิตที่เพิ่งมาแกะจดหมายเอาป้านี้"
เรื่องราวของเธอกับป้าคล้ายผมมาก อาจเพราะห้วง
เดียวกันผมจึงเข้าใจเธอดี

"แกอยู่ที่นี่คนเดียวคงเหงามาก ขนาดฉันมาไม่ถึง
อาทิตย์ยังไม่ไหวเลย"

"ครับ" ผมหลบตา เมื่อมารู้ว่าป้าเสียไปแล้ว
ความรู้สึกผิดที่เกิดขึ้นก็ยิ่งทวีคูณขึ้นไปอีก

"ผมไม่คิดว่าป้าจะมีหลานด้วย" เมื่อรู้ตัวว่าคำที่
เผลอพูดไปจะทำให้อีกฝ่ายรู้สึกไม่ดี ผมจึงรีบขอโทษทันที

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะ จะคิดอย่างนั้นก็ไม่ต้องแปลก
หรอก" เธอพูดต่อ "ทั้งฉันและแม่ไม่มีใครสนใจแกเลยสัก
คน"

"ตอนเปิดจดหมายคุณฉันนึกว่าเป็นคำสาปแช่ง
อะไรเทือกนั้นเสียอีก ไม่คิดเลยว่าจะลงเอยแบบนี้"

แววตาของเธอหม่นลง ผมไม่กล้าถามว่าเกิดอะไร
ขึ้นเพราะคิดว่าเป็นเรื่องส่วนตัวและไม่อยากล้ำเส้นไป
มากกว่านี้

"ป้ายังใจดีอยู่วันยันค่ำ" ภาพที่สะท้อนในดวงตา
ผมตอนนี้ คือหญิงสาวคนหนึ่งที่กำลังก้มกอดตัวเอง

เธอไม่ได้พร่ำพรูความในใจออกมาเป็นคำพูด แต่
ท่าทีที่แสดงออกก็ชัดแล้วว่ากำลังเสียใจแค่ไหน

"ป้านี้คงสบายดีแล้ว"

เหมยยังอยู่ในท่าเดิม เหมือนกับผมที่เอาแต่นั่ง
เจียบ

มีแต่คนที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้นที่เป็นทุกข์...
ทั้งบ้าน้อยและดาวเหนือปล่อยให้วางเรื่องราว
ทั้งหมดไปได้ยังไงนะ

เมื่อคิดว่าถ้าเอาแต่เจียบต่อไปคงไม่ดีเท่าไร ผม
เลยพูดบางอย่างออกไป

"อันที่จริงแกเคยบอกผมว่ามีหลานอยู่คนหนึ่งที่รัก
เหมือนลูก"

"คนคนนั้นที่เป้าหมายถึง... น่าจะเป็นคุณนะ" ผม
พูดโดยที่ไม่หันไปสบตาเขา ผมมักเป็นอย่างนี้เสมอเวลา
โกหก

บ้าน้อยไม่เคยพูดอะไรแบบนั้นกับผมก็จริง แต่
เท่าที่เคยคลุกคลีอยู่ด้วยช่วงหนึ่ง แกก็ไม่ใช่คนเลวร้ายถึง
ขนาดเกลียดหลานตัวเองลง หากว่าเป็นอย่างนั้นจริง ๆ
ผู้หญิงข้างผมคงไม่ได้รับมรดกเป็นบ้านหลังนี้ที่เธอเท่าชีวิต
หรอก

"ขอบคุณนะคะ" เธออมยิ้ม ผมใจชื้นที่ตัวเอง
พอจะช่วยอะไรได้บ้าง เมื่อเห็นว่าอาการเธอดีขึ้นบ้างแล้ว
ผมจึงขอตัวกลับบ้าน

"บ๊ายบายเห็นคุณมีความสุขแน่ ๆ ครับ" ไม่น่าเชื่อ
ว่าคนที่ไม่กล้าแม้แต่จะข้ามผ่านบาดแผลตัวเองแบบผมจะ
พูดปลอบคนอื่นได้หน้าตาเฉย ผมรู้สึกว่าคุณทำอะไรที่ไม่
ควรทำอีกแล้ว จึงตั้งใจจะขอโทษอีกรอบ แต่บังเอิญที่คุณ
พูดขึ้นมาเสียก่อน

"เช่นกันค่ะ ขอขอบคุณที่แวะมาหาบ้างบ่อย ๆ นะคะ
ตลอดเวลาที่อยู่ที่นี่ก็มีสุขมากเลย" ผมเลิกคิ้ว นี่ก็
สงสัยว่าหมายถึงเรื่องอะไร แต่เมื่อเธอล้วงซองจดหมาย
ออกจากกระเป๋าทางเกงชูโบกไปมา ผมก็เข้าใจได้ทันทีว่าคุณ
คงจะเขียนเล่าเรื่องตัวเองเอาไว้ในจดหมาย และหนึ่งในนั้น
คงมีเรื่องของผมนด้วย

คนที่ผมอยากเจอทยอยจากไปที่ละคน บนโลกที่
เวลาเคลื่อนตัวไปข้างหน้าโดยไม่สนใจพวกเรา ทุกอย่าง
ล้วนไม่มีอะไรแน่นอน ผมไม่เคยคิดว่าตนเองจะได้เจอกับ

หมยแทนบ้านน้อย แต่สำคัญที่สุดคือการที่ความตายเวียน
มาทักทายผมอีกครั้ง

หากว่าเตือนตัวเองไว้เสมอว่าทุกอย่างย่อมมีจุด
จบ ทั้งผมและเธอคงไม่ต้องเสียดายวันเวลาที่ปล่อยผ่านไป
โดยเสียเปล่าเช่นทุกวันนี้...

ผมกลับมาถึงโฮมสเตย์ก็เห็นวารถของติณจอดอยู่
แล้ว พอเดินเข้าไปในบ้านก็เห็นว่าเขาทำหน้าเครียดอยู่ที่
โซฟา และเมื่อเห็นผมเข้ามาเขาก็ลุกขึ้นยืนแล้วตรงมาหา
ทันที

"มึงไปไหนมา โทรไปก็ไม่รับ" ผมลองหยิบโทรศัพท์
ขึ้นมาดู เห็นว่ามีสายที่ไม่ได้รับกว่าสิบสาย ผมบอกเขาว่า
ไม่ได้ตั้งใจแต่เพราะปิดเสียงเอาไว้เลยไม่ได้ยิน

"มีอะไรเปล่าวะ" ผมถาม เพราะท่าทีของเขาต่าง
ไปจากปกติ ติณพรุฒมหายใจ คราวนี้น้ำเสียงของเขาแจ่ม
ชัดในความทรงจำ

"น้ำเด็นอนอยากเจอมึง"

แม่ของดาวเหนือนะหรือ...

บทที่ ๙

แม้ความสัมพันธ์ในอดีตของบ้านเราทั้งคู่จะเหมือนประหนึ่งญาติแท้ ๆ แต่ผมรู้อยู่แก่ใจว่าตนเองไม่สามารถแบกหน้ากลับไปทักทายเขาด้วยใบหน้าชื่นมื่นว่า 'ผมกลับมาแล้วครับ' ได้อีก ตั้งแต่มาที่นี่ผมจึงเลี้ยงที่จะไปเจอน้ำเดือนจนกว่าตัวเองจะทำใจได้

ใจหนึ่งก็คิดว่าถ้าหากตนเองเป็นน้ำเดือน ผมก็คงไม่อยากเจอน้ำคนที่ทำให้ลูกชายจากไปเช่นกัน

ไม่เคยคิดเลยว่าเขาจะเป็นฝ่ายที่ติดต่อก่อน

"วันไหน"

"พรุ่งนี้เลยก็ได้" เรื่องเซอร์ไพรส์ธาโถมเข้ามาทีเดียวจนรับไม่ทัน ตัดสินใจจับสีหน้าผมออกเขาเลยพูดต่อว่า "เดี๋ยวไปส่ง"

เขาคงคิดว่าผมกลัวที่จะต้องไปคนเดียวเลยอาสาไปเป็นเพื่อน แต่หารู้ไม่ว่าสิ่งที่ผมกลัวที่สุดคือการไปเจอหน้าหน้าเดือนต่างหาก

"เขาบอกมัย่ว่าอยากคุยเรื่องอะไร" หากเป็นเรื่องของดาวเหนือผมจะได้ทำใจไว้ก่อน

"เดี๋ยวพุงนี้ก็รู้เอง" ตีณพูดสั้น ๆ ก่อนจะขอตัวกลับขึ้นห้อง

อาจเพราะวันนี้เจอเหตุการณ์หลาย ๆ อย่างและอากาศก็ร้อนมากเลยทำให้รู้สึกเวียนหัว หลังจากตีณแยกไป ผมเลยตัดสินใจขึ้นห้อง

กลิ่นสบู่อ่อน ๆ ช่วยให้ผ่อนคลายลงมาก ขณะกำลังล้มตัวลงนอน ผมก็เห็นอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ที่ปลายเท้า

ตอนนี้ทั้งห้องมืดสนิทมีเพียงแสงรำไรที่ลอดผ่านช่องหน้าต่าง แต่ไม่ได้มากมายพอที่จะทำให้เห็นเงานั้นได้ชัด ผมเห็นลาง ๆ ว่าเป็นเงาสีดำเหมือนกับคนกำลังคลานอยู่ที่พื้น ดูสยดสยองเกินบรรยาย ใจผมเต้นระรัวแทบทะลุออกจากอก รีบเอื้อมมือไปเปิดโคมไฟใกล้เตียงทันที

ขณะนั้นเองก็สัมผัสได้ถึงความเย็นทาบทับลงบน
หลังมือ เป็นความเย็นชนิดเดียวกับที่อยู่บนช่องแช่แข็งใน
ตู้เย็น เสียวนาทีนั้นผมสะดุ้งตกใจรีบชักมือออกทันที

"หมอก ไม่ต้องเปิดไฟหรอก" หัวใจของผมยังไม่
ทันกลับมาเต้นตามจังหวะปกติ เสียงของดาวเหนือก็แทรก
ขึ้นมาเสียก่อน

"ดาวเหนือเหรอ"

"ใช่"

"หะ...ทำไมล่ะ" ผมอยากถามเขาว่าทำไมถึงไม่
เปิดไฟ แล้วถ้าสัมผัสเมื่อครู่คือดาวเหนือทำไมถึงตัวเย็น
ขนาดนั้น แต่เพราะยังตกใจกับเรื่องเมื่อครู่ไม่หาย ผมจึง
พูดตะกุกตะกักอยู่

"มันไม่น่ามองหรอก" ยิ่งไม่อยากให้เห็น
สัญชาติญาณก็สั่งให้ทำตรงกันข้าม ผมพยายามเพ่งมอง
ร่างเขาผ่านแสงสลัวในห้อง แต่กลับมองไม่เห็นอะไร

ผมรู้สึกไม่ดีเท่าไรจึงเปลี่ยนเรื่องคุย

"เหนือหายไปไหนมา"

"ไม่ได้หายไปไหน" เขาตอบ

"หมายความว่าไง" ผมไม่ค่อยเข้าใจ เห็นอยู่ว่าเขา
ไม่ได้ปรากฏกายให้เห็นหลายวันแล้ว

"เราอยู่กับหมอกตลอดนั่นแหละ" เขาเว้นจังหวะ
แล้วพูดต่อ

"ยกเว้นตอนที่หมอกไม่ยอมเจอเรา" น้ำเสียงของ
เขาดูขี้เล่น จนไม่รู้ว่าคุณพูดจริงหรือหยอก

"มีอะไรอยากถามก็ถามเถอะ" ดาวเหนือเกริ่น
ขึ้นมา เป็นความจริงที่ผมมีเรื่องอยากคุยกับเขามากมาย
แต่พอให้มาสนทนากันจริง ๆ กลับพูดไม่ออก อีกทั้งยังรู้สึก
ว่าดาวเหนือในวันนี้ดูแตกต่างจากวันอื่น

"เหนือจำติดใจได้ไหม"

"จำได้สิ"

"ติดมองไม่เห็นเหนือหรือ"

"ไม่เห็นหรือ เขาไม่ได้ยอมเห็นเราขนาดนั้น"

"วันนั้น...เหนือได้เจอติดใจหรือเปล่า"

"จำไม่ได้แล้ว"

เมื่อเห็นว่าสิ่งที่ถามไปดูจะไม่ได้อะไรมากนัก ผม
จึงเอนตัวลงนอน เหม่อมองออกไปที่นอกหน้าต่าง พัดลม

ในห้องพัสดุผ่านปลิวไสว เห็นแวบ ๆ ว่าข้างนอกยังมีดาว
อยู่เต็มฟ้า

"เราเจอคำใบ้ที่สองแล้วนะ แต่ตัวหนังสือมันจาง
จนอ่านไม่ได้ พอจำได้มัยว่าเขียนอะไร" "ไม่รู้ว่่าตอนนี้เขายัง
อยู่ในห้องหรือเปล่า ผมลองพูดออกไปเผื่อจะได้เบาะแสะ
อะไรบ้าง

"จำไม่ได้เหมือนกันว่่าตอนนั้นเขียนอะไร" ดาว
เหนือตอบนึ่ง ๆ มองไม่เห็นว่่าเขากำลังทำสีหน้าแบบไหน
อยู่

"มันนานแล้วนะหมอก...เราลืมหมดแล้ว" "ไม่รอให้
ผมย้า เขาก็ซิงตอบมาก่อน มันผ่านมานานอย่งที่ดาว
เหนือว่่าจริง ๆ

อยู่ ๆ ผมก็นึกถึงคำพูดที่ผ่านมาในหัวตอนเจอกับ
เหมย คำว่่า 'มีแต่คนที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้นที่เป็นทุกข์' ผม
คิดว่่ามันเป็นคำพูดที่ไม่เกินจริงเลย ดาวเหนือที่ปรากฏให้
เห็นตอนนี้พูดได้เต็มปากว่่าเขาไม่ใช่ 'คน' แต่จะเรียกว่่า
อะไรก็นิยามไม่ได้ ความจริงที่หลีกเลี่ยงไม่พ้นคือเขาจากไปแล้ว
มีแต่ผมที่ยังไม่ปล่อยเขาไปสักที

"คิดอะไรอยู่หรือ" เขาถาม

"ขอโทษนะดาวเหนือ" ผมกระซิบผ้าห่มเข้าหาตัว รู้สึกไม่มั่นใจขึ้นมา พอดคิดว่ายากพูดคำหนึ่งให้เขาได้ยิน มาตลอด ใจก็ลั่นขึ้นมาเสียคือ ๆ

"เรื่องอะไร" ดาวเหนือขยับตัว ผมเดาว่าเขากำลัง เคลื่อนตัวเข้ามาใกล้

"เรื่องวันนั้น..." ผมสูดลมหายใจเข้าเต็มปอดแล้ว พูดต่อ

"มันเป็นเพราะเราคนเดียว ถ้าหากว่าเราไม่วิ่งไป หาคอนันให้ช่วย เรื่องทั้งหมดคงไม่ลงเอยแบบนี้" ผมก็ร่ว พูดออกมาที่เดียวเพราะตื่นเต้น มือของผมขึ้นเหงื่อ น่า แปลกที่พอพูดออกไปแล้วกลับรู้สึกหน่วงในใจมากกว่าเดิม

เขาเจียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยขึ้นมาเสียงเบา

"อย่าโทษตัวเองเลย" คราวนี้เสียงของเขาอยู่ใกล้ ผมมากกว่าเดิม แต่ยังคงมองไม่เห็นใบหน้า

"แม่เราเคยบอกว่าจะช้าหรือเร็ว สักวันคนเราก็ ต้องตาย" ผมรู้สึกถึงไอความเย็นที่อยู่ข้างตัว เมื่อลองพลิก ตัวหันไปอีกฝั่งก็เห็นว่าเป็นดาวเหนือ นั่งอยู่ข้างเตียง

สิ่งที่ทำให้ผมนิ่งไปไม่ใช่คำพูด แต่เป็นรูปลักษณ์ของดาวเหนือตอนนี้มากกว่า ชั่วโมงที่ที่แสงไฟด้านนอกกระทบใบหน้าของเขา ผมถึงได้เข้าใจว่าทำไมดาวเหนือถึงได้บอกว่าคุณเองไม่น่ามอง

ร่างของเขาขาวซีดไร้ชีวิต เนื้อตัวเปียกชุ่ม ผิวหนึ่งบวมขึ้นเพราะอยู่ในน้ำเป็นเวลานาน ตอนนี้ดาวเหนืออยู่ในสภาพเดียวกับที่ผมเห็นเมื่อสิบปีก่อนไม่มีผิด

เขาสบตาผมตรง ๆ ถึงรูปลักษณ์ภายนอกจะดูน่าผวาขนาดไหนแต่ในใจผมกลับไม่รู้สีกกกลัวเลยสักนิด ไม่ใช่แค่นั้น ผมยังอยากตั้งใจฟังทุก ๆ คำที่เขากำลังจะพูดออกมา

"เรื่องของเรามันผ่านไปแล้ว ตอนนี้คนที่หมอกควรให้ความสำคัญที่สุด..."

"ก็คือตัวเองนะ"

ดาวเหนือส่งยิ้มให้ก่อนจะหายไป ในพริบตาหลงเหลือไว้เพียงน้ำเย็นหนึ่งหยดที่หล่นกระทบลงบนขนานาที่นั่นผมรู้สึกว่าคุณอยากกอดเขาเหลือเกิน...

เช้าวันถัดมา ผมตื่นตั้งแต่เช้านั่งรอติณอยู่ที่ชาน
บ้าน อันที่จริงผมนอนไม่หลับมากกว่า พอเห็นว่าพระ
อาทิตย์ขึ้นเลยลุกขึ้นมาอาบน้ำแล้วลงมานั่งข้างล่าง

พักหนึ่งติณเปิดประตูห้องเดินออกมา กลิ่นแอมพู
โชยมาจากตัวเขา เมื่อเห็นว่าผมนั่งอยู่ก่อนแล้วเขาเลยตรง
ไปที่ครัวแล้วลงมือชงกาแฟมาให้แก้วหนึ่งแทนอาหารเช้า

เรานั่งคุยกันอยู่สักพักจนจอตโรทส์ศน์ฉายว่าเป็น
เวลาแปดโมง ติณถึงลุกขึ้นเดินไปหยิบกุญแจรถ

"ไปกันเถอะ"

ถึงเวลาที่ผมต้องไปเจอน้ำเดือนสักที

วันนี้ลมสงบและอากาศยังร้อนเช่นเดิม ผมรู้สึกถึง
ไอร้อนที่กระทบผิว แม้ว่าตัวเองจะนั่งอยู่ภายในรถที่เปิด
แอร์ก็ตาม

รถเลาะเลี้ยวไปตามทาง ผ่านร้านค้าของบ้านน้อย
ที่มาเยือนเมื่อวาน วันนี้ประตูหน้าร้านเปิดแง้มอยู่นิดหน่อย
เธอคนนั้นคงกำลังลงมือทำอะไรสักอย่าง

เมื่อถึงทางแยกขึ้นเนินเขารถก็เลี้ยวไปทางซ้าย
เพราะทางขวาคือทางไปบ้านเก่าของผม

ผมสังเกตเห็นว่าวันนี้ดิฉันนั่งเป็นพิเศษ เขาไม่มีท่าที่เป็นกังวล สายตามุ่งไปข้างหน้าอย่างเดียวเหมือนกับคนที่ตัดสินใจอะไรได้แล้ว

สักพักหนึ่งรถก็ผ่อนแรงลงตรงหน้าบ้านที่พวกเราคุ้นเคยก่อนจะดับสนิทในที่สุด ดิฉันเปิดประตูลงไปก่อน ผมจึงก้าวตามไปติด ๆ

ดิฉันกดกริ่งหน้ารั้ว เขาดูเป็นธรรมชาติมาก เหมือนกับคนที่เคยชินกับสถานที่ เราสองคนรอกันไม่ถึงนาทีก็มีหญิงวัยกลางคนมาเปิดประตูให้

เธอกล่าวทักทายและเชิญเข้าด้านใน แวบหนึ่งที่สายตาของผมและเธอประสานกัน ผมก็นิ่งค้างโดยอัตโนมัติ

"โตขึ้นเยอะเลยนะหมอก" ถึงน้ำเดือนจะยิ้มให้ แต่คำพูดนั้นก็กลับดูเศร้าหมอง ผมรู้สึกไม่ดีที่ตัวเองเติบโตมาได้จนปานนี้แต่ชีวิตของดาวเหนือกลับตรงกันข้าม

ผมหลบตาลงต่ำไม่กล้ามองอีก สาเหตุข้อที่หนึ่งคือละอายใจ สองคือดาวเหนือกับแม่มีใบหน้าละม้ายคล้ายกันอยู่หลายส่วน

น้ำเดือนเชิญเราทั้งคู่เข้ามาในบ้าน ก่อนจะไปเตรียมน้ำมาให้ดื่ม ผมกับติณไม่อยากรบกวนมากจึงปฏิเสธแต่เธอไม่สนใจ

ระหว่างนั้นผมเลยสังเกตไปรอบบ้าน มีต้นไม้ใหม่ ๆ อยู่เต็มสวน รวมไปถึงโซนด้านหน้าด้วย ต่างจากเมื่อก่อนที่มีแค่หญ้าเตียนโล่ง ถ้าดาวเหน็อยยังอยู่เขาคงมีความสุขกับการปลูกต้นไม้และเฝ้าดูแลอย่างเน่เนอน

"ถ้าเหน็อยยังคงชอบแน่ ๆ" ท่ามกลางความเงิบ ผมได้ยินแต่เสียงใบไม้ไหวตามแรงลม เสียงของติณแทรกเข้ามาในจังหวะที่ลมหยุดพัดพอดี เขามองออกไปที่สนามหญ้า ทั้งสายตาไว้ตรงไม้เลื้อยที่ออกดอกสีม่วง

"ดอกผักบุ้งเหลือง" ผมพูด ชื่อของมันเข้ามาในหัวพอดี

"อืม รู้ความหมายของมันมั้" ติณถาม แต่ผมส่ายหัว

"มันเป็นดอกไม้ที่เกี่ยวกับคำมั่นสัญญา แต่ในทางกลับกันคนก็ตีความเป็นดอกไม้ของความเศร้า" เขาพูดเสียงเรียบ ผมเลิกคิ้วสงสัยเพราะไม่เคยรู้มาก่อนว่าคนอย่างติณจะสนใจเรื่องไม้ดอกพวกนี้ด้วย หากว่าเป็น

เมื่อก่อนคนที่คอยอธิบายให้พวกเราฟังคงหนีไม่พ้นดาว
เหนือ

"เป็นดอกไม้แห่งการจากลานั้นะจ๊ะ เพราะมันบาน
แค่ตอนเช้า พอสายเข้าหน่อยก็จะหุบลงแล้ว" น้ำเตียนช่วย
อธิบาย เธอไม่ได้ส่งเสียง ผมเลยไม่รู้ว่าเธอยืนอยู่ตรงนี้
ตั้งแต่เมื่อไร

"ดาวเหนือเคยขอให้ฉันปลูกให้" เธอพูดพลางริน
น้ำจากเหยือกให้พวกเราที่ละแก้ว

ผมกล่าวขอบคุณแต่ไม่รู้ว่าต้องทำตัวยังไงต่อ จึง
หันไปมองดอกผักนึ่งเช่นเดิม

ไม่รู้ว่าผมคิดถึงเขามากเกินไปหรือเปล่า เวลาเห็น
อะไรก็มักจะเชื่อมโยงไปถึงตัวเขาได้เสมอ เหมือนกับตอนนี้
ที่ผมกำลังมองดอกผักนึ่งแล้วนึกถึงเขา

ดอกไม้ที่เบ่งบานในตอนเช้า ประเดี๋ยวเดียวก็หุบ
ลง ดูคล้ายคลึงกับชีวิตของดาวเหนือ...

"หมอกน้ำขอคุยด้วยหน่อยนะ" เสียงน้ำเคืองดึงสติผมให้กลับมา เธอเหลือบมองตื้น เขาเข้าใจความหมายแฝงนั่นดี จึงเดินเลียงไปที่อื่น

อากาศอบอ้าวยิ่งทำให้อุณหภูมิร่างกายสูงขึ้นไปอีก ผมนั่งตัวเกร็ง ปาดเหงื่อที่ผุดขึ้นตามหน้าผากและลำคอ ตอนนี้งสภาพผมเหมือนกับคนที่เพิ่งทำผิดแล้วถูกตำรวจสอบสวนอย่างไรอย่างนั้น

"ไปอยู่ในเมืองมาเป็นยังไงบ้างเรา" น้ำเคืองเป็นฝ่ายเปิดบทสนทนา ก่อน ทั้งที่เป็นคำถามปกติแท้ ๆ แต่ในใจผมกลับหวนนึก รู้สึกได้ว่านี่ไม่ใช่เรื่องที่เธออยากคุย ผมตอบไปตามปกติ เพียงแต่ก้มหน้าไม่กล้าสบตา

"เรามาคุยกันตรง ๆ ดีกว่า" น้ำเคืองพูด "แต่ก่อนอื่นหมอกต้องเงยหน้ามองน้ำก่อน" ผมเงยหน้าขึ้นไปมองอัตโนมิติ ราวกับเด็กถูกผู้ปกครองเ็ด

"ขอโทษครับ" คำตอบของผมช่างโง่เงา แต่ผมก็ไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาพูดให้ดีกว่านี้แล้ว

"น้ำไม่ได้ตั้งใจอะไรหรอก"

รอยยิ้มของน้ำเดือนทำให้ความอึดอัดที่อยู่ รอบ ๆ เราเฉื่อยลงมาก ผมถอนหายใจ คำพูดที่เหมือนให้ภัยแก่กันไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกดีขึ้นมาเลย

"หมอกไม่ใช่คนที่จะทิ้งเพื่อนไว้ข้างหลังอยู่แล้ว โดยเฉพาะดาวเหนือ" ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมน้ำเดือนถึงเชื่อมั่นในตัวผมขนาดนั้น คนที่ทำให้ลูกชายตัวเองตายมานั่งอยู่ตรงหน้า อย่างน้อยก็ช่วยทำอะไรผมสักนิดก็ยังดี

"ทั้งหมดเป็นเพราะน้ำเอง ถ้าวันนั้นน้ำไม่พูดแบบนั้นกับเขาเรื่องทั้งหมดก็คงไม่เกิดขึ้น" แววดตาของเธอเศร้าสร้อย ผมเข้าใจสีหน้าแบบนั้นดีเพราะมันเป็นความรู้สึกเดียวกับที่ผมกำลังเผชิญอยู่ ผมเพิ่งรู้ตอนนี่เองว่าน้ำเดือนก็มีเรื่องที่รู้สึกผิดกับดาวเหนืออยู่เหมือนกัน ไม่แน่ว่าอาจจะมึนอะไรมากกว่าที่คิดไว้

ผมรวบรวมความกล้าถามไปตรง ๆ

"ตั้งแต่มาอยู่ที่นี่ ผมได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนั้นมาหลายอย่างจนไม่รู้จะอะไรจริงหรือไม่จริง" ผมเว้นจังหวะสุดท้ายใจ

"ขอโทษนะครับ ความจริงผมไม่อยากจะรื้อฟื้นเลย แต่เรื่องนี้มันติดอยู่ในใจมาตลอด..."

"วันนั้นมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ครับ" นี่น่าจะเป็น
ประโยคที่ยาวที่สุดเท่าที่ผมเคยคุยกับน้ำเดือน

"น้ำเรียกหมอกมาวันนี้ก็เพราะเรื่องนี้แหละจะ
ถ้าไม่บอกตอนนี้ น้ำคงอยู่ต่อไปไม่ไหวแน่ ๆ" ถึงผมจะ
รู้ว่าเธอหมายถึงอะไร แต่ก็ผมไม่ละสายตาไปจากร่างหน้า
เดือนเลย

เธอสูดลมหายใจเข้าลึก หลังตาลงก่อนจะเริ่มเล่า
เรื่องทั้งหมด

...เข้าวันนั้น หลังจากดาวเหนือออกไปบน
จักรยานเล่นตามปกติ เธอและลูกชายก็มีปากเสียงกัน
รุนแรง เหตุเพราะดาวเหนือไม่ยอมเก็บเสื้อผ้าตามที่สั่งไว้
และดื้อดึงเถียงกลับม่าว่ายังเล่นกับเพื่อนไม่เสร็จเลยทำให้
น้ำเดือนโมโหมาก

ก่อนหน้านั้นน้ำเดือนติดต่อกับอดีตสามีด้วยเรื่อง
ของลูกมาสักพัก ตัวเธอที่มีเงินเดือนไม่มากพอเป็นกังวล
ว่าจะส่งลูกชายคนเดียวไปไม่ถึงฝัน จึงได้ยอมยกค่า
ติดต่อกับอดีตสามีที่เลิกกันไป หลังจากผ่านการพูดคุย
มาหลายครั้ง ทั้งสองก็เห็นร่วมกันว่าควรให้ดาวเหนือย้าย

เข้าไปอยู่ในเมืองเพื่ออนาคตที่ดีกว่า ฝ่ายอดีตสามียินดีรับ
ดาวเหนือมาอยู่ด้วยและตั้งใจจะส่งเสียให้จนโต โดยมีข้อ
แม้ว่าห้ามนำเดือนมาเจอหน้าลูกโดยที่ไม่ได้รับอนุญาต
สำหรับคนเป็นแม่อนาคตลูกย่อมสำคัญกว่าดังนั้นเธอจึง
ตอบตกลง

ลูกชายเองก็รับรู้มาตลอดและไม่ได้มีท่าทีปฏิเสธ
นำเดือนคิดว่าทุกอย่างน่าจะไปได้ด้วยดี แต่ไม่เคยนึกเลย
ว่าในวันสุดท้ายก่อนเดินทางดาวเหนือกลับมีปฏิกิริยา
ต่อต้านแบบนั้น

"แม่โยนหนังสือทิ้งง่าย ๆ เหมือนทิ้งขยะ"

ดาวเหนือไม่ใช่เด็กพุดจากร้าวร้าว ดังนั้นคำพุดนี้
จึงเหมือนกับมีดแหลมเฉือนใจสำหรับเธอมาก นำเดือนพุด
ไม่ออก เพราะสิ่งที่ดาวเหนือพุดไม่ผิดไปจากความจริงเลย
แต่จะให้ทำอย่างไร ในเมื่อตัวเลือกของเธอไม่มากและนี่ก็
จะเป็นประโยชน์กับดาวเหนือมากที่สุด แม้เธอจะปวดร้าว
แค่ไหนก็ตาม

"แม่ไม่เคยถามเหนือเลยว่ายากอยู่กับแม่หรือ
เปล่า" พอลูกพุดแบบนี้หัวใจของเธอก็แทบจะฉีกออกเป็น
ชิ้น ๆ แต่เพราะคิดดีแล้วว่าหนทางนั้นจะดีกับลูกมากกว่า

น้ำเดือนเลยกลั่นใจเอ๋ยปากสั่งให้ดาวเหนือกลับไปเก็บ
เสื้อผ้าให้เรียบร้อย

"ไม่ต้องพุดมาก ขึ้นไปเก็บเสื้อผ้าดี ๆ อีกเดี๋ยวพ่อ
ก็จะมารับแล้ว" เธอเห็นลูกชายกัดปากกลั่นน้ำตา แต่ก็ไม่
ยอมใจอ่อน

"เหนืออย่าดื้อกับแม่!" เพราะไม่รู้จะจัดการกับ
อารมณ์ยังไง น้ำเดือนถึงได้เผลอตวาดออกไป ยิ่งเห็นว่า
ลูกชายยืนนิ่งอยู่ที่เดิมก็ยังโมโห

"มานี่!" เธอกระซอกแขนลูกชายเข้าบ้าน ดาว
เหนือที่กลั่นน้ำตาไว้ก่อนหน้าถึงกับร้องไห้โฮ สองแม่ลูกยื้อ
ยุดูดกระซอกกันอยู่อย่างนั้น จนดาวเหนือสบโอกาส
สะบัดมือ วิ่งไปที่จักรยานแล้วปั่นหนีทันที

"ถ้าดื้อกับแม่แบบนี้จะไปไหนก็ไปเลย! แล้วไม่
ต้องกลับมาให้เห็นหน้าอีก!" ตอนนั้นเธอไม่รู้หรอกว่าคำต่อ
ว่าไล่หลังลูกชายจะกลายเป็นคำพุดสุดท้ายที่ได้พุดกับลูก
เพราะหลังจากนั้นดาวเหนือก็ไม่เคยกลับมาให้
เห็นหน้าอีกเลย...

"มันไม่ใช่ความผิดของหมอกหรือลูก น้ำเป็นคนทำให้เหนื่อไปอยู่ในจุด ๆ นั้นเอง" เมื่อเล่าจบเธอก็ปิดหน้าก็ร้องไห้โฮ เป็นภาพเดียวกับที่ผมเห็นน้ำเดือนร้องไห้ในวันนั้น ผมไม่รู้จะทำอย่างไรจึงย้ายที่นั่งไปนั่งข้างกายแล้วโอบไหล่ปลอบ

ที่แท้เราทั้งคู่ก็ถูกความรู้สึกผิดกัดกินจิตใจจนเกิดเป็นแผลเหวอะไม่ต่างกันเลย...

ผ่านไปพักหนึ่งน้ำเดือนถึงหยุดร้องไห้ เธอกล่าวขอบคุณผมที่ปลอบ พร้อมกับลุกขึ้นยืนแล้วเดินตรงไปที่หิ้งบูชามุมหนึ่งของบ้าน บนนั้นมีกระถางรูปพร้อมดอกไม้สดใส่ ด้านหลังกระถางคือภาพของเด็กชายคนหนึ่งยิ้มอยู่ในกรอบ

ในภาพเขียนสลักชื่อของเขาเอาไว้ ถัดมาคือข้อความที่บ่งบอกว่าเขาจากไปยังที่ไกลแสนไกล เป็นข้อความว่า

'ดาวเหนือ รัตนประสิทธิ์'

ชาติะ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๔

มรณะ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๖'

ผมมองค้ำ รู้สึกพะอืดพะอมขึ้นมากระทบหันแต่ก็
ต้องจำใจลั่นความรู้สึกนั้นกลับลงไปดังเดิม

น้ำเดือนเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าห้อง หยิบอะไร
บางอย่างข้างหลังภาพออกมา เป็นกล่องพลาสติกขนาด
กลาง บนกล่องมีฝุ่นเกาะอยู่ประปราย

เธอเดินกลับมา ยื่นกล่องนั้นมาไว้ตรงหน้าผม

"ของชิ้นสุดท้ายที่เหลือฝากไว้ให้หมอก" ใจผมสั่น
ตั้งแต่บอกว่าเป็นของจากดาวเหนือ ผมยื่นมือไปรับแต่ก็ไม่
กล้าเปิด

"น้ำรู้เรื่องคำใบ้ที่ดาวเหนือทิ้งไว้ให้ผมมั๊ยครับ" น้ำ
เดือนส่ายหัว

"แต่ในนี้น่าจะมีคำตอบที่หมอกรออยู่นะ"

ลมผ่านเข้ามาระลอกหนึ่ง เป็นจังหวะเดียวกับที่
ผมเห็นว่าด้านหลังของผู้หญิงวัยกลางคนมีร่างของ
เด็กผู้ชายที่ใบหน้าคล้ายกันกำลังกอดเธอไว้ ดาวเหนือมอง
แม่ของตัวเองด้วยแววตาเปี่ยมสุข

แต่ภาพนั้นคงอยู่เพียงพริบตาเดียวเท่านั้น สักพัก
ก็มลายหายไป

"ดาวเหนือไม่โกรธคุณน้ำหรรณครับ" พอรู้ตัวว่า
ผลอพุดอะไรไม่เข้าทำออกไป ผมเลยได้แต่ปิดปากเงิบ
สนิท

"น้ำได้ยีนมาจากติณบ้างแล้วละ" ถ้าให้เดาคง
หมายถึงเรื่องที่ผมบอกว่าเห็นดาวเหนือ

"เหนือสบายดีอยู่ใช่ไหม" ผมพยักหน้าตอบ ถึง
ภาพที่ปรากฏให้เห็นเมื่อวานจะดูตรงกันข้ามกับคำว่า
สบายดีก็ตาม โดยรวมแล้วเขาไม่ต่างจากตอนมีชีวิตเลย

น้ำเตือนถามต่อว่าผมได้คุยอะไรกับลูกชายเขา
บ้าง ผมเล่าเท่าที่พอจะเล่าได้แต่กับบางเรื่องก็เลือกที่จะ
เก็บไว้เป็นความลับ ถึงตั้งต้นพูดออกไปก็ไม่ต่างอะไรกับ
คนที่คิดไปเอง

"น่าจะมาให้แม่เห็นบ้างนะ" เธอรำพึงกับตัวเอง
เบา ๆ แต่ผมดันไปได้ยิน รู้สึกโหวงข้างในออกอย่างบอกไม่
ถูก น้ำเตือนคงคิดถึงลูกชายตัวเองมาก เช่นเดียวกับผมที่
คิดถึงเขา

หากรู้ว่าวันนั้นจะเป็นครั้งสุดท้ายที่ได้เจอกัน พวก
เราทั้งคู่จะทำตัวต่างไปจากเดิมหรือเปล่า...

แสงยามบ่ายคล้อยลงแล้ว ตินเดินกลับมาที่เดิมพอดี เขาบอกว่าไปเดินไปดูต้นไม้รอบบ้านแล้วเห็นว่ามามากทีเดียว

"เหนือเขาชอบนะลูก ตอนอยู่ไม่มีโอกาสได้ปลูกน้ำเลยปลูกแทนให้" น้ำเดือนพูด คำว่า 'แทนให้' ทำให้ผมชะงักไปชั่วครู่ เพราะดันนึกถึงตัวเอง

"ทำไมน้ำถึงยังอยู่ที่นี้เหรอครับ" ผมถาม เห็นอยู่ว่ารอบ ๆ บ้านคนอาศัยเริ่มมีน้อยคนแล้ว

"ความรู้สึกมันบอกว่าไม่ให้ย้าย จะว่าคิดไปเองก็ได้นะแต่รู้สึกที่ดาวเหนือเขายังอยู่ที่นี้" น้ำเดือนพูดต่อ

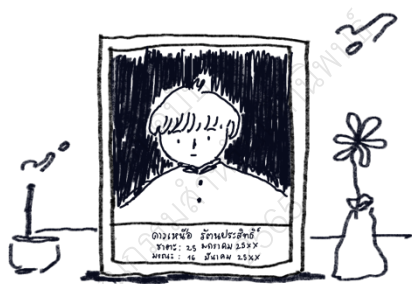
"พอตินบอกว่าหมอกเห็นดาวเหนือ น้ำเลยคิดว่าตัวเองคิดไม่ผิด" ผมหันไปมองคนคาบข่าวมาบอกน้ำเดือน ตินหันหน้าหนีเหมือนคนเลี่ยงความผิด

เราสามคนนั่งจมอยู่ในความคิดสับสน ก่อนตินจะนึกขึ้นได้ว่ามีธุระต้องไปทำต่อ เขาขอตัวลาโดยที่บอกให้ผมกลับไปพร้อมกัน

น้ำเดือนเดินมาส่งเราที่หน้าบ้าน ก่อนผมขึ้นรถ เขาพูดกับดิฉันว่า "ขอบคุณที่ดูแลน้ำมาตลอด" และฝากความห่วงใยไปถึงคนที่บ้านผม

จะว่าอย่างไรดี สมัยก่อนดิฉันไม่ได้มีท่าทีว่าสนิทกับน้ำเดือนมากขนาดนี้ เรียกว่าคุยกันนับคำได้ พอทั้งคู่คู่กันเคยกันเป็นอย่างดีเลยทำให้ผมตะขิดตะขวงใจในความสัมพันธ์ของพวกเขาอยู่นิดหน่อย

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

บทที่ ๑๐

ทุกอย่างอยู่ในความเงียบตันที่เมื่อเราขึ้นรถ ผมหันหน้าไปทางหน้าต่างทบทวนสิ่งที่ได้คุยกับน้ำเดือน ถึงเธอจะบอกว่าเป็นความผิดเธอที่ทำให้ดาวเหนือไปอยู่ตรงนั้น แต่มันก็ไม่ได้ช่วยหักล้างความผิดของผมไปได้เลย ยิ่งไงผมก็มีส่วนด้วยอยู่ดี

ผมลูบกลองที่ดาวเหนือหลงเหลือไว้ให้ ทำใจไม่ได้ที่จะแะดู เพราะผมกลัวว่ามันจะซ้ารอยเดิมเหมือนตอนคำใบ้ที่สอง กลัวที่จะต้องรู้ว่าสิ่งที่ตัวคว่ำไว้ได้มีเพียงแค่อากาศเท่านั้น

"ไปดูหน่อยมั๊ย" จู๋ ๆ ติณก็โพล่งขึ้นมา วันนี้เขานิ่ง ผิดวิสัยจนทำให้บรรยากาศอึดอัดไปหมด

"ไปไหน"

"ไปหาดาวเหนือ" เขาหักพวงมาลัยเปลี่ยนทิศไปทางใต้ ผมได้แต่นั่งนิ่ง ปากผมอยากปฏิเสธแต่ในใจก็อยากกลับไปอีกสักครั้ง เพราะเมื่อก่อนที่ตรงนั้นเคยเป็นสถานที่ที่พวกเราไปนั่งเล่นด้วยกันอยู่บ่อย ๆ พอดาวเหนือจากไปก็ไม่มีใครกล้าไปที่นั่นอีก

ติณห์ขับรถมาเรื่อย ๆ จนถึงสะพานข้ามคลอง เลยไปอีกนิดก็จะถึงที่หมาย เขาชะลอรถและดับเครื่องยนต์เส้นทางหลังจากนี้รถจะผ่านไม่ได้แล้ว จำเป็นที่จะต้องจอดแล้วเดินต่อไป

ผมเดินลงเนินตามเขาไปติด ๆ เดินทะลุผ่านพงไม้ที่สูงจนเกือบจะมิดหัว บนทางมีก้อนหินอยู่มาก หากเผลอไปเหยียบเข้าก็อาจลื่นเสียหลักล้มคว่ำเหมือนผมในตอนนี้

ใช้เวลาเดินไม่ถึงห้านาที พวกเราก็มาถึงแล้ว สภาพแวดล้อมเหมือนกับเมื่อสิบปีก่อนไม่มีผิด ตรงข้ามที่เรายืนคือผ่นังคอนกรีตที่สูงกว่าระดับน้ำ บนนั้นคือที่ราบทั่วไป ชาวบ้านส่วนใหญ่มักมานั่งตกปลา

ส่วนตรงที่ผมและดิณยืนอยู่ อยู่ต่ำกว่าอีกฝั่งมาก ทั้งสองฝั่งมีคูน้ำคั่นกลาง คนข้างบนมองเห็นพวกเราได้สบาย

ในวันนั้นผมก็เห็นดาวเหนือจมน้ำจากอีกฝั่งเหมือนกัน

ตอนนี้พระอาทิตย์ใกล้ตกดินแล้ว เสียงจ๊กจั่นร้องระงมไปทั่วป่าส่งผลให้บรรยากาศรอบตัววังเวงขึ้นมาก ดิณยืนอยู่ทางซ้ายมือ เขานิ่งมองไปที่น้ำ เดาไม่ออกว่ากำลังคิดอะไรอยู่

ส่วนตัวผมเองพยายามอย่างมากที่จะบังคับ จังหวะหายใจให้เป็นปกติ พอรู้ว่าขาสั้นเกินจะยืนไหวเลย ตัดสินใจนั่งย่อเข่า เลี่ยงที่จะมองไปยังฝั่งน้ำ

เพราะแบบนั้นเลยทำให้ผมหันไปเจอต้นไม้ที่เราเคยใช้สร้างฐานทัพกันเมื่อตอนเป็นเด็ก มันอยู่ทางขวามือของต้นไม้ที่ใหญ่ที่สุดในบริเวณนี้

บนกิ่งยังมีเชือกที่เราเคยผูกเป็นชิงช้าห้อยอยู่ แต่ตัวฐานที่เป็นตัวอย่างเหมือนจะหายไปแล้ว

เมื่อก่อนผมคิดว่ามันเป็นพื้นฐานที่พิสูจน์ที่พวกเรา
สร้างด้วยกัน แต่เมื่อกลับมาเยือนที่นี่อีกครั้งกลับเหลือ
เพียงแต่ซากของเก่าให้ดูต่างหน้าเท่านั้น

"พอดาวเหนือไม่อยู่อะไร ๆ ก็เปลี่ยน" ตินเอ่ยปาก
หลังจากเงยมานานกว่าสิบนาที เขาเบนสายตาจากคูน้า
หันมามองหน้าผม

"กูเคยอยากไปจากที่นี่ แต่ก็ไปไม่ได้"

"ทำไมล่ะ" ผมถาม

"คงเป็นเวรกรรมล่ะมัง" ผมเริ่มสับสน

"มึงกำลังพูดอะไรอยู่"

"หมอก" เขาเรียกชื่อ ตินนิ่งจนผมใจไม่ดี

"ที่เคยบอกว่าเห็นดาวเหนือนี้เรื่องจริงมั๊ย" เขา

ถาม

"จริง" ถึงจะไม่รู้ว่าสิ่งที่เห็นคือดาวเหนือตัวจริง
หรือเปล่านั้นก็เถอะ

"ถ้าได้เจออีกฝากบอกเขาที่ว่ากูขอโทษ" ตินหลุบ
ตาลงต่ำ พอลืมตมามากทีผมก็เห็นว่าดวงตาของเขาชุ่มไป
ด้วยน้ำ

"ขอโทษทำไม" "ไม่รู้ว่่าหลังจากนี้เขาจะพูดอะไร แต่ดูจากปฏิกิริยาของเขาแล้ว ผมก็รู้สึกไม่ดีเอาเสียเลย

"มึงก็รู้เข้่มั้ยว่่ากว่าย่น้ำได้" ติดถาม เสียงเขาเริ่ม
สั้น

"อืม"

"วันนั้น...กูยืนอยู่ตรงนี้" เขาชี้นิ้วตรงที่ตัวเองยืน ใจ
ผมเต้นระล่ำ ไม่อยากได้ยินประโยคที่เข่าจะพูดต่อจากนี้
เลย

"เห็นทุกอย่างไม่ต่างจากมึง" หางเสียงเขาสั้น
เหมือนคนกลั่นอารมณ์

"แต่กูไม่กล้าลงไป"

ผมนิ่งค้ำ เหมือนสรรพสิ่งรอบตัวเงียบไปชั่วขณะ
ผมไม่ได้ยินเสียงจ๊กจั่นร้อง ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงร้องไห้ของ
ติณ

ที่ผ่านม่าผมคิดว่าเขาน่าสงสั้ย แต่ไม่เคยคิดม่า
ก่อนว่่าเขาจะเห็นเหตุการณ์ในวันนั้นด้วย

"ถ้ากูไม่กลัวตายป่านนี้ดาวเหนือคงอยู่กับพวก
เร่า" ติดร้องให้หนักกว่าเดิม ผมไม่เคยเห็นเขาเป็นอย่งนี้
เลย สำหรับผมเขาเป็นคนที่เข้่มแ่งและเป็นผู้นำอยู่เสมอ

พอเห็นดิฉันในสภาพนี้แล้วผมก็พอเข้าใจเรื่องเขากับน้ำ
เดือนขึ้นมา รวมถึงเรื่องในจดหมายด้วย

ดิฉันคงคิดว่าตัวเองต้องชดใช้ให้กับเรื่องในวันนั้น
เลยไม่ไปจากที่นี่และดูแลน้ำเดือนแทนดาวเหนือที่จากไป

อีกอย่างเขาเสียพ่อไปตั้งแต่เล็ก ส่วนแม่จากไป
เมื่อห้าปีก่อน ที่ผ่านมามีเขาต้องทนเก็บความรู้สึกผิดด้วยตัว
คนเดียวมาตลอด ไม่มีใครที่ดิฉันจะแบ่งปันเรื่องพวกนี้ได้
เลยสักคน

ผมลุกขึ้นยืน เดินไปกอดเขาเอาไว้ ผมเข้าใจดีว่า
เขารู้สึกอย่างไรเพราะเราทั้งคู่แทบไม่ต่างกันเลย

"ไม่เป็นไร" ผมลูบหลังเขา ดิฉันกอดผมแน่น เขา
ร้องไห้จนตัวสั่น ทำให้ผมที่เป็นฝ่ายปลอบร้อนที่ขอบตา
ตามไปด้วย

เรื่องทั้งหมดผ่านวันเวลายาวนานเป็นสิบปี จนถึง
วันนี้ที่ฤดูร้อนเวียนกลับมาหาอีกครั้ง...

แต่พวกเราที่ยืนอยู่ที่เดิม ความรู้สึกผิดที่มีต่อคน
ที่รักไม่เคยหายไปไหน แม้ว่าเราจะไม่ใช่เด็กน้อยในวันนั้น
อีกแล้วก็ตาม...

กว่าจะออกมาจากที่นั่นตะวันก็ลับขอบฟ้าแล้ว
ดิฉันเงยบตลอดทางเช่นเดียวกับผม ขอบตาของเขาบวม
เพราะผ่านการร้องไห้อย่างหนัก เราทั้งสองต่างหอบหัวใจ
บอบช้ำเดินทางมากับเราด้วย

ถึงเขาจะไม่ได้พูดอะไร แต่ผมก็เห็นว่าดิฉันยกมือ
ขึ้นมาเช็ดน้ำตาหลายครั้ง ผมไม่ยอมให้คนข้างกายอึดอัด
จึงหันไปมองที่หน้าต่างแทน

วันนี้ฟ้าเปิดเห็นดาวหลายดวงส่องแสง
ระยิบระยับอยู่บนฟากฟ้า ต่างจากเมืองหลวงที่แสงจาก
ดาวถูกดวงไฟจากตึกสูงแย่งความสนใจไปจนหมด ตอน
เด็ก ๆ ใครสักคนเคยบอกผมว่าเวลาที่เราจ้องมองดวงดาว
ไม่ต่างอะไรกับการมองย้อนอดีต กว่าแสงจากดาวจะ
เดินทางมายังโลกและสะท้อนให้เห็น ดาวดวงนั้นอาจแตก
สลายไปแล้ว...

หากใช้ทฤษฎีเหล่านี้มาเทียบกับดาวเหนือก็คง
ไม่ต่างกันนัก ตัวตอนที่ปรากฏให้เห็น คงเรียกว่าเป็นอดีตได้

เหมือนกัน เพราะความเป็นจริงเขาได้จากผมไปยังที่ไกล
แสนไกล...

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

บทที่ ๑๑

คืนนั้นหลังจากถึงที่พักผมก็ได้รับสายจากที่บ้านว่าพ่อเข้าโรงพยาบาลเพราะโรคไข้หวัดใหญ่ หากเป็นไปได้ก็อยากให้รีบกลับมาเผื่อไข้ และขอให้เดินทางภายในสามวัน

ผมคิดไม่ตกว่าจะทำยังไงดี ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าที่ตัวเองมาที่นี้บรรลุลจุดมุ่งหมายหรือยัง พอยิ่งคิดก็ยิ่งเครียดเข้าไปใหญ่

จู่ ๆ กล้องที่ได้รับมาจากน้ำเดือนก็ตกลงมาจากโต๊ะกะทันหัน อาจจะเป็นเพราะว่าตกแรงเกินไปเลยทำให้ฝากล่องหลุดออกมาจากตัวกล่อง และเผยให้เห็นสิ่งของที่อยู่ข้างใน

ผมไม่ได้เตรียมใจมาดูแลเลย จริง ๆ ผมไม่อยากแกะด้วยซ้ำ แต่ในเมื่อเป็นอย่างนี้แล้วก็คงไม่มีทางเลือกอื่น

'ในนี้อาจมีคำตอบที่หมอกตามหาอยู่'

เสียงน้ำเดือดน่านผ่านเข้ามาในความทรงจำ บาง
ที่อาจมีอะไรจริง ๆ ก็ได้ และสาเหตุที่ทำให้ของหล่นลงมา
อาจเป็น...

"ดาวเหนือหรือ"

"เราเอง" ผมหันไปตามเสียงทันที เงยหน้าขึ้นเห็น
ดาวเหนือย่นค้ำหัวอยู่ เค้าน้อมตัวลงมาดูว่าในกล่องมี
อะไรบ้าง

"จะไม่แกะดูหรือ" เขาถาม

"ยังไม่กล้า"

"ไม่มีอะไรน่ากลัวหรอก" ดาวเหนือขยับกายมานั่ง
ข้างผม

"เหนือ" ผมหันไปหาเขา เพราะนึกได้ว่ามีเรื่อง
ที่อยากบอกก่อนที่เขาจะหายตัวไปอีก และดาวเหนือก็รอฟัง
อย่างตั้งใจเช่นกัน

"น้ำเดือดน่านฝากมาบอกว่ารักมาก ๆ"

"รู้แล้ว" เขายิ้มกว้าง

"ดิฉันฝากบอกว่าขอโทษที่ทำแบบนี้"

"เราให้อภัย" ดาวเหนือตอบแทบจะทันที

"ไม่โกรธเลยเหรอ"

"ไม่"

"ทำไมล่ะ" ผมถาม

"เพราะเราอยู่กับหมอกมานานมั้ง" เขาหัวเราะ
เมื่อเห็นผมนิ่งเขาเลยแก้ตัวว่าแค่ล้อเล่น

"เหนือจำไม่ได้หรือว่าทำไมถึงไปอยู่ตรงนั้น" ผม
ไม่อยากจะพินแต่ยอมรับว่าเรื่องนี้คาใจจริง ๆ

"จำไม่ได้หรอก" คำตอบที่ได้ไม่ต่างไปจากที่ผมคิด
เท่าไร

"อืม"

"แล้วทำไมถึงให้เราเห็นล่ะ"

"บอกแล้วไงว่าหมอกเป็นคนอยากเห็นเราเอง"
ผมนะเหรอ เท่าที่จำได้ผมไม่เคยทำอะไรรายงั้นเลยสัก
ครั้งเดียว

ดาวเหนือขยับตัวมาใกล้จนสัมผัสได้ถึงไออุ่นที่แผ่
ออกมาจากร่างกายเขา รู้สึกเหมือนกับว่า...เพื่อนผมคนนี้
ยังมีชีวิตอยู่

"แล้วตอนนี้เหนือเป็นอะไร วิญญาณ หรือภาพ
จากหัวเรา" ผมถามอีกครั้ง

"ไม่รู้สิ แต่เรารู้นะว่าตัวเองตายไปแล้ว เห็นรูปตัวเองอยู่ที่บ้านอันใหญ่เบ้อเริ่มเลย" เขาพูดอย่างซื่อ ๆ เหมือนกับเด็กอายุสิบสอง ไม่มีคำไหนเลยที่บ่งบอกว่าเสียใจ

"เราไม่รู้หรอก ว่าตอนนี้เราเป็นตัวอะไร" เขาเว้นช่วงหายใจแล้วพูดต่อ

"แต่ความจริงที่เปลี่ยนไม่ได้คือเราตายไปแล้ว" ดาวเหนือย้าอึกรอบ ผมหันหน้าหนีเพราะไม่อยากจะสบตา เขาพูดคำว่าตายออกมาโดยไม่มีท่าทีเสียใจเลยสักนิด

"เหนือเสียใจหรือเปล่าที่ไม่ได้อยู่กับพวกเรา" ผมกอดเข้าซบหน้าลงกับขาของตัวเอง

เขาย้ายตัวเองมานั่งตรงหน้าผม แล้วตอบเสียงเบา

"เราเสียใจที่ทุกคนยังเจ็บปวดกับเรื่องเรามากกว่า" ผมเงยบ

"ร่างกายเราไม่ได้อยู่บนโลกแล้วก็จริง แต่เรายังอยู่กับทุกคนเสมอ" ดาวเหนือจิ้มที่หน้าอกผม วันนี้ร่างกายเขาไม่เย็นเหมือนวันนั้นแล้ว

"แค่คิดถึงกันก็พอ...อย่าทรมานตัวเองเลย"

คนตายแล้วยอมยอมรับได้ง่าย ต่างจากคนอยู่ที่ยังเจ็บปวด

เขาไม่พูดอะไรอีก ผมเลยตัดสินใจคิดว่ากระดาษที่ตกอยู่ที่พื้นมาตุ เห็นเป็นซองจดหมายฉบับหนึ่ง ดาวเหนือที่นั่งอยู่ข้างกายส่งเสียงเชียร์ผมแกะอ่านเลย แน่ใจว่าผมไม่เคยขาดเขาอยู่แล้ว

ผมค่อย ๆ บรรจงแกะจดหมายออก เพราะกลัวว่าตัวเองจะทำขาด ไม่ว่าจะข้างในจะมีเนื้อหาจะเป็นแบบไหน ผมตั้งใจอยู่แล้วว่าจะรักษามันไว้ให้ดี เพราะจดหมายฉบับนี้เป็นสิ่งที่ดาวเหนือตั้งใจส่งถึงผมนานเป็นปี

ผมเปิดอ่าน ในนั้นมีข้อความจากดาวเหนือจ่าหน้าของถึงตัวผมไว้ว่า

'จากเด็กชายดาวเหนือ ๑๒ ปี ถึงนายหมอก ๒๒ ปี

เราหวังว่าหมอกจะทำให้ชีวิตของตัวเองให้ดี เราจะคอยดูหมอกประสบความสำเร็จขึ้นเรื่อย ๆ เพราะหมอกเป็นเพื่อนที่เจ๋งมาก

ไม่รู้ว่าคุณอีกสิบปีจุดหมายฉบับนี้มันจะไปถึงมือหมอกมั้ย เราไม่รู้ว่าจะมีอะไรเปลี่ยนไปบ้าง แต่หมอกยังคงเป็นเพื่อนสนิทของเราอยู่เสมอ ข้อนี้ไม่มีอะไรมาพรากไปจากเราได้...แม้แต่เวลาก็ตาม'

จุดหมายจากดาวเหนือเรียบง่าย ไม่ได้มีข้อความซึ่งมากมาย แต่พอผมอ่านจบกลับรู้สึกหวนงในอก และร้อนที่ขอบตา ภาพที่เขามองเห็นผมในอนาคตคงไม่ใช่ตัวผมในปัจจุบันนี้

"หมอกได้ใช้ชีวิตที่เป็นของตัวเองหรือยัง" ดาวเหนือที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ถามขึ้น ผมหันไปมองเขาแต่กลับมองไม่ชัด จนน้ำหยดลงบนต้นขาผมถึงรู้ตัวว่าตัวเองกำลังร้องไห้

ผมไม่เคยร้องไห้มาก่อน ไม่ว่าจะในตอนที่ดาวเหนือจากไปหรือหลังจากนั้น ถึงรู้สึกเสียใจแต่น้ำตาไม่เคยไหล ไม่แน่ว่าอาจเป็นผมเองนั่นแหละที่เป็นคนกลั้นมันไว้

ดาวเหนือถามด้วยความใสซื่อ ต่างจากคำพูดที่ทำให้รู้สึกว่าเขาได้ล้วงเข้าไปในร่างของผม ดึงเทพเก่าที่

แปะไว้อุดรอยปริชองของท่อน้ำตาออก จนมันไหลทะลัก
ออกมาไม่มีท่าทีว่าจะหยุด

ลึก ๆ แล้วผมขอให้ใครสักคนถามคำถามนี้กับ
ตัวเองมาตลอด ผมใช้ชีวิตดีหรือยัง ผมได้เป็นตัวเองหรือยัง
พอดาวเหนือถามขึ้นมาโดยไม่มีสัญญาณบอกผมก็ร้องไห้
โฮเหมือนเด็ก ๆ

ช่วงเวลานั้นผมรู้สึกเหมือนเห็นเด็กผู้ชายคนหนึ่งนั่ง
ก้มหน้ากอดเข่าอยู่ฝั่งตรงข้าม ดาวเหนือที่นั่งอยู่เดินไปจับ
มือเด็กคนนั้นให้ลุกขึ้นยืน พอเงยหน้าขึ้นมองให้เต็มตา ผม
ถึงรู้ว่าเด็กที่ดาวเหนือพามาหยุดอยู่ตรงหน้าคือตัวผมเอง

"ยังร้องให้อยู่อีกหรือ" เด็กคนนั้นถาม ผมมองเขา
ให้ดีอีกครั้ง นัยน์ตามีประกายสดใสจนผมคิดไม่ถึงว่า
เมื่อก่อนตัวเองเคยเป็นแบบนี้

เด็กคนนั้นย่อตัวลง เขาโอบกอดผมจากด้านหน้า
ความอบอุ่นจากร่างเล็ก ๆ ไหลเวียนไปทั่วร่างกาย เขาบอก
ผมว่า 'โตขึ้นแล้วนะ' ผมรู้สึกที่ตัวเองในวัยเด็กใช้คำพูด
เกินตัวเกินไปหน่อย แต่ถึงอย่างนั้นก็มีพลังมากพอที่ทำให้
ผมร้องไห้อีกครั้ง

ที่ผ่านมาผมดูแลตัวผมคนนี้ได้หรือยัง ผมซังผมในวัยเด็กที่เคยสดีไสเอาไว้ข้างใน แม้ว่าจะขอร้องให้ผมช่วยเหลืออย่างไรผมก็ไม่สน หน้าซายังปล่อยให้ความรู้สึกผิดกลืนกินเขาไปจนหมด จนเขาเกือบจะหายไปจากผมตลอดกาล

ผมปล่อยให้ตัวเองร้องไห้อยูอย่างนั้นโดยไม่รู้ว่เวลาผ่านนานเท่าไร เมื่อเงยหน้ามองรอบห้องอีกที ดาวเหนือก็ไม่อยู่แล้ว

รอบตัวผมมีเพียงจดหมายจากเขาในวัยสิบสองและชิ้นส่วนของแขนโมเดลที่ผมทำหายไป บนนั้นมีโน้ตเล็ก ๆ เขียนว่า 'ดาวเหนือเก็บได้' ติดไว้ นอกจากนั้นก็ไม่มีอะไรอีก

ไม่มีแม้กระทั่งคำว่าลาก่อนหรือพบกันใหม่ สิ่งที่เขาเหลือไว้ให้ผมเพียงความทรงจำในช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น

สองวันต่อมาก็ถึงเวลาที่ผมต้องเก็บของกลับเข้าเมือง พอแจ้งให้ติณรู้เขาตกใจอยู่ไม่น้อย

ผมบอกเขาว่าจะกลับมาหาอีกครั้ง โชคดีที่ติด
ไม่ใช่คนดีอะไร เขาเข้าใจแล้วพาผมไปหาแม่ของดาว
เหนือ

"หมอกต้องเป็นครูที่ดีแน่จ้ะ" ผมนำตารีน กล่าว
ขอบคุณเขา แล้วบอกว่าผมจะกลับมาเยี่ยมอีก ขอให้คุณ
น้ำมีสุขภาพแข็งแรง

ติดรับหน้าที่ขับรถมาส่งผมที่สถานีรถไฟ ระหว่าง
ทางเขาเปิดเพลงเดิมอีกครั้ง เนื้อเพลงท่อน 'สักวันเราจะ
กลายเป็นผู้ใหญ่' เขียนผ่านมาให้เราได้นึกถึงอดีต ผมเห็น
ติดรีบเช็ดน้ำตา พอเห็นดังนั้นผมก็น้ำตาไหลเหมือนกัน

รถของติดจอดที่หน้าสถานีรถไฟ ตอนนั้นคนบาง
ตาเพราะเป็นวันธรรมดา ผมจ้องตัวกลับตอนห้าโมงเย็น
ดังนั้นเลยยังพอมีเวลาคุยกับเขาอยู่นิดหน่อย

ผมรู้ว่าเขาไม่สบายใจเท่าไร เพราะหลังจากวันนั้น
เรายังไม่ได้คุยเรื่องที่เกิดขึ้นกันต่อ แต่ผมว่าดีแล้วแหละ ถึง
ยังไงทุกอย่างก็ผ่านไปแล้ว

"กูบอกให้แล้วนะ" ผมพูด

"หืม"

"ที่ฝากขอโทษดาวเหนือ" เขาชะงักไปครู่หนึ่งก่อน
พยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม

"เหนือบอกว่าไม่โกรธ"

"อืม คิดอยู่ว่าต้องตอบแบบนี้" ตินตอบ

"สมกับเป็นดาวเหนือ/ดูเป็นดาวเหนือดี" เราพูด
พร้อมกัน ผมและเขามองหน้ากันอัตโนมัติ แปลกใจ
มากกว่าที่เราทั้งคู่หวั่นระอออกมาเกือบจะพร้อมกันตอนที่
กำลังพูดถึงเรื่องดาวเหนือ

จังหวะเดียวกันเสียงประกาศตามสายก็แจ้งเตือน
เรื่องการเดินทางของขบวนรถไฟที่ผมจองไว้

"กูต้องไปแล้ว" ผมบอกเขา

"เดินทางดี ๆ" ตินตอบเรียบง่ายเหมือนทุกที ผม
พยักหน้าแล้วเดินแยกออกมา

"ติดต่อมาด้วยนะ" เขาตะโกนไล่หลัง ผมหันไป
มองก็เห็นว่าเขายังยืนอยู่ที่เดิม ผมบอกเขาว่าจะกลับมา
แน่นอนแล้วโบกมือลา

ทั้งผม ติน และน้ำเตียน เราต่างติดอยู่กับอดีตที่
เกิดขึ้นในวันนั้น แม้ว่าดาวเหนือจะเฉยปากว่าให้อภัยทุก

คนแล้ว แต่คงต้องใช้เวลาอีกสักพักกว่าที่พวกเขาจะให้ภัย
ตัวเอง

ที่นี่ไม่ใช่จุดจบของเรื่องทั้งหมดและผมยังไม่
สามารถลบภาพเหตุการณ์ในวันนั้นออกไปจากใจได้ ผม
หวังว่าหลังจากนี้ตัวผมจะใช้ชีวิตต่อไปโดยที่ไม่ทำให้ตัวผม
ในวัยเด็กผิดหวังอีก

รถไฟเคลื่อนขบวนแล้ว เมื่อมองผ่านหน้าต่างเห็น
ทิวทัศน์บ้านเกิดของผมเล็กลงเรื่อย ๆ

สักวันผมจะมาตามสัญญาที่ให้ไว้กับทุกคน ผม
จะกลับมาที่นี่อีกครั้ง...

บทที่ ๑๒

ผมมาถึงในเมืองในเช้าวันถัดมา หอบสัมภาระขึ้นรถต่อไปที่โรงพยาบาลที่พ่อพักทันที ผมเจอแม่ก่อน แม่บอกว่าตอนนี้หมอกำลังตรวจอาการอยู่ ผมเลยได้แต่มองพ่อผ่านช่องเล็ก ๆ ที่ประตูห้องพักคนไข้เท่านั้น

ถึงพ่อจะอาการไม่หนัก แต่ผมก็อดเป็นห่วงไม่ได้ ตั้งแต่แยกมาอยู่หอผมก็ติดต่อทางบ้านน้อยครั้ง คิดว่าเมื่อตัวเองว่างพอค่อยกลับไปหาเมื่อไรก็ได้ อีกอย่างพ่อกับแม่ยังแข็งแรงดี

โอกาสพลัดพรากน้อยนิดที่ผมคิดว่าจะไม่เกิดขึ้นกับคนใกล้ตัว มันเคยเกิดขึ้นไปแล้วกับดาวเหนือ ผมไม่เคยเรียนรู้อะไรจากสิ่งนั้นเลย

แม่เข้ามาปลอบผม บอกว่าไม่ต้องเป็นห่วงพ่อแค่
พักดูอาการเท่านั้น ผมพยักหน้าเข้าใจก่อนแยกตัวมานั่งคุย
ตรงที่นั่งแถวทางเดินแทน

"หมอกเหมือนจะเปลี่ยนไปนะ" แม่ถาม เวลาเพียง
อาทิตย์เดียวไม่ได้ทำให้ผมเปลี่ยนไปสักหน่อย

"ไม่หรอกครับ"

"เหมือนแม่ได้ลูกชายคนเดิมกลับมาเลย" แม่กอด
ผม คนที่เดินผ่านไปมามองทางเราแม่ลูกที่กอดกันกลม ผม
รู้สึกอายนิดหน่อยจึงขึ้นตัวเองออก

"แม่เป็นอะไรเนี่ย" ผมหยอก

"แค่คิดถึงลูกมากก็เท่านั้นเอง"

คำว่า 'คิดถึง' เป็นคำพูดง่าย ๆ ที่ฟังแล้วกินใจ
ซะมัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่พูดกำลังมองเราด้วยแววตา
เปี่ยมความรักเช่นนี้

ผมอมยิ้มหน่อย ๆ แล้วกอดแม่คืน

"คิดถึงเหมือนกันครับ"

จากนั้นไม่นานก็ถึงเวลาเข้าเยี่ยม พ่อชูปผมลง
ไปมากแต่เขายืนยันปากแข็งว่าตัวเองยังแข็งแรงอยู่ พวก
เราสามคนไม่ได้ใช้เวลาร่วมกันแบบนี้มานานแล้ว ไม่นึกเลย
ว่าเหตุที่ทำให้ผมกลับมาหาที่บ้านได้จะเป็นเพราะอาการ
ป่วยของพ่อ

"ต่อไปผมจะกลับมาหาบ่อย ๆ นะ" ผมพูดด้วยความ
สัจจริง ไม่อยากเสียเวลาเหมือนที่ผ่านมาอีก
แล้ว ยิ่งไม่รู้ว่าคุณไกล้วตัวจะจากไปตอนไหน ผมยิ่งอยากใช้
เวลาร่วมกับพวกเขาให้ได้มากที่สุด

ผมเฝ้าใช้พ่อหนึ่งคืน ส่วนแม่กลับบ้านไปเตรียม
เสื้อผ้าและอาหาร เธอบอกผมว่าจะกลับมาใหม่ในวัน
พรุ่งนี้

พอวันใหม่มาเยือนผมก็ถูกไล่กลับบ้านทันที แม่
บอกว่าเขาจะรับช่วงต่อเอง เพราะพ่อไกล้วจะออกจาก
โรงพยาบาลแล้ว อยากให้ผมได้มีเวลาพักจากการเดินทาง
ที่ผ่านมาด้วย

วันนี้ผมเลยกลับมาที่หอของตัวเองอีกครั้ง

ผมวางกระเป๋าแล้วเปิดม่านรับแสงข้างนอก ทำให้ห้องที่ดูอึมครึมในตอนแรกสว่างขึ้นมาทันตาเห็น แสงที่ลอดมาทางกระจกระเบียงส่องกระทบเข้ากับโมเดลที่ดาวเหนือให้พอดี

ผมมองมันอยู่พักหนึ่งก่อนจะเปิดกระเป๋าหยิบแขนโมเดลที่ทำหายไปสมัยเด็กขึ้นมา ก่อนจะลุกขึ้นไปสวมมันคืนที่เดิม

ในที่สุดโมเดลของดาวเหนือก็กลับมาอยู่ในสภาพเดิมแล้ว

ผมเห็นว่าพื้นที่ด้านข้างยังว่างอยู่ ดังนั้นผมจึงหยิบตุ๊กตาหุ่นนิ้วที่ได้มาจากบ้านเกิดวางไว้ข้างกัน อีกทั้งยังมีกล่องสองกล่องที่ดาวเหนือทิ้งไว้ให้วางอยู่บนนั้นด้วย

ผมมองดูของต่างหน้าของดาวเหนือ แล้วนึกถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อคืน ในคืนนั้นผมแลกเปลี่ยนเรื่องราวกับพ่อหลายอย่าง รวมถึงความตายที่เขามักจะชอบพูดอยู่บ่อย ๆ

'เรื่องของคนที่จากไปจะมีความหมายมากขึ้น เพราะคนที่อยู่จดจำเรื่องราวของพวกเขา'

ผมชอบประโยคนี้ที่พ่อพูดให้ฟังมากที่สุด ไม่รู้สิ...
มันเหมือนเป็นสัญญาบอกมาให้ผมมีชีวิตต่อไปเพื่อ
จดจำเรื่องราวดี ๆ ของคนที่จากไปแล้ว

เหมือนกับที่ผมจะตั้งใจใช้ชีวิตต่อไปเพื่อจดจำ
เรื่องราวของดาวเหนือ

ฉับพลันหน้าจอก็มืดแสงสว่างวาบ เป็นสายเรียก
เข้าจากโซ ผมมองชื่อที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอคู่หนึ่ง ก่อน
จะสูดลมหายใจเข้าเต็มปอดแล้วกดรับ

"ฮัลโหล"

สิ่งแรกที่เขาพูดกับผมคือถามว่าผมสบายดีไหม
ผมพูดไม่ออก นึกขอบคุณโซที่ยังมีความหวังดีให้
กันมาตลอด แม้ผมจะเป็นเพื่อนที่ไม่ได้เรื่องเลยก็ตาม

เราสองคนถามไถ่เรื่องราวกันพอสมควร เขาบอกว่า
ว่าตอนนี้ออกจากโรงพยาบาลแล้วแต่ยังมีแผลที่ต้องรักษา
อยู่ ผมบอกว่าวันมะรืนจะเข้าไปหา เขาตอบว่าจะรอ

ระหว่างที่คุยกับเขา ผมก็เดินเก็บของไปด้วย และ
บังเอิญไปเห็นกรอบรูปหนึ่งวางคว่ำหน้าเอาไว้ ตอนนั้น
ผมรู้ได้ทันทีว่ามันคือรูปอะไร

ผมพลิกกรอบรูปขึ้นมา ภาพเด็กชายสองคนกอด
คอยิ้มแฉ่งอยู่ตรงหน้า ผมปิดฝุ่นที่เกาะอยู่บนกรอบลวก ๆ
ก่อนจะเอามาตั้งใกล้กับตัวโมเดล

มีสิ่งหนึ่งที่ผมอยากจะบอกโซ แม้ว่าจะไม่
เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เราคุยอยู่เลยก็ตาม แต่ผมคิดมาดีแล้ว
ว่าอยากจะพูดให้เขาได้ยิน

"กลับมาแล้วนะ"

"ยินดีต้อนรับกลับบ้าน"

โซตอบแทบจะทันที หัวใจที่เคยเป็นรูลพูนของผม
เหมือนได้รับการซ่อมแซมอีกครั้ง ผมเฉลยยิ้มออกมา

ในอนาคตหากเจอเรื่องหนักจนผ่านไปไม่ไหว ผม
หวังว่าจะยังมีคนรอบตัวคอยอยู่เคียงข้าง

เช่นเดียวกัน...ผมหวังว่าดาวเหนือจะคอยส่งยิ้ม
ให้ผมเหมือนเดิม

...เหมือนกับเด็กผู้ชายในรูปภาพใบนั้น

บทส่งท้าย

วันเกิดในปีนี้ต่างจากปีที่ผ่านมา

ผมกลับมาเยือนบ้านเกิดตามที่เคยสัญญาไว้
แน่นอนว่าครั้งนี้จะไม่พิเศษเลยหากว่าผมไม่พาพ่อและแม่
กลับมาด้วย

เราพักที่โฮมสเตย์ของติณเช่นเดิม เหมาะที่พักไป
สามวันเต็มเพื่อความเป็นส่วนตัว พ่อกับแม่ดูมีความสุข
มากเมื่อกลับมาเยือนถิ่นเก่า อีกทั้งยังได้พบปะกับคน
คุ้นเคยในอดีตหลายคน

ผมเพิ่งเข้าใจว่าต่อให้พ่อแม่จะกลายเป็นผู้ใหญ่
ขนาดไหน สิ่งที่ทำให้เขามีความสุขได้คือการกลับมายัง
สถานที่ที่เราเรียกได้เต็มปากว่า 'บ้าน' แม้ว่าตัวบ้านที่เคย
อาศัยจะไม่หลงเหลือเค้าเดิมแล้วก็ตาม

แต่นั้นดูจะเป็นเพียงแค่เสียงหนึ่ง เพราะเมื่อได้กลับมาเจอเพื่อนเก่าอย่างน้ำเดือน ใบหน้าของแม่ดูจะสดใสขึ้นทันตา ส่วนพ่อก็ดูสนใจพืชพรรณรอบบ้านน้ำเดือนเป็นพิเศษ

ผมมองทั้งสามคุยกันออกรส ขณะที่ช่วยติณเตรียมของจัดงานวันเกิด ทุกคนลงความเห็นว่าจะกลับมาจัดที่บ้านน้ำเดือน ส่วนหนึ่งเพราะวันนี้เป็นวันเกิดของดาวเหนือเช่นกัน

ผมเหม่อมองไปยังภาพของดาวเหนือที่ตั้งอยู่ในบ้าน เด็กชายในภาพนั้นยังยิ้มสดใสให้เหมือนเคย ข้างรูปของเขามีดอกไม้สดประดับไว้ วันนี้เหมือนว่าจะเป็นดอกเดซี่ ดูเข้ากับตัวตนของดาวเหนือเป็นอย่างมาก

ผมไม่รู้ว่าตัวเองปล่อยให้ความคิดทำงานนานขนาดไหน ติณถึงกับต้องกระทุ้งศอกเข้าที่แขนหนึ่งที่ โดยไม่ลืมหำชับว่าให้รีบหน่อย เพราะแม่อกปากกว่าหิวข้าวแล้ว

ผมกับติณยืนเบียดกันอยู่ในครัวเล็ก ๆ นำแปลกที่เวลาน้ำเดือดอยู่ในครัว ผมรู้สึกว่ที่ตรงนั้นมันเคยใหญ่กว่านี้มาก แต่ไม่รู้ทำไมพอเป็นพวกเราสองคนห้องครัวถึงดูเล็กลงไปเกือบครึ่งหนึ่ง

เพราะโดนแรงเลยทำให้เราเดินชนกันไปมาจนวุ่นไปหมด จากที่พยายามจะทำให้เร็วกลายเป็นว่าต้องเสียเวลาเก็บกวาดทำความสะอาดเพิ่ม สุดท้ายเลยต้องยอมแพ้ กลับไปทำตามความถนัดของตัวเองเช่นเดิม

ท่ามกลางเสียงใบมีดกระทบเขียง ติณเอ่ยปากถามด้วยคำถามหนึ่ง เป็นคำถามง่าย ๆ เหมือนกับถามเรื่องสภาพอากาศทั่วไป

"ปีนี้อายุเท่าไรแล้วนะ" หางตาเขาชำเลื่องไปทางรูปของดาวเหนือ

"สิบสองเหมือนเดิม" ผมตอบ ติณยิ้มหน่อย ๆ สองมือของเขายังคงง่วนกับการหันผักอยู่

"อายุเท่าเดิมมาสิบเอ็ดปีแล้ว" น้ำเสียงของติณดูเหมือนจะเรียบนิ่ง แต่ผมรู้ว่ามันเจือความคิดถึงอยู่หลายส่วน

"ห่างกับเราสิบเอ็ดปีเหมือนกัน" ผมยิ้มอีกรอบ

เวลาของคนเป็นส่วนทางกับคนที่จากไปเสมอ
เวลาของผมและคนรอบตัวยังคงเดินไปข้างหน้า และไม่รู้
เมื่อไรมันจะหยุดเดิน

แต่กับดาวเหนือเวลาของเขาหยุดลงตั้งแต่สิบเอ็ด
ปีก่อนแล้ว

พอพลบค่ำก็ถึงเวลาที่พวกเราต้องมารวมตัวกัน
เพื่อกินข้าว ผมพูดคุยกับทุกคนมากขึ้น เล่าเรื่องหลังจาก
เรียนจบและการไปฉลองวันเกิดล่วงหน้ากับกลุ่มเพื่อนที่
มหาวิทยาลัย ตีตนเองก็เล่าเรื่องโฮมสเตย์เช่นเดียวกัน
ธุรกิจของเขาเติบโตขึ้นกว่าแต่ก่อน อาจเพราะเหมยริโนเวท
ร้านข้าวของบ้านน้อยจนกลายเป็นร้านกาแฟและอาร์ตแกล
เลอรีใจกลางธรรมชาติ เลยทำให้ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาที่
บ้านเราได้มากขึ้น

ผมรู้สึกว่าการหนึ่งปีไม่ใช่เวลาที่นานเลย แต่ทุกอย่าง
เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว เหมือนกับที่แม่เคยบอกผมว่าใน

ทุก ๆ นาทีที่เรากำลังหายใจ มีบางอย่างเติบโตและร่วงโรย
เสมอ

ตอนเด็กผมยังไม่เข้าใจสิ่งที่แม่สอนหรอก แต่
ตอนนี้ผมเข้าใจมันอย่างแท้จริงแล้ว

ในที่สุดเวลาสำคัญก็มาถึง ตีถนเริ่มปิดไฟในบ้าน
ทำให้แสงบนเปลวเทียนเด่นชัดขึ้นมาก น้ำเต๋อюнเป็นคนถือ
เค้กมาให้ผม บนหน้าเค้กเขียนคำอวยพรสั้น ๆ ว่า

'HBD หมอก & ดาวเหนือ'

เหมือนสมัยที่เราเป็นเด็ก

ผมตั้งใจเป่าเทียนเพียงครั้งเดียว ส่วนอีกครึ่งหนึ่ง
ผมยกให้น้ำเต๋อюнเป็นคนเป่าเพื่อทำหน้าที่แทนลูกชายของ
เขา

เมื่อเปลวเทียนดับลง ผมก็หลับตาอธิษฐานขอพร
เป็นคำขอร่าม ๆ ที่เกิดขึ้นยากในชีวิต ผมขอให้ทุกคน
รอบตัวผมมีความสุข

ครูหนึ่งแสงไฟในบ้านก็กลับมาสว่างอีกครั้ง พ่อแม่ น้ำเดือนและติณ ทายอมมอบคำอวยพรและของขวัญให้แก่ผม อาจเพราะในวันเกิดทุก ๆ ปีผมมักจะได้รับสิ่งดี มาตลอด เลยมีแวบหนึ่งที่ผมนึกถึงเพื่อนคนสำคัญของ ตัวเองขึ้นมา

ผมแค่อยากให้เขามาอยู่ตรงนี้ด้วยกัน

งานเลี้ยงเลิกไปแล้ว พวกผู้ใหญ่ขอแยกไปคุยกัน ส่วนตัว เหลือแค่ผมและติณที่ยืนอยู่กลางบ้าน ผมเดินไปเปิดตู้เย็น หยิบเอาเค้กส่วนที่แบ่งไว้ก่อนหน้านั้นออกมา พร้อมกับปักเทียนและจุดไฟ

ติณเดินตามมาที่หน้าบ้าน หลังจากนั้นเขารู้ดีว่าผมจะทำอะไร

ผมวางเค้กลงบนชานบ้านแล้วนั่งลง ติณทูลดตัวลงนั่ง ระยะห่างระหว่างเราทั้งคู่มีเค้กชิ้นหนึ่งอยู่คั่นกลาง บนหน้าเค้กเขียนว่า 'ดาวเหนือ' พอดี

วันนี้ฟ้ามืดเห็นดาวกระจ่าง เห็นดวงดาวพยายามอวดแบ่งแสงของตัวเองจนเกือบแน่นอนท้องฟ้า ท่ามกลาง

ดวงดาวนับสิบ ผมคิดเล่น ๆ ว่าดาวเหนืออาจจะเป็นหนึ่งในหมู่ดาวเหล่านั้นก็ได้

ขณะที่กำลังคิดอะไรเรื่อยเปื่อยजू ๆ ติณก็เอ่ยขึ้นมาโดยที่ผมไม่ทันตั้งตัวว่า

"สุขสันต์วันเกิดนะดาวเหนือ" ผมชะงักเพราะติณหยิบจานเค้กแล้วยื่นไปข้างหน้า

"เหนืออยู่ไหม" เขาหันมาถาม ผมส่ายหัว

สิ่งที่อยู่ตรงหน้าเรามีเพียงแค่อากาศ แต่เขายังไม่ยอมแพ้ ถือเค้กค้างไว้ที่กลางอากาศ แม้จะรู้ดีว่าจะไม่มีคนเป่ามันก็ตาม

เสียงจกจกจกร้องคลออยู่รอบตัวเรา อากาศอบอ้าวจนผมเริ่มเหนอะตัว ผมมองติณยืนแขนอยู่นานจนหน้าผากเริ่มมีเม็ดเหงื่อ แต่เปลวเทียนก็ไม่มีท่าทีว่าจะดับ

จังหวะที่เขาถอดใจอ่อนแรงและเก็บจานวางไว้ ลมกระแสหนึ่งก็พัดผ่านร่างของเรา ผมและเขาหันมองหน้ากันทันทีเพราะรู้สึกถึงอะไรบางอย่าง และเมื่อหันไปมองเค้กในมือติณอีกครั้ง เทียนก็ดับลงแล้ว

"ดาวเหนือมาหรือ" ตีณถามผม หมู่นี้เขาชอบทำ
เหมือนคนทรงสี่วิญญาณอย่างไรอย่างนั้น ทั้งที่ความเป็น
จริงผมไม่เห็นดาวเหนือมาสักพักแล้ว

"แค่ลมเฉย ๆ" ผมตอบแล้ววางสายตามนเคັก

จับปล้นหางตาก็เลื้อบไปเห็นอะไรบางอย่าง
เคลื่อนไหวอยู่ตรงหน้าประตู แต่เพราะตรงนั้นมืดเกินไป
เลยทำให้มองไม่ชัด ผมเลยรอสิ่งนั้นขยับมาตรงที่แสงส่อง
ถึง

เมื่อสิ่งนั้นปรากฏตัวตรงหน้าแล้ว ผมก็ยิ้มออกมา

'เมี้ยว'

เป็นเพียงแค่มะแมวเท่านั้น

เจ้าแมวเดินตรงมาทางเรา มันเดินเชื่องช้าอวด
รูปร่างของตัวเองก่อนจะใช้หัวคลอเคลียกับข้อเท้าผม
ผมลูบหัวมันหนึ่งทีแล้วถอนหายใจ

ที่แท้ผมก็คาดหวังอยู่เหมือนกัน...

ผมกับติณนั่งมองท้องฟ้ากันสักพัก หลังจาก
กระแสดมครั้งแรกพัดมาแล้ว บรรยากาศรอบตัวเราก็ดีขึ้น
มาก

ฤดูร้อนหวนกลับมาอีกครั้ง แต่ดาวเหนือไม่อยู่อีก
แล้ว ผมไม่รู้ว่าเขาไปอยู่ที่ไหนเพราะครั้งสุดท้ายที่เราได้เจอ
กันเขาไม่บอกอะไรเลย

แต่ผมไม่เสียใจหรอก

เพราะดาวเหนือยังอยู่ในใจพวกเราเสมอ เขา
ยังคงเป็นลูกชายคนเดียวของน้ำเดือน เป็นเพื่อนของผมกับ
ติณ

และเป็นภาพแห่งวัยเยาว์ของพวกเราไปตลอด
กาล...

ผมจะไม่มีวันลืมเขา

เหมือนกับเรื่องราวในฤดูร้อนปีที่สิบสองครั้งนั้น

ขอขอบคุณ

本当に
ありがとうございます。

กำลังใจจากคนรอบตัวทุก ๆ คน
เพื่อน พี่ น้องที่ให้ความช่วยเหลือเสมอมา
อาจารย์ทุกท่านที่ให้คำแนะนำ
และให้การสนับสนุนผลงานชิ้นนี้
แม่ที่คอยเป็นห่วงอยู่เสมอ

และอิโนะอุเอะ ทาเคฮิโกะ ผู้ให้กำเนิดสแลมดังก์
แอนิเมชันในดวงใจที่ทำให้ผ่านอุปสรรคต่าง ๆ มาได้
จนถึงทุกวันนี้

บาดแผลที่ไม่อาจข้ามผ่าน
ทำให้เขาหวนกลับไปทีนั้นอีกครั้ง